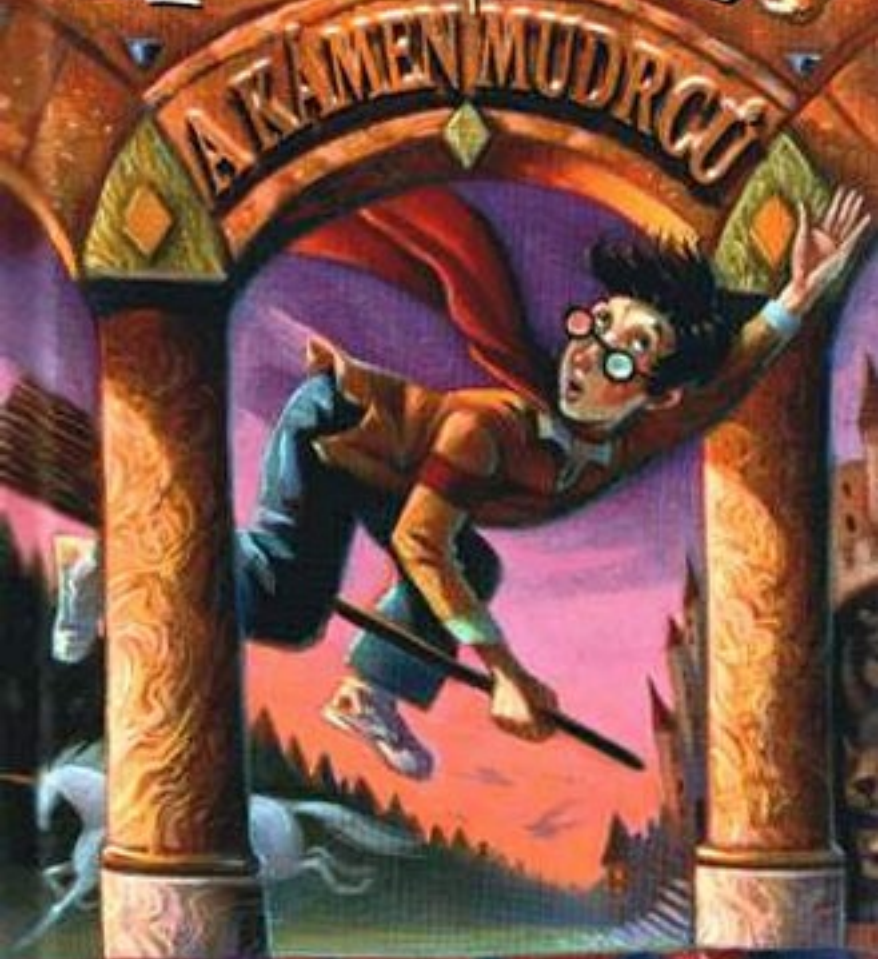

Harry Potter

J. K. Rowlingová

Joanne K. Rowlingová

Harry Potter a Kámen moudrců

ALBATROS PRAHA

Text copyright © 1997 by Joanne Rowling
Harry Potter, names, characters and related indicia
are copyright and trademark Warner Bros. © 2000

Translation © 2000, Vladimír Medek, 2001

Illustrations © 2000 Galina Miklnov, 2001

Najděte si nás na internetu

www.albatros.cz/harry

*Jessice, která má ráda, když jí někdo
vypravuje,
Anně, která to měla stejně ráda,
a Di, která tenhle příběh slyšela jako první.*

Český

Albus Brumbál
Pomona Prýtová
Filius Kratiknot
Kornelius Popletal

Nebelvír
Mrzimor
Havraspár
Zmijozel

mudlové

Protiva
Prašivka

famfrpál
camrál
potlouky
zlatonka
pamatováček

Kvikáلكov
Zobí ulice
Příčná ulice
Bradavice

Anglický

Albus Dumbledore
Pomona Sprout
Filius Flitwick
Kornelius Fudge

Gryffindor
Hufflepuff
Ravenclaw
Slytherin

muggles

Peeves
Scabbers

quidditch
quaffle
bludgers
golden snitch
remembrall

Little Whinging
Privet Drive
Diagon Alley
Hogwarts

Kapitola první

Chlapec, který zůstal naživu

Pan a paní Dursleyovi z domu číslo čtyři v Zobí ulici vždycky hrdě prohlašovali, že jsou naprosto normální, ano, děkujeme za optání. Byli opravdu poslední, od koho byste čekali, že se zaplete do něčeho podivného nebo záhadného, poněvadž takové nesmysly zkrátka a dobře neuznávali.

Pan Dursley byl ředitelem firmy jménem Grunnings, která vyráběla vrtačky. Byl to vysoký, tělnatý chlapík, který neměl málem žádný krk, zato měl velice dlouhý knír. Paní Dursleyová byla hubená blondýna a krk měla skoro dvakrát delší než jiní lidé, což se jí velice hodilo, poněvadž ho celé hodiny natahovala přes plot a slídila, co se děje u sousedů. Dursleyovi měli malého synka, který se jmenoval Dudley, a podle jejich názoru to byl ten nejúžasnější chlapec na světě.

Dursleyovi měli všechno, co si přáli, přesto však měli i své tajemství a ze všeho nejvíc se báli, aby ho někdo neodhalil. Měli strach, že

by to snad vůbec nepřežili, kdyby se někdo dozvěděl o Potterových. Paní Potterová byla sestra paní Dursleyové, už několik let se však neviděly; po pravdě řečeno, paní Dursleyová předstírala, že žádnou sestru nemá, poněvadž její sestra a ten budižkničemu, kterého si vzala za muže, se od Dursleyových lišili natolik, že víc to ani nebylo možné. Dursleyovy jí měla hrůza při pomyslení, co by řekli sousedé, kdyby se Potterovi ukázali u nich v ulici. Dursleyovi věděli, že Potterovi mají také malého synka, ale nikdy ho neviděli. Ten kluk byl další důvod, proč o Potterovy ani trochu nestáli; nepřáli si, aby se jejich Dudley s takovým dítětem stýkal.

Když se onoho pošmourného, šedivého úterý, kdy náš příběh začíná, pan a paní Dursleyovi probudili, snad jenom zamračená obloha venku se zdála naznačovat, že po celé zemi se zakrátko začnou dít podivné a záhadné věci. Pan Dursley si brumlal sám pro sebe, jak si do práce vybíral svou nejošklivější kravatu; paní Dursleyová něco spokojeně žvatlala a potýkala se přitom s vřískajícím Dudleym, aby ho dostala na dětskou židličku.

Ani jeden, ani druhý si nevšiml velkého puštíka, který proletěl kolem okna.

O půl deváté pan Dursley uchopil svou aktovku, líbnul paní Dursleyovou na tvář a pokusil se na rozloučenou políbit i Dudleyho, ale nepodařilo se mu to, poněvadž ten měl zrovna záchvat vzteku a házel müsli po stěnách. „Máme to ale nezbedu,“ usmíval se blaženě pan Dursley, když vycházel z domu. Nasedl do auta a vycouval z příjezdové cesty k domu číslo čtyři.

Už na rohu ulice postřehl první známku čehosi podivného – kočku, která si prohlížela plán města. Pan Dursley si na okamžik nepřipustil, co to vlastně vidí, ale pak prudce otočil hlavu dozadu a podíval se ještě jednou. Na rohu Zobí ulice stála mourovatá kočka, ale žádný plán města nikde neviděl. Co ho to proboha napadlo? Musel to být nějaký trik, který mu vyvedlo světlo. Pan Dursley zamrkal a upřeně se na kočku podíval, a ta mu upřený pohled oplátila. Na rohu zahrnul a vyjel na hlavní silnici, nepřestával ji však sledovat ve zpětném zrcátku. Kočka si teď četla tabulku, na které stálo *Zobí ulice* – ne, dívala se na ni, poněvadž kočky přece nedovedou číst tabulky ani mapy. Pan Dursley se oklepal a pustil kočku z hlavy, a jak jel do města, nemyslel už na nic jiného než na velkou objednávku na vrtačky, o které doufal, že ji toho dne dostane.

Hned na kraji města mu však vrtačky vytlačilo z mysli něco jiného. Jak vězel v dopravní zácpě, která tu byla každý den, nemohl si nevšimnout, že na ulici je spousta podivně oblečených lidí. Měli na sobě dlouhé pláště! Pan Dursley nesnášel lidi, kteří se oblékali jinak než ostatní – ty háby, jaké si teď na sebe dokázali vzít ti mladí! Pomyslel si, že to je nejspíš nějaká přihlouplá nová móda. Bubnoval prsty na volant a pak mu pohled sklouzl na hlouček oněch podivínů, kteří stáli velice blízko a vzrušeně si mezi sebou šuškali. Pan Dursley ke svému rozhořčení zjistil, že někteří z nich už vůbec nejsou mladí; ano, tamhleten byl určitě starší než on, a na sobě měl smaragdově zelený plášť. Tomu se tedy říká odvaha! Náhle mu

však svitlo: onen bláznivý nápad měl nejspíš jen upoutat pozornost a ti lidé zřejmě na něco vybírají... ano, je to jasné. Auta se konečně pohnula z místa, a když o několik minut později pan Dursley dorazil na parkoviště firmy Grunnings, myslel už zase na vrtačky.

Ve své kanceláři v devátém patře pan Dursley sedával vždycky zády k oknu; kdyby seděl jinak, nejspíš by ho toho rána stálo o dost víc práce soustředit se na vrtačky. Takže on neviděl sovy, které za bílého dne přeletovaly kolem, i když lidé dole na ulici je viděli; ukazovali si na ně a s otevřenými ústy zírali, jak jim nad hlavami sviští jedna za druhou. Většina z nich až do té doby sovu neviděla ani v noci. Pan Dursley nicméně prožil zcela normální ráno, do kterého mu žádné sovy nezasahovaly. Postupně seřval pět svých podřízených. Měl několik důležitých telefonických hovorů, a zahulákal si i při nich. Byl ve velice dobrém rozpoložení až do poledne, kdy si usmyslel, že se trochu protáhne, zajde si do pekařství na protější straně ulice a koupí si tam něco k snědku.

Na lidi v dlouhých pláštích si vůbec nevzpomněl až do chvíle, kdy jich venku před pekařstvím uviděl celý houf. Jak procházel kolem, rozzlobeně si je změřil; nevěděl proč, ale při pohledu na ně se cítil nesvůj. I tihle tady si něco vzrušeně šuškali a pan Dursley neviděl ani jedinou misku, do které by na něco vybírali. Když pak kolem nich procházel zpátky, v ruce sáček s velkou koblihou, zachytil několik slov z toho, co právě říkali.

„Je to pravda, byli to Potterovi, tak jsem to slyšel –“

„- ano, jejich syn, Harry -“

Pan Dursley zůstal stát, jako když do něj hrom uhoří. Naráz ho zaplavil strach. Ještě se ohlédl na šušající podivíny, jako by jim chtěl něco říct, ale pak to neudělal.

Přeběhl zpátky přes ulici a kvapně vyjel do své kanceláře; vyšťekl na sekretářku, aby ho nerušila, zvedl telefon a málem už stačil vytočit své číslo domů, když si to rozmyslel. Položil sluchátko zpátky, pohladil si knír a uvažoval o tom... ale ne, chová se jako hlupák. Potter přece nebylo nijak neobvyklé příjmení; byl si jist, že je celá spousta Potterových, kteří mají syna jménem Harry. Když o tom teď uvažoval, nebyl si ani jist, že se jeho synovec opravdu jmenuje Harry. Nikdy toho chlapce neviděl. Možná že se jmenuje Harvey. Nebo Harold. Neměl žádný důvod přidělovat starosti paní Dursleyové, která se při každé zmínce o své sestře vždycky tak rozčílila. Nijak jí to nevyčítal - kdyby *on* měl takovou sestru... ale přece jen, ti lidé v dlouhých pláštích...

To odpoledne ho stálo o hodně víc práce soustředit se na vrtačky, a když v pět hodin odpoledne vyšel z budovy, byl ještě tak zabraný do svých starostí, že hned přede dveřmi do někoho vrazil.

„Promiňte,“ zabručel, když se hubený stařík zapotácel a málem upadl. Trvalo několik vteřin, než si pan Dursley uvědomil, že na sobě má fialový plášť. To, že ho málem porazil, jako by staříka vůbec nevyvedlo z míry; naopak, ve tváři se mu rozhostil široký úsměv a pronesl skřípavým hlasem, při kterém se kolemjdoucí začali ohlížet: „Nijak se neomlouvejte, milý pane, poněvadž dnes

mě nemůže rozčítit vůbec nic! Radujte se, poněvadž Vy-víte-kdo je konečně pryč! Dokonce i mudlové jako vy by měli oslavovat tenhle šťastný, přešťastný den!“

A stařík pana Dursleyho objal, přitiskl ho k sobě a vzápětí byl tentam.

Pan Dursley zůstal stát, jako by ho někdo přibil. Právě ho objal úplně cizí člověk! Uvědomil si také, že mu říkal mudla, ať už to bylo co chtělo. Úplně ho to vyvedlo z míry. Spěšně došel k autu a vyrazil domů; doufal přitom, že to jsou jen výplody jeho představivosti, i když v něco takového ještě nikdy nedoufal, poněvadž představivost neschvaloval.

Jak zajížděl na příjezdovou cestu k číslu čtyři, první, co uviděl – a to mu věru nezlepšilo náladu – byla mourovatá kočka, kterou zahlédl toho dne ráno. Teď seděla na zídce jeho zahrady. Byl si jist, že je to stejná kočka; měla tytéž skvrny kolem očí.

„Všššc!“ sykl pan Dursley nahlas.

Kočka se ani nepohnula, jenom se na něj přísně podívala. Pan Dursley chvíli uvažoval, jestli se kočky takhle chovají normálně. Zatímco se nutil ke klidu, otevřel si domovní dveře; ještě pořád nehodlal manželce nic říkat.

Paní Dursleyová za sebou měla normální, příjemný den. Během večere mu podrobně vylíčila, jaké ta paní od vedle má problémy s dcerou, a že se Dudley naučil říkat „Ne a ne!“. Pan Dursley se snažil chovat normálně. Když Dudleyho konečně uložili do postele, dorazil do obývacího pokoje ještě včas, aby si

vyposlechl poslední zprávu večerních televizních novin.

„A nakonec, pozorovatelé ptáků po celé zemi oznamují, že sovy se dnes všude chovaly velice nezvykle. I když sovy normálně loví v noci a za denního světla je jen zřídka kdo zahlédne, od východu slunce byly spatřeny celé stovky těchto ptáků, kteří létali všemi směry. Odborníci nejsou schopni vysvětlit, proč sovy tak náhle změnily svůj denní režim –“ a hlasatel si dovolil usmát se. „je to opravdová záhada. A teď už má slovo Jim McGuffin s předpovědí počasí. Budou dnes v noci padat z nebe další sovy, jíme?“

„Nazdar, Tede,“ zahlaholil meteorolog. „O tom nic nevím, ale nebyly to jen sovy, kdo se dnes choval prapodivně. Pozorovatelé z míst tak vzdálených navzájem jako je Kent, Yorkshire a Dundee mi během dne telefonovali, že místo deště, který jsem jim včera sliboval, viděli hotový liják meteorů! Možná že někdo začal předčasně pálit ohně – ale na ty je čas až příští týden, vážení! Zato vám můžu slíbit, že dnes v noci pršet bude.“

Pan Dursley strnule seděl v křesle. Meteory, které padaly po celé Británii? Sovy, které létaly za bílého dne? Záhadné postavy v dlouhých pláštích všude, kam se jen podíval? A ještě ke všemu si šuškaly něco o Potterových...

Do obývacího pokoje vstoupila paní Dursleyová a přinesla dva šálky čaje. Takhle to dál nešlo; musí jí něco říct. Nervózně si odkašlal. „Ehm – Petunie, miláčku – od své sestry v poslední době nemáš žádné zprávy, že?“

Jak očekával, paní Dursleyová se zatvářila pobouřeně a rozzlobeně. Koneckonců, obvykle se tvářili, že žádnou sestru nemá.

„Ne,“ ohradila se příkře. „Proč se ptáš?“

„Ve zprávách říkali podivné věci,“ zamumlal pan Dursley. „Sovy... meteority... a ve městě dnes byla spousta lidí, kteří vypadali divně...“

„A co má být?“ utrhla se na něj paní Dursleyová.

„No prostě mi jen napadlo... že možná... že by to mohlo mít co dělat s... však víš... *s tím jejich spolkem.*“

Paní Dursleyová našpulenými rty usrkávala čaj. Pan Dursley uvažoval, zda se jí odváží říct, že přitom zaslechl i jméno Potter. Rozhodl se, že se toho neodváží. Místo toho se zeptal, jak nejledabyileji dokázal: „Ten jejich syn – musí být přibližně stejně starý jako Dudley, že?“

„Myslím, že ano,“ řekla paní Dursleyová upjatě.

„Jak se vůbec jmenuje? Howard, že?“

„Harry. Ošklivé, tuctové jméno, jestli chceš vědět, co si myslím.“

„Ano, jistě,“ řekl pan Dursley a srdce mu v tu chvíli pokleslo až bůhvíkam. „Ano, úplně s tebou souhlasím.“

Jak šli nahoru do ložnice, o celé záležitosti se už ani slovem nezmínil. Zatímco paní Dursleyová byla v koupelně, pan Dursley se připlížil k oknu a chvíli civěl do zahrádky před domem. Kočka tam ještě pořád byla. Sledovala teď pohledem celou Zobí ulici, jako by na něco čekala.

Byly to jenom výplody jeho představivosti? Nebo to všechno mohlo nějak souviset s Potterovými? Pokud ano... a pokud by vyšlo najevo, že jsou s někým takovým příbuzní - nevěřil, že by to dokázal snést.

Dursleyovi se uložili ke spánku. Paní Dursleyová usnula velice brzy, pan Dursley však ležel s otevřenýma očima a ještě si to všechno převracel v hlavě. Poslední, čím se utěšil, než usnul také, byla jistota, že i kdyby se to Potterových nějak týkalo, nemají žádný důvod, aby vyhledali jeho a paní Dursleyovou. Potterovi věděli velice dobře, co si o nich dvou a o takových, jako jsou oni, on a Petunie myslí. Nedokázal si představit, jak by se on a Petunie mohli zaplést do čehokoliv, co se snad dělo - zív a otočil se na druhý bok - *jich* se to dotknout nemohlo...

Jak nesmírně se mýlil!

Pan Dursley se v tu chvíli snad už propadal do neklidného spánku, zato kočka na zdi venku nejevila žádné známky ospalosti. Seděla tam nehybně jako socha a upřeně hleděla na opačný konec Zobí ulice; za celou dobu jedenkrát nezamrkala. Dokonce se nenaježila, ani když v sousední ulici někdo přibouchl dveře auta, ani když jí nad hlavou proletěly dvě sovy. Po pravdě byla už málem půlnoc, když se vůbec pohnula.

Na rohu, který kočka celou tu dobu pozorovala, se vynořil jakýsi muž; zjevil se tak náhle a potichu, až byste si mohli myslet, že snad vyrostl ze země. Kočka zavrtěla ocasem a zorničky se jí zúžily.

V Zobí ulici takového člověka ještě nikdy neviděli. Byl vysoký, hubený a velice starý, soudě podle jeho stříbrných vlasů a vousů, dost dlouhých, aby si je mohl zastrčit za opasek. Na sobě měl dlouhý hábit, purpurový plášť, který vlácel po zemi, a na nohou boty na vysokém podpatku a s přezkami. Modré oči za půlměsíčovými brýlemi měl jasné a zářivé a svítily v nich malé jiskřičky, a nos měl velice dlouhý a křivý, jako by ho kdysi měl aspoň dvakrát zlomený. Jmenoval se Albus Brumbál.

Albus Brumbál si zřejmě vůbec nepřipouštěl, že se právě ocitl v ulici, kde všechno od jeho jména až po jeho vysoké boty bylo nevítané. Přehraboval se v kapsách svého pláště, jako když něco hledá. Zřejmě si však uvědomil, že ho někdo pozoruje, poněvadž naráz zvedl hlavu a podíval se na kočku, která se na něj z opačného konce ulice ještě pořád upřeně dívala. Pohled na ni jako by ho z nějakého důvodu pobavil. Uchechtl se a zamumlal: „To jsem si mohl myslet.“

Ve vnitřní kapse pláště našel, co hledal. Vypadalo to jako stříbrný zapalovač. Otevřel ho, pozvedl vzhůru a cvakl. Nejbližší pouliční svítlna s tichým zapraskáním zhasla. Brumbál cvakl znovu, a další lampa zablikala a potemněla. Celkem dvanáctkrát cvakl Zhasínadlem, až jediným světlem v celé ulici zůstaly dva vzdálené maličké body jako dírký po špendlíku: oči kočky, která ho pozorovala. Kdyby teď kdokoliv vyhlédl z okna – dokonce i paní Dursleyová, která měla oči jako trnky –, nedokázal by zjistit, co se to dole na chodníku děje. Albus Brumbál zastrčil

Zhasínadlo zpátky do kapsy a zamířil k domu číslo čtyři; tam se posadil na zídku vedle kočky. Nepodíval se na ni, ale po chvilce ji oslovil.

„To je ale náhoda, že jsme se tu sešli, profesorko McGonagallová.“

Otočil se k mourovaté kočce a chtěl se na ni usmát, ale nebyla tam už. Místo na kočku se usmíval na dost přísně vyhlížející ženu, která měla na nose hranaté brýle přesně téhož tvaru jako skvrny, jež zdobily kočku kolem očí. Měla na sobě také plášť, ale smaragdově zelený, a černé vlasy stažené do tuhého uzlu. Bylo na ní vidět, že je nazlobená.

„Jak jste zjistil, že jsem to já?“ zeptala se.

„Milá paní profesorko, v životě jsem neviděl kočku, která by seděla tak strnule.“

„Kdybyste celý den proseděl na zídce, byl byste strnulý taky,“ odsekla profesorka McGonagallová.

„Celý den? Když jste přitom mohla oslavovat? Cestou sem jsem viděl aspoň deset hostin a večírků.“

Profesorka McGonagallová rozmrzele ohrnula nos.

„To jistě, všichni dnes oslavují, já vím,“ pronesla netrpělivě. „Člověk by si myslel, že budou trochu opatrnější, ale ne – dokonce i mudlové si všimli, že se něco děje. Bylo to v jejich zprávách.“ Pohodila hlavou ke ztemnělému oknu obývacího pokoje u Dursleyových. „Slyšela jsem to. Hejna sov... meteory... Tak úplně hloupí zase nejsou. Museli si něčeho všimnout. Meteory až dole v Kentu – vsadím se, že za to může Dedalus

Kopál (*Diggie*). Tomu to nikdy zvlášť nezapalovalo.“

„Nemůžete jim to vyčítat,“ řekl Brumbál laskavě. „Za posledních jedenáct let jsme důvodů k oslavám měli věru málo.“

„Já vím,“ řekla profesorka McGonagallová podrážděně. „Ale to ještě není důvod, aby ztráceli rozum. Vždyť si počínají docela lehkomyšlně, chodí po ulicích za bílého dne, dokonce si ani nevezmou mudlovské oblečení, a šuškájí si, co kdo zaslechl.“

Úkosem vrhla na Brumbála ostrý pohled, jako by doufala, že z něj vymámí aspoň něco, ale on mlčel, takže pokračovala: „To by tedy bylo ohromné, kdyby se mudlové právě toho dne, kdy Vy-víte-kdo jak se zdá konečně zmizel, o nás všechno dozvěděli. Předpokládám, že je *opravdu* pryč, Brumbále?“

„Rozhodně to tak vypadá,“ přikývl Brumbál. „Máme být zač vděční. Dala byste si citronovou zmrzlinu?“

„Cože?“

„Citronovou zmrzlinu. To je jeden z mudlovských pamlsků, který mám docela rád.“

„Ne, děkuji,“ pronesla profesorka McGonagallová chladně, jako by si nemyslela, že je vhodná chvíle na pohárky se zmrzlinou. „Jak vám říkám, i pokud je Vy-víte-kdo *opravdu* pryč –“

„Milá paní profesorko, tak rozumná osoba jako vy přece dokáže vyslovit jeho jméno? Všechny ty nesmysly s Vy-víte-kým – jedenáct let jsem se snažil všechny přesvědčit, aby mu říkali jeho skutečným

jménem: *Voldemort.*“ Profesorka McGonagallová sebou trhla, ale Brumbál, který zrovna odněkud vytahoval dva pohárky citronové zmrzliny, dělal, že si toho nevšiml. „Když pořád říkáme *Vy-víte-kdo*, jsou z toho jen zmatky. Nikdy jsem neviděl nejmenší důvod, proč by někdo musel mít strach vyslovit Voldemortovo jméno.“

„Já vím, že vy ho nemáte,“ řekla profesorka McGonagallová napůl podrážděně, napůl s obdivem. „Jenže u vás je to něco jiného. Všichni vědí, že vy jste jediný, koho se *Vy-víte* – budiž, *Voldemort* – bál.“

„To mi lichotíte,“ řekl Brumbál klidně. „Voldemort měl schopnosti, které já nikdy mít nebudu.“

„Jen proto, že jste příliš – jak bych to řekla – příliš *ušlechtilý*, než abyste jich použil.“

„Dobře že je tu tma. Takhle jsem se nečervená od chvíle, kdy mi madame Pomfreyová řekla, že se jí líbí mé nové klapky na uši.“

Profesorka McGonagallová vrhla na Brumbála ostrý pohled a řekla: „Ty sovy nejsou vůbec nic proti *pověstem*, které se všude rozletěly. Víte, co všichni říkají? O tom, proč zmizel? A co ho nakonec zastavilo?“

Zdálo se, že profesorka McGonagallová konečně dospěla k tomu, o čem s ním chtěla hovořit nejvíc, ke skutečnému důvodu, proč tu celý den čekala na studené tvrdé zídce; ani jako kočka, ani jako žena předtím Brumbála neprobodla tak pronikavým pohledem jako teď. Bylo nasnadě, že ať už „všichni“ říkají co chtějí, nehodlá tomu

uvěřit, dokud jí to Brumbál nepotvrdí. Ten si však právě vytahoval další pohárek citronové zmrzliny a neodpověděl jí.

„Lidé totiž *říkají*,“ naléhala dál, „že včera večer se Voldemort objevil v Godrikově Dole. Šel tam hledat Potterovy. A tvrdí se, že Lily a James Potterovi jsou jsou – že prý jsou *mrtví*.“

Brumbál přikývl a profesorka McGonagallová zalapala po dechu.

„Lily a James... nemohu tomu uvěřit... nechtěla jsem tomu věřit... Ach, Albusi...“

Brumbál natáhl ruku a poklepal jí na rameno. „Já vím... já vím...“ řekl ztěžka.

Profesorce McGonagallové se třásl hlas, ale pokračovala: „Jenže to není všechno. Říkají, že se pokusil zabít i jejich syna, Harryho, ale nedokázal to. Nedokázal toho malého chlapce zabít. Nikdo neví proč ani jak, ale říkají, že Voldemortova moc se nějak zhroutila, když nedokázal zabít Harryho Pottera – a proto prý zmizel.“

Brumbál zasmušile přikývl.

„Takže to je – je to *pravda*?“ zajíkala se profesorka McGonagallová. „Po všem, co napáchal... kolik lidí zabil... a nedokázal zabít jednoho malého chlapce? Já jenom žasnu... že ho právě tohle zastavilo... ale jak to pro všechno na světě Harry přežil?“

„To se můžeme jen dohadovat,“ řekl Brumbál. „A možná se to nikdy nedozvíme.“

Profesorka McGonagallová vytáhla krajkový kapesníček a otřela si s ním oči, zakryté brýlemi. Brumbál důkladně popotáhl nosem, vytáhl z kapsy zlaté hodinky a podíval

se na ně. Byly to prapodivné hodinky; měly dvanáct ručiček, ale nebyla na nich žádná čísla, místo toho po obvodu ciferníku obíhaly maličké planety. Brumbál se v nich však zřejmě vyznal, poněvadž je zastrčil zpátky do kapsy a řekl: „Hagrid má zpoždění. Mimochodem, předpokládám, že to on vám prozradil, že budu tady?“

„Ano,“ přiznala profesorka McGonagallová. „A já naopak nepředpokládám, že byste mi řekl, *proč* jste právě tady?“

„Jsem tu proto, abych Harryho předal jeho tetě a strýci. Jsou to jediní příbuzní, které teď má.“

„Snad nemyslíte – přece *nemůžete* myslet ty lidi, co bydlí *tady*?“ vykřikla profesorka McGonagallová. Naráz byla na nohou a ukazovala na dům číslo čtyři. „Brumbále – to nemůžete! Sledovala jsem je celý den. Na celém světě nenajdete jiné dva lidi, kteří by se od nás tak lišili. A ten jejich kluk – viděla jsem, jak kopal svou matku celou cestu až k domovním dveřím a vřeštěl, aby mu dala bonbony. A sem že by měl Harry Potter přijít a žít tady?“

„Je to pro něj to nejlepší místo,“ řekl Brumbál pevně. „Až bude starší, jeho teta a strýc mu budou moci všechno vysvětlit. Napsal jsem jim dopis.“

„Dopis?“ opakovala profesorka McGonagallová chabým hlasem a posadila se zpátky na zídku. „Vy si vážně myslíte, Brumbále, že to všechno dokážete vysvětlit jedním dopisem? Ti lidé tady ho nikdy nepochopí! Bude slavný – stane se z něj

legenda - vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se dnešnímu dni jednou říkalo Den Harryho Pottera - o Harrym se budou psát knihy - každé dítě v našem světě bude znát jeho jméno!“

„Máte úplnou pravdu,“ řekl Brumbál a velice vážně hleděl přes své pŕlměsíkové brýle. „To by každému chlapci stačilo poplést hlavu. Slavný ještě dřív, než se naučí chodit a mluvit! Slavný díky něčemu, co si nebude ani pamatovat! Copak nechápete, oč pro něj bude lepší, když bude vyrůstat daleko od toho všeho - až do doby, kdy to bude schopen přijmout?“

Profesorka McGonagallová otevřela ústa, ale pak si to rozmyslela, polkla a řekla: „Ano - ovšem, máte samozřejmě pravdu. Ale jak se sem ten chlapec dostane, Brumbále?“ Zčistajasna si začala prohlížet jeho plášť, jako by si myslela, že pod ním Harryho snad schovává.

„Přiveze ho Hagrid.“

„Myslíte - myslíte, že je *moudré* svěřit Hagridovi něco tak důležitého?“

„Svěřil bych Hagridovi svůj vlastní život,“ řekl Brumbál.

„Neříkám, že nemá srdce na pravém místě,“ namítla profesorka McGonagallová zdráhavě, „ale nechtějte mi tvrdit, že není neopatrný. Má sklon k... co to bylo?“

Ticho kolem nich protrhlo jakési vzdálené burácení a s každým okamžikem sílilo, zatímco Brumbál a profesorka se rozhlíželi po ulici sem tam, odkud se vynoří světla nějakého vozidla. Pak už se onen zvuk změnil v hlasitý řev a oba vzhledli vzhůru; v tu chvíli

se z nebe snesla obrovská motorka a přistála na vozovce před nimi.

Motorka byla obrovská, ovšem proti muži, který na ní rozkročmo seděl, vlastně úplná nicka. Byl málem dvakrát vyšší než normální lidé a přinejmenším pětikrát širší. Byl prostě takový hromotluk, že se to ani nepatřilo, a působil *divoce* – skoro celý obličej mu zakrývaly štětiny ježatých černých vlasů a vousů, dlaně měl jako víka od popelnic a jeho nohy v kožených botách připomínaly delfíní mláděta. V obrovských svalnatých pažích držel malý uzlík.

„Hagrid,“ vydechl Brumbál s úlevou v hlase. „Konečně. A kde jste vzal tu motorku?“

„Pučil jsem si ji, pane profesore,“ vysvětlil obr a přitom z ní opatrně slezl. „Pučil mně ji mladej Sirius Black. Takže tady vám ho vezu, pane.“

„Neměl jste tam žádné problémy?“

„Ne, pane – dům byl skoro úplně zničený, ale malýho jsem dostal ven ještě dřív, než se tam začli hemžit mudlové. Usnul, když jsme letěli nad Bristolem.“

Brumbál a profesorka McGonagallová se shýbli k uzlíčku pokrývek. Uvnitř, takže ho sotva bylo vidět, ležel malý chlapec a tvrdě spal. Pod čupřinou vlasů černých jako uhel, která mu spadala do čela, spatřili sečnou ránu podivného tvaru, která ze všeho nejspíš připomínala blesk.

„Takže tam ho...?“ šeptla profesorka McGonagallová.

„Ano,“ přisvědčil Brumbál. „Ta jizva mu zůstane na celý život.“

„Nemůžete s tím něco udělat, Brumbále?“

„I kdybych mohl, neudělal bych to. Jizvy jsou občas k užitku. Já sám mám nad levým kolenem jizvu, na které je dokonalý plán londýnského metra. Dejte mi toho mrňouse, Hagride – bude dobře, když to vyřídíme co nejdřív.“

Brumbál vzal Harryho do náruče a zamířil k domu Dursleyových.

„Můžu – můžu se s ním rozloučit, pane?“ zeptal se Hagrid.

Pak sklonil k Harrymu velkou střapatou hlavu a dal mu pusu, při které ho musel celého poškrábat. Vzápětí zaskučel jak poraněný pes.

„Pssst,“ sykla profesorka McGonagallová, „vzbudíte mudly!“

„Ne-nezlobte se,“ vzlykl Hagrid, vytáhl velký ušpiněný kapesník a zabořil do něj tvář. „Když já to prostě neunesu – Lily a James, voba dva po smrti – a chudák Harry, teď má žít u mudlů –“

„Ano, ano, všechno je to velice smutné, ale ovládejte se, Hagride, nebo nás objeví,“ vyzvala ho šeptem profesorka McGonagallová a nejistě ho popleskala po paži, zatímco Brumbál překročil nízkou zahradní zídku a došel k domovním dveřím. Šetrně položil Harryho na práh, vytáhl z kapsy pláště dopis, zastrčil ho mezi chlapcovy přikrývky a vrátil se zpět k ostatním. Dobrou minutu tam všichni tři stáli a dívali se na malý uzlíček před sebou; Hagridovi to cukalo rameny, profesorka McGonagallová zběsile pomrkávala a

jiskřičky, které Brumbálovi obvykle svítily v očích, jako by vyhasly.

„To bychom tedy měli,“ řekl Brumbál konečně. „Tady už nemáme co pohledávat. Můžeme klidně jít a připojit se k oslavám.“

„Jo,“ řekl Hagrid přiškrceným hlasem. „Já vodvezu tu motorku zpátky Siriovi. Brou noc, paní profesorko – a vám taky, pane profesore.“

Otřel si uslzené oči rukávem kazajky, vyhoupl se na motorku a našlápl ji; stroj se vznesl s hlasitým řevem do vzduchu a zmizel ve tmě.

„Počítám, že se brzy uvidíme, paní profesorko,“ řekl Brumbál a kývl jí na pozdrav. Profesorka McGonagallová se místo odpovědi vysmrkala.

Brumbál se otočila vydal se ulicí zpátky. Na rohu se zastavil a vytáhl stříbrné Zhasínadlo. Cvakl jím jen jednou, a do pouličních lamp se v okamžení vrátilo dvanáct svítících koulí; Zobí ulice se naráz rozzářila oranžovým světlem a Brumbál ještě stačil zahlédnout mourovatou kočku, která právě zahýbala za roh na opačném konci. Dokázal také rozeznat uzlíček příkrývek na prahu před číslem čtyři.

„Mnoho štěstí, Harry,“ zamumlal. Pak se otočil na podpatku, zašustil pláštěm a byl pryč.

Potom už opět jen lehký vánek rozechvíval úhledně zastřižené živé ploty v Zobí ulici, která tu ležela pod inkoustovou oblohou tichá a spořádaná; bylo to poslední místo na světě, kde byste čekali, že se stane něco ohromujícího. Harry Potter se převrátil ve

svých přikrývkách, ale neprobudil se. Malou ručkou stiskl dopis, který ležel vedle něj, a spal dál. Nevěděl, že je jiný než ostatní, nevěděl, že je slavný, nevěděl, že za několik málo hodin ho probudí výkřik paní Dursleyové, až otevře domovní dveře, aby postavila ven lahve od mléka, ani že příštích několik týdnů ho jeho bratránek Dudley nepřestane poštuchovat a štípat... Ani nemohl tušit, že právě v tu chvíli lidé, kteří se potajmu sešli po celé zemi, zdvihají sklenky a tlumeným hlasem mu připíjejí: „Na zdraví Harryho Pottera – chlapce, který zůstal naživu!“

Kapitola druhá

Sklo, které zmizelo

Ode dne, kdy se Dursleyovi probudili a našli na prahu přede dveřmi svého synovce, uplynulo bezmála deset let, Zobí ulice se však skoro vůbec nezměnila. Paprsky vycházejícího slunce ozářily tytéž upravené předzahrádky a na domovních dveřích u Dursleyových se v nich zaleskla mosazná číslice čtyři; pak pronikly i do obývacího pokoje, kde to vypadalo téměř stejně jako tenkrát večer, kdy se pan Dursley díval v televizi na onu osudnou zprávu o sovách. Jedině fotografie na krbu ukazovaly, kolik času mezitím opravdu uplynulo. Před deseti lety tam byly desítky snímků něčeho, co vypadalo jako veliký růžový plážový míč, na který někdo nasadil pletené čepičky s bambulkou v nejrůznějších barvách – jenže Dudley Dursley už nebyl malé dítě, a fotografie teď ukazovaly světlovlasého hromotluka, jak jede na svém prvním kole, sedí o pouti na kolotoči a hraje s otcem počítačovou hru, a jak ho matka objímá a líbá. V celé místnosti se nenašla jediná

známka, že by v domě žil ještě nějaký jiný chlapec.

Harry Potter tam nicméně stále byl; v tu chvíli ještě spal, neměl však už spát dlouho. Teta Petunie totiž byla vzhůru a její ječivý hlas byl první zvuk, který se po ránu rozlehl domem.

„Vstávat! Vstávat! Hajdy z postele!“

Harry sebou trhl a probudil se. Teta znovu zabušila na dveře.

„Vylez!“ vrískla. Harry ji slyšel, jak jde do kuchyně a staví na sporák pánev. Převrátil se na záda a ještě zkusil vybavit si sen, který se mu před chvílí zdál. Byl to hezký sen a byla v něm motorka, která létala. Měl podivný pocit, že stejný sen se mu zdál už někdy dřív.

Teta znovu stála za dveřmi.

„Už jsi vstal?“ naléhala.

„Skoro,“ řekl Harry.

„Tak sebou pohni, chci, abys mi dal pozor na slaninu. A neopovaž se ji připálit! Na Dudleyho narozeniny musí být všechno jaksepatří.“

Harry jen zasténal.

„Co jsi říkal?“ vyštěkla na něj teta přes dveře.

„Nic, vůbec nic.“

Dudleyho narozeniny – jak jenom na ně mohl zapomenout? Harry pomalu vylezl z postele a začal hledat ponožky. Pod postelí nějaké našel, z jedné vyklepal pavouka a natáhl si je. Na pavouky byl zvyklý, poněvadž v přístěnku pod schody jich bylo plno, a právě tam spával.

Když už byl oblečený, sešel předsíní dolů do kuchyně. Stůl málem nebylo vidět, tolik na něm leželo dárků k Dudleyho narozeninám. Vypadalo to, že Dudley dostal ten nový počítač, který chtěl, nemluvě o druhém televizoru a závodním kole. Proč vlastně chtěl závodní kolo, byla pro Harryho záhada, poněvadž Dudley byl tlustý jako bečka a tělesná cvičení nenáviděl – pokud k nim ovšem nepatřilo, že do někoho mohl bušit pěstmi. Dudleyho oblíbeným cvičným pytlem byl Harry, často se mu ho ovšem nepodařilo chytit. Harry na to nevypadal, ale uměl utíkat velice rychle.

Možná s tím mělo co dělat to, že žil v tmavém přístěnku, avšak na svůj věk byl i tak pořád malý a hubený. A vypadal ještě menší a hubenější, než byl doopravdy, poněvadž nikdy nenosil nic jiného než odložené šatstvo po Dudleym, a ten byl snad čtyřikrát silnější než on. Harry byl hubený v obličeji, měl vyčnílá kolena, černé vlasy a zářivě zelené oči. Nosil kulaté brýle, které držela pohromadě jen spousta izolepy – tolikrát už od Dudleyho dostal pěstí do nosu.

Jediné, co se Harrymu na jeho vlastním obličeji zamlouvalo, byla velice tenká jizva na čele, která svým tvarem připomínala blesk. Pokud se pamatoval, měl ji odjakživa, a první otázku, na kterou si vůbec dokázal vzpomenout, položil tetě Petunii, když se jí zeptal, jak k té jizvě přišel.

„Při té havárii, kdy zahynuli tvoji rodiče,“ řekla mu tenkrát. „A nech si ty hloupé otázky.“

Nech si ty hloupé otázky – to byla první zásada, pokud s Dursleyovými chtěl vycházet v klidu.

Strýc Vernon přišel do kuchyně ve chvíli, kdy Harry obracel slaninu.

„Běž se učesat!“ utrl se na něj místo ranního pozdravu.

Asi tak jednou týdně se strýc Vernon podíval přes noviny a vykřikl, že Harry potřebuje ostříhat. Harry se nejspíš dával stříhat častěji než všichni ostatní chlapci z jeho třídy dohromady, ale nic se tím nezměnilo, poněvadž vlasy mu prostě rostly po celé hlavě jak divé.

Harry už smažil vejce, když do kuchyně přišel i Dudley s matkou. Dudley se velice podobal strýci Vernonovi. Měl tučný růžový obličej, skoro žádný krk, malá, vodová modrá očka a husté světlé vlasy, hladce ulíznuté na tupé, sádelnaté hlavě. Teta Petunie často říkala, že Dudley vypadá jako andělíček – Harry zase často tvrdil, že Dudley vypadá jako čuník s parukou.

Harry přinesl na stůl talíře s vejci a se slaninou, což nebylo nic snadného, tak málo na něm bylo místa. Dudley si mezitím přepočítával dárky a pak se mu protáhl obličej.

„Třicet šest,“ řekl a podíval se na matku a na otce. „To je o dva mín než loni.“

„Drahoušku, ty jsi ale nepočítal dárek od tetičky Marge; vidíš, tady pod tím velikým, co máš od maminky a od tatínka.“

„Dobrá, tak je jich třicet sedm,“ řekl Dudley a celý zrudl v obličej.

Harry vytušil, že jeho bratránek je na nejlepší cestě k pořádnému záchvatu vzteku, a tak začal hltat svou slaninu, jak nejrychleji uměl – to pro případ, že by Dudley převrhl stůl.

Teta Petunie zřejmě také vycítila nebezpečí, poněvadž spěšně řekla: „A ještě ti koupíme *dva* další dárky, až dnes pojedeme do města. Co na to říkáš, zlato? Ještě *dva* dárky. Bude to v pořádku?“

Dudley o tom chvilku přemýšlel; vypadalo to, že ho to stojí značnou námahu. Nakonec řekl pomalu: „Takže jich budu mít třicet... třicet...“

„Třicet devět, drahoušku,“ řekla teta Petunie. „Mhm,“ Dudley se ztěžka posadil a popadl nejbližší balíček. „Pak je to v pořádku.“

Strýc Vernon se spokojeně uchechtl.

„Náš malý dareba chce dostat, co mu patří, zrovna tak jako jeho otec. Jsi pašák, Dudley, a prohrábl mu rukou vlasy.“

V tu chvíli zazvonil telefon a teta Petunie ho šla zvednout; Harry a strýc Vernon se zatím dívali, jak Dudley vybaluje závodní kolo, filmovou kameru, letadlo s dálkovým ovládáním, šestnáct nových počítačových her a video. Právě strhával papír ze zlatých náramkových hodinek, když se teta Petunie vrátila od telefonu celá rozčilená a ustaraná.

„Špatná zpráva, Vernone,“ oznámila. „Paní Figgová si zlomila nohu. Nemůže si ho –“ pohodila hlavou směrem k Harrymu – „na dnešek vzít.“

Dudleymu samým zděšením poklesla brada, zato Harrymu poskočilo srdce. Každý

rok jezdili rodiče na Dudleyho narozeniny se svým synáčkem a s některým jeho kamarádem do města, do zábavních parků, jídelen s hamburgry nebo do kina; a každý rok nechávali Harryho u paní Figgové, potřeštěné staré dámy, která bydlela o dvě ulice dál. Harry to tam nenáviděl. Po celém domě to páchlo zelím a paní Figgová ho nutila, aby si prohlédl fotografie všech koček, které kdy v životě měla.

„Co teď?“ řekla teta Petunie a vztekle zahlížela na Harryho, jako by si to snad vymyslel on. Harry věděl, že by mu mělo být líto, jestli si paní Figgová zlomila nohu; nebylo to však nijak snadné, když si připustil, že uplyne celý rok, než se zas bude muset dívat na Mindu, Bělunku, pana Tlapku a Chocholku.

„Mohli bychom zavolat Marge,“ navrhl strýc Vernon.

„Nemluv hlouposti, Vernone, víš, že toho kluka nemůže vystát.“

Dursleyovi takhle o Harrym mluvili často, jako kdyby tam vůbec nebyl – nebo spíš jako kdyby to bylo něco odporného, co jim nerozumí ani slovo, asi jako nějaký slimák.

„A co ta – jak ona se jmenuje, ta tvoje přítelkyně – Yvonne?“

„Ta je na dovolené na Mallorce,“ odsekla teta Petunie.

„Mohli byste mě prostě nechat tady,“ navrhl Harry s nenadálou nadějí (aspoň jednou by se mohl v televizi dívat, nač by chtěl, a možná si i vyzkoušet Dudleyho počítač).

Teta Petunie se zatvářila, jako by právě spolkla citron.

„A až se vrátíme, najít dům v troskách?“ zavrčela.

„Já bych ho přece do povětrí nevyhodil,“ ohradil se Harry, ale neposlouchali ho.

„Třeba bychom ho mohli vzít s sebou,“ řekla teta Petunie pomalu, „a nechat ho v autě před zoo.“

„To auto je nové, nemůže v něm zůstat sedět sám.“

Dudley se nahlas rozbřečel. Vlastně neplakal doopravdy a bylo to už kolik let, co doopravdy plakal, věděl však, že když zkříví tvář a začne fňukat, matka pro něho udělá všecko, co mu na očích uvidí.

„Ty můj Dudloušku, neplač, maminka přece nedovolí, aby ti pokazili narozeniny,“ vykřikla a sevřela ho v náručí.

„Já... já nechci... aby... aby jel s námi!“ vrískal Dudley mezi předstíranými hlasitými vzlyky. „Když on vždycky všecko pokazí!“ A škvírou mezi matčinými pažemi vrhl na Harryho ošklivý pohled.

Právě v tu chvíli zazvonil zvonek – „Můj ty bože, už jsou tady!“ vykřikla teta Petunie zoufale – a za okamžik vešel dovnitř Piers Polkiss, Dudleyho nejlepší kamarád, se svou matkou. Piers byl vychrtlý chlapec s krysí tváří. Obvykle to byl on, kdo jiným držel ruce za zády, zatímco je Dudley tloukl. Dudley okamžitě přestal dělat, že pláče.

Půl hodiny nato Harry, ač ještě pořád nemohl uvěřit svému štěstí, seděl s Piersem a s Dudleym na zadních sedadlech auta pana

Dursleyho a poprvé v životě se jel podívat do zoo. Jeho teta a strýc nedokázali vymyslet nic jiného, co s ním udělat, ale ještě než vyjeli, vzal si strýc Vernon Harryho stranou.

„Varuju tě,“ prohlásil, tučnou brunátnou tvář až těsně u Harryho obličeje, „varuju tě předem, kluku opovaž se něco vyvést, rozumíš, cokoliv – a necháme tě v tom přístěnku až do Vánoc!“

„Já nic nevyvedu,“ ujišťoval Harry, „namouduši...“

Jenže strýc Vernon mu nevěřil. Nikdy mu nikdo nevěřil.

Problém byl v tom, že kolem Harryho se často děly podivné věci, a bylo zbytečné Dursleyovým vykládat, že on za to nemůže.

Jednou už toho teta Petunie měla dost, když Harry přišel od holiče a vypadal, jako kdyby tam vůbec nebyl, vzala kuchyňské nůžky a ostříhala ho tak nakrátko, že měl hlavu málem holou až na čupřinu nad čelem, kterou mu nechala, „aby zakryla tu strašnou jizvu“. Dudley se při pohledu na něj válel smíchy a Harry prožil bezesnou noc, když si představoval příští den ve škole, kde se mu už tak posmívali pro jeho pytlovité oblečení a brýle slepené izolepou. Když se však příštího rána probudil, zjistil, že má vlasy přesně takové jako předtím, než mu je teta Petunie ostříhala. Dostal za to týden domácího vězení v přístěnku, i když se pokoušel vysvětlovat, že si *neumí* vysvětlit, jak mu vlasy tak rychle narostly.

Jindy zas teta Petunie zkoušela navléknout ho do hnusného starého svetru po Dudleym (hnědého s oranžovými bambulkami). Čím víc

se snažila přetáhnout mu ho přes hlavu, tím se svetr zdál menší, až nakonec by snad mohl být leda nějakému maňáskovi, určitě však nebyl dost velký Harrymu. Teta Petunie nakonec došla k názoru, že se svetr musel srazit při praní, a Harryho k jeho obrovské úlevě ani nepotrestala.

Na druhé straně se octl opravdu v pořádné bryndě tenkrát, když ho našli na střeše školní kuchyně. Dudleyho banda ho honila jako obvykle, když Harry ke svému vlastnímu překvapení – stejně jako k překvapení všech ostatních – zčistajasna seděl na komíně. Dursleyovi dostali od ředitelky velice pobouřený dopis, v kterém si na Harryho stěžovala, že leze po školních budovách. Jediné, oč se pokoušel (jak křičel na strýce Vernona přes zamčené dveře přístěnku), přitom bylo skočit za velké nádoby na odpadky venku před kuchyňskými dveřmi. Harry si myslel, že ho při skoku nejspíš strhl vítr.

Dnes se však určitě nic zlého nepříhodu. Stálo to i za to, že jede s Dudleym a s Piersem, pokud stráví den někde jinde než ve škole, v přístěnce nebo v obývacím pokoji paní Figgové, kde to páchlo zelím.

Strýc Vernon řídil auto a přitom si stěžoval tetě Petunii. Rád si stěžoval na všechno možné: lidé v práci, Harry, městská rada, Harry, banka a Harry – to byla jen některá z jeho oblíbených témat. Dnes ráno to byly motorky.

„...jezdí s tím jako šílenci, chuligáni jedni,“ rozcílil se, když je jedna předjela.

„Mně se o jedné motorce zdálo,“ řekl Harry, jak si na to náhle vzpomněl. „Létala ve vzduchu.“

Strýc Vernon div že nevrazil do auta před sebou. Otočil se na sedadle dozadu, tvář rudou jako obrovská červená řepa s knírem, a zařval na Harryho: „MOTORKY NELETÁJÍ!“

Dudley a Piers se zahihňali.

„Já vím, že ne,“ řekl Harry. „Tohle byl jenom sen.“

Býval by však raději, kdyby vůbec nic neřekl. Pokud Dursleyovi něco nesnášeli ještě víc než jeho zvědavé otázky, pak to byly jeho řeči o tom, že si něco počíná jinak, než by mělo, a nesešlo na tom, jestli to bylo ve snu nebo třeba v kresleném seriálu – nejspíš si mysleli, že by ho to mohlo přivést na nebezpečné nápady.

Byla krásná slunečná sobota a zoologická zahrada se hemžila rodinami s dětmi. U vchodu Dursleyovi koupili Dudleymu a Piersovi velkou čokoládovou zmrzlinu a potom, jelikož usmívající se paní v maringotce se Harryho zeptala, co chce, než ho stačili odtáhnout pryč, koupili i jemu laciné citronové lízátko. Ani to nebylo špatné, pomyslel si Harry a lízal ho, zatímco pozorovali gorilu, která se škrábala na hlavě a nápadně se podobala Dudleymu až na to, že nebyla světlovlasá.

Pro Harryho to bylo za dlouhou dobu nejhezčí ráno. Z opatrnosti se držel trochu stranou od Dursleyových, aby se Dudley a Piers, které kolem poledne už zvířata začínala nudit, neuchýlili ke své oblíbené zábavě a nezačali ho mlátit. Naobědvali se v

místní restauraci, a když Dudley dostal záchvat vzteku, poněvadž opečená klobása, kterou mu přinesli, nebyla dost velká, koupil mu strýc Vernon jinou, a Harry směl dojíst tu první.

Později si samozřejmě říkal, že měl tušit, že je to všechno příliš krásné, než aby to vydrželo.

Po obědě zamířili do pavilonu plazů. Bylo tam chladno a tma a všude po stěnách zářila skleněná terária. Za skly se po kusech dřeva a po kamení plazili a lezli nejrůznější hadi a ještěrky. Dudley a Piers chtěli vidět velké jedovaté kobry a tlusté krajty, schopné rozmačkat dospělého člověka. Dudley okamžitě objevil největšího hada v celém pavilonu. Mohl by se dvakrát ovinout kolem auta strýce Vernona a zmačkat ho, že by se vešlo do popelnice – v tu chvíli se však nezdálo, že by něco takového chtěl provést. Po pravdě totiž tvrdě spal.

Dudley tam stál s nosem přimáčknutým na sklo a upřeně zíral na lesklé hnědé smyčky.

„Udělej něco, ať se pohne,“ zakňoural na otce. Strýc Vernon zaťukal na sklo, ale had se nehnul ani trošku.

„Ještě jednou,“ poručil Dudley. Strýc Vernon pohotově zaklepal prsty na sklo, ale had klímal dál.

„To je nuda,“ reptal Dudley a zamířil pryč.

Harry se postavil před terárium a pozorně se na hada zahleděl. Nijak by ho nepřekvapilo, kdyby had sám umřel nudou – neměl kolem sebe nikoho jiného než hloupé lidi, kteří od rána do večera bubnovali prsty na sklo, aby ho vyburcovali. Bylo to ještě

horší než spávat v přístěnku, kam nepřišel nikdo jiný než teta Petunie, která bušila do dveří, aby vás probudila, a Harry přinejmenším směl chodit po celém domě.

Had náhle otevřel své korálové oči. Pomalu, velice pomalu zvedal hlavu, až měl oči stejně vysoko jako Harry.

Pak *zamrkal*.

Harry vytřeštil oči. Potom se spěšně rozhlédl, jestli ho někdo pozoruje, zjistil však, že ne. Podíval se na hada a zamrkal také.

Had pohodil hlavou směrem ke strýci Vernonovi a k Dudleymu a pak obrátil oči ke stropu. Podíval se na Harryho pohledem, který říkal docela jasně:

„A takhle to chodí pořád.“

„Já vím,“ zamumlal Harry přes sklo, i když si nebyl jist, zda ho had slyší. „Musí to být opravdu k vzteku.“

Had důrazně přikývl.

„Odkud ty vůbec jsi?“ zeptal se Harry.

Had ukázal ocasem na malou tabulku vedle skleněné stěny, a Harry si ji zvědavě prohlédl.

Boa constrictor, Brazílie.

„Bylo tam hezky?“

Had znovu ukázal ocasem na tabulku a Harry četl dál: *Tento exemplář se narodil v naší zoo.* „Rozumím – takže ty jsi v Brazílii nikdy nebyl?“

Ve chvíli, kdy had zakroutil hlavou, ozval se za Harryho zády ohlušující výkřik, při kterém sebou oba trhli: „DUDLEY! PANE

DURSLEY! POJĎTE SE PODÍVAT NA TOHO HADA! TO BYSTE *NEVĚŘILI*, CO DĚLÁ!“

Dudley se k nim přikolébal tak rychle, jak jen byl schopen.

„Uhni, ty smrade,“ řekl a praštil Harryho do žeber. Harry to nečekal a jak široký, tak dlouhý se rozplácl na betonovou podlahu. Vše, co následovalo, se událo tak rychle, že nikdo neviděl, jak se to stalo – v jednom okamžiku se Piers a Dudley ještě natahovali až ke sklu, a vteřinu nato odskočili zpátky a vřeštěli hrůzou.

Harry se posadil a jen zalapal po dechu: skleněná stěna hroznýšova terária zmizela. Velký had se rychle rozvinul a sklouzl na podlahu – a lidé po celém pavilonu plazů začali ječet a hnali se k východům.

Ve chvíli, kdy se had rychle prosmýkl kolem něj, Harry by býval přísahal, že zaslechl tichý syčivý hlas: „Už jdu, Brazzzzílie. Mnoho štěsstí, amigo.“

Hlídač z pavilonu plazů z toho byl málem na mrtvici.

„Ale to sklo,“ opakoval pořád dokola, „kam se podělo to sklo?“

Sám ředitel zoologické zahrady uvažil tetě Petunii šálek silného sladkého čaje a celou dobu se jí znovu a znovu omlouval. Piers a Dudley jen něco nesrozumitelně drmolili. Pokud Harry viděl, had jim jen škádlivě chňapl po patách, když je míjel, ale když potom seděli v autě strýce Vernona, Dudley líčil, jak mu ten had málem ukousl nohu, a Piers se dušoval, že se ho pokusil rozmačkat. Nejhorší ze všeho ovšem bylo – aspoň pro Harryho – když se Piers natolik uklidnil, že

řekl: „Ale Harry se s ním bavil, no řekni, Harry?“

Strýc Vernon počkal, až byl Piers najisto z domu, a teprve pak se na Harryho obořil. Byl tak rozčilený, že ze sebe sotva vypravil pár slov: „Zmiz – přístěnek – nikam – žádné jídlo!“ Načež se sesul na židli a teta Petunie mu musela honem přinést velký koňak.

Harry pak ještě dlouho ležel v tmavém přístěнку a přál si, aby měl hodinky. Nevěděl, kolik je hodin, a nebyl si jist, zda Dursleyovi už spí. Do té doby, než usnou, se nemohl odvážit vydat se potají do kuchyně pro něco k snědku.

Žil u Dursleyových už skoro deset let, deset bezútešných let, kam až sahala jeho paměť, od doby, kdy byl ještě malý a jeho rodiče zahynuli při té autohavárii. Nedokázal si vzpomenout, že by seděl v autě, když se to stalo. Když si za dlouhých hodin v přístěнку občas namáhal hlavu, vybavovala se mu podivná vidina: oslepující záblesk zeleného světla a palčivá bolest, kterou pocítil na čele. To zřejmě byla ta havárie, i když si neuměl představit, odkud se všechno to zelené světlo vzalo. Na rodiče se vůbec nepamatoval. Teta ani strýc o nich nikdy nemluvili, a měl samozřejmě zakázáno klást jim hloupé otázky. V domě nebyla jediná fotografie jeho rodičů.

Když byl menší, snil nejednou o nějakém neznámém příbuzném, který přijde a odvede si ho, ale nikdy se to nestalo: Dursleyovi byli jediní příbuzní, které měl. Občas se mu ovšem zdálo (nebo v to možná doufal), že na ulici jako by se k němu hlásili úplně neznámí lidé, a ještě k tomu vypadali velice podivně.

Když jednou byli s tetou Petunií a s Dudleym na nákupu, uklonil se mu zničehonic drobný mužík ve fialovém cylindru. Teta Petunie se napřed Harryho rozzlobeně zeptala, jestli toho člověka zná, a pak ho i s Dudleym spěšně odtáhla z krámu, aniž něco koupila. Jednou mu v autobusu vesele zamávala nějaká stařena celá v zeleném, která vypadala, jako by byla z divokých vajec. A jakýsi holohlavý muž ve velice dlouhém purpurovém plášti mu onehdy na ulici doopravdy stiskl ruku a pak beze slova zamířil pryč. Nejzáhadnější na všech těch lidech bylo, jak pokaždé naráz zmizeli ve chvíli, kdy si je Harry chtěl prohlédnout zblízka.

Ve škole neměl nikoho. Všichni věděli, že Dudleyho banda toho podivného Harryho Pottera v jeho pytlovitých starých šatech a s rozbitými brýlemi nesnáší, a nikdo si nechtěl Dudleyho bandu proti sobě poštvat.

Kapitola třetí

Dopisy od Nikoho

Útěk brazilského hroznýše Harrymu vynesl vůbec nejdelší trest. Když konečně zase směl ven z přístěnku, letní prázdniny už začaly a Dudley mezitím stačil zničit svou novou kameru, letadlo s dálkovým ovládáním mu spadlo na zem a rozbilo se, a když si poprvé vyjel na závodním kole, porazil starou paní Figgovou, která o berlích přecházela Zobí ulici.

Harry byl rád, že školní rok skončil, tím ovšem ještě neunikl Dudleyho bandě, která se u nich scházela každý den. Piers, Dennis, Malcolm a Gordon byli všichni hloupí hromotluci, jelikož však Dudley byl ze všech největší a nejhloupější, byl jejich vůdcem a všichni ostatní se vždycky rádi připojili k jeho oblíbené zábavě: honičkám na Harryho.

Proto Harry trávil co možná nejvíc času mimo dům, toulal se po okolí a myslel na konec prázdnin, kde spatřoval aspoň nepatrný záblesk naděje. Od září se měl učit na střední škole, a poprvé v životě tam neměl

chodit společně s Dudleyem. Ten už měl místo ve Smeltings, ve škole, do které kdysi chodil i strýc Vernon; Piers Polkiss tam šel také. Zato Harry měl chodit do stonewallské školy, což byla místní měšťanka. Dudleymu to připadalo nesmírně směšné.

„První den ve Stonewallu strčí každému nováčkovi hlavu do záchodové mísy,“ vykládal Harrymu, „nechceš jít nahoru a vyzkoušet si to?“

„Ne, děkuju,“ odmítl Harry. „V tom ubohém záchodě ještě nikdy nebylo něco tak hnusného jako tvoje hlava – mohlo by se mu z toho udělat zle.“ A utekl pryč, než Dudley dokázal pochopit, co mu to vlastně řekl.

Jednoho červencového dne se teta Petunie vypravila s Dudleyem do Londýna, aby mu koupila smeltinský stejnokroj, a Harryho nechala u paní Figgové. Nebylo to tak hrozné jako jindy. Harry zjistil, že paní Figgová si zlomila nohu, když zakopla o jednu ze svých koček, a zdálo se, že už je nemá tak ráda jako dřív. Dovolila Harrymu dívat se na televizi a dala mu kousek piškotu s čokoládovou polevou, který chutnal, jako kdyby ho měla doma už několik let.

Ten večer se Dudley v obývacím pokoji předváděl rodině ve svém zbrusu novém stejnokroji. Žáci smeltinské školy nosili tmavohnědé fraky, oranžové pumpky a ploché slaměné klobouky, kterým se říkalo lodnické. K jejich oblečení patřily i sukovité hůlky, kterými tloukli jeden druhého, když se učitelé nedívali. To se považovalo za dobrou průpravu pro další život.

Když se strýc Vernon díval na Dudleyho v jeho nových pumpkách, chraplavě prohlásil, že je to nejúžasnější okamžik v jeho životě. Teta Petunie v slzách tvrdila, že ani nemůže uvěřit, že to opravdu je její malý Dudlíček, tak už vypadá pěkně a dospěle. Harry se neodvážil pronést ani slovo; měl pocit, že už mu snad praskla dvě žebra, jak potlačoval smích.

Příštího dne ráno, když Harry přišel na snídani, něco v kuchyni strašlivě páchlo. Zdálo se, že puch vychází z velkého kovového škopku ve výlevce, a Harry si ho šel prohlédnout zblízka. Škopek byl plný něčeho, co vypadalo jako špinavé hadry které plavaly v šedivé vodě.

„Co je to?“ zeptal se tety Petunie. Ta sevřela rty jako vždycky, když se odvážil na něco zeptat.

„Tvůj nový školní stejnokroj,“ vysvětlila mu.

Harry se znovu podíval do škopku.

„Ach tak,“ řekl. „Nevěděl jsem, že musí být tak mokrá.“

„Nemluv hlouposti,“ odbyla ho teta Petunie. „Barvím ti nějaké oblečení po Dudleym na šedo. Obarvené bude vypadat úplně stejně jako to, co budou nosit ostatní.“

Harry o tom vážně pochyboval, řekl si však, že udělá líp, když se s ní nebude hádat. Sedl si ke stolu a snažil se nemyslet na to, jak bude první den ve stonewallské škole vypadat – asi jako kdyby na sobě měl zbytky staré sloní kůže.

To už přišli do kuchyně i Dudley a strýc Vernon a oba krčili nosy, jak tam páchl

Harryho nový stejnokroj. Strýc Vernon si jako obvykle roztáhl noviny a Dudley uhodil do stolu svou smeltingskou hůlkou, kterou teď pořád nosil s sebou.

Slyšeli klapnutí poštovní schránky a dopisy, které spadly na rohožku.

„Dojdi pro poštu, Dudley,“ řekl strýc Vernon zpoza novin.

„Ať pro ni dojde Harry.“

„Dojdi pro poštu, Harry.“

„Ať pro ni dojde Dudley.“

„Popožeň ho tou svou smeltingskou hůlkou, Dudley.“

Harry smeltingské hůlce uhnul a šel pro poštu. Na rohožce ležely tři zásilky: pohlednice od Marge, sestry strýce Vernona, která byla na dovolené na ostrově Wight, hnědá obálka, která vyhlížela jako nějaký účet, a – *dopis pro něho!*

Harry ho zdvihl a chvíli na něj třeštil oči; srdce mu skákalo jako na obrovské pružině. Za celý život mu ještě nikdy nikdo nenapsal, však kdo by mu také mohl psát? Neměl žádné přátele, žádné jiné příbuzné – dokonce ani nechodil do obecní knihovny, takže nemohl dostávat nerudné upomínky, aby vrátil knížky. Nicméně dopis tu ležel, s adresou napsanou tak jasně, že to žádný omyl být nemohl:

Pan

Harry Potter

(přístěnek pod schody)

Zobí ulice 4 Kvikálkov

Obálka z nažloutlého pergamenu byla tlustá a těžká a adresa byla napsaná smaragdově zeleným inkoustem. Na obálce nebyla žádná známka.

Harry dopis roztřesenou rukou obrátil a spatřil rudou voskovou pečeť, na které byl erb: velké písmeno *B*, kolem kterého byli lev, orel, jezevec a had.

„Tak pohni sebou, Harry!“ křikl strýc Vernon z kuchyně. „Co tam děláš, díváš se, jestli v nějakém dopisu není bomba?“ a sám se svému vlastnímu žertu zachechtal.

Harry se vrátil do kuchyně, oči ještě pořád upřené na svůj dopis. Podal strýci Vernonovi účet a pohlednici, posadil se a začal pomalu otvírat žlutou obálku.

Strýc Vernon roztrhl obálku s účtem, pobouřeně si odfrkl a obrátil pohlednici.

„Marge je nemocná,“ oznámil tetě Petunii. „Snědla nějakou špatnou surmovku...“

„Tati!“ ozval se Dudley najednou. „Tati, Harry něco dostal!“

Harry se právě chystal, že si ten svůj dopis, napsaný na stejném silném pergamenu jako obálka, rozloží, když mu ho strýc Vernon vytrhl z ruky.

„Ten je můj!“ bránil se a zkusil znovu se ho zmocnit. „A kdo by ti asi mohl psát?“ ušklíbl se strýc Vernon, jednou rukou dopis roztrhl a podíval se do něj. Barva jeho tváře se změnila z červené na zelenou rychleji než semafor na křižovatce, u toho však nezůstalo:

po několika vteřinách byla šedobílá jako stará ovesná kaše.

„P-P-Petunie!“ nemohl popadnout dech. Dudley se pokusil dopis mu sebrat a přečíst si ho, strýc Vernon ho však držel tak vysoko, že na něj Dudley nedosáhl. Teta Petunie si ho zvědavě vzala a přečetla si první řádek. Chvilíčku to vypadalo, že nejspíš omdlí. Držela se oběma rukama za hrdlo a chroptěla, jako když se dusí.

„Vernone! Můj ty bože - Vernone!“

Zírali jeden na druhého, jako kdyby zapomněli, že Harry a Dudley jsou ještě pořád v kuchyni. Dudley nebyl zvyklý, aby si ho nevšíмали. Důrazně poklepal otci na hlavu svou smeltingskou hůlkou.

„Chci si ten dopis přečíst,“ řekl hlasitě.

„Já si ho chci přečíst,“ řekl Harry navztekaně, „poněvadž je můj.“

„Vypadněte, oba dva!“ zakrákal strýc Vernon a strčil dopis zpátky do obálky.

Harry se ani nepohnul.

„CHCI SVŮJ DOPIS!“ rozkřikl se.

„Ukaž ho mně!“ dožadoval se Dudley.

„VEN!“ zařval strýc Vernon, chytil Dudleyho i Harryho za límec, vyhodil je do předsíně a zabouchl za nimi dveře. Harry a Dudley se v tu chvíli zuřivě, ale ve vší tichosti poprali o to, kdo bude poslouchat klíčovou dírkou: vyhrál Dudley, takže Harry, kterému visely brýle na jednom uchu, si lehl na břicho a poslouchal štěrbinou mezi dveřmi a podlahou.

„Vernone,“ říkala právě teta Petunie třaslavým hlasem, „podívej se na tu adresu -

jak vůbec mohou vědět, kde spává? Myslíš, že pozorují náš dům?”

„Pozorují – špehují – možná že nás sledují,“ zamumlal strýc Vernon rozčileně.

„Ale co budeme dělat, Vernone? Myslíš, že bychom jim měli odpovědět? Napsat jim, že si nepřejeme –“

Harry viděl naleštěné černé polobotky strýce Vernona, jak přecházel po kuchyni sem tam.

„Ne,“ prohlásil nakonec. „Nebudeme si toho vůbec všímat. Když nedostanou žádnou odpověď... Ano, to je nejlepší... nebudeme dělat vůbec nic...”

„Jenže –“

„Já o nikoho takového v domě nestojím, Petunie! Copak jsme si nepřísahali, když jsme ho vzali k sobě, že z něj ty nebezpečné nesmysly dostaneme?”

Když se toho večera strýc Vernon vrátil z práce, udělal něco, co ještě nikdy předtím: přišel za Harrym do přístěnku.

„Kde je můj dopis?“ uhodil Harry na strýce, hned jak se ztěžka protlačil dveřmi. „Kdo mi to píše?”

„Nikdo. Byl to prostě omyl,“ řekl strýc Vernon stroze. „Už jsem to psaní spálil.”

„To žádný omyl *nebyl*,“ ohradil se Harry pobouřeně, „v té adrese byl napsaný i můj přístěnek!”

„TICHO!“ zaječel strýc Vernon a ze stropu spadlo několik pavouků. Potom se párkrát zhluboka nadechl a vynutil ze sebe úsměv, který působil spíš ztrápeně.

„Totiž – víš, Harry – pokud jde o tenhle přístěnek, tvoje teta a já jsme si říkali... opravdu už na něj začínáš být trochu velký... Tak jsme si mysleli, že by nejspíš bylo dobře, kdyby ses přestěhoval do Dudleyho druhé ložnice.“

„A proč?“ zeptal se Harry.

„Nech si ty hloupé otázky!“ osopil se na něj strýc. „Zkrátka si odnes svoje věci nahoru, a hned.“

U Dursleyových měli čtyři ložnice: jedna patřila strýci Vernonovi a tetě Petunii, jedna byla pro návštěvy (což obvykle bývala Marge, sestra strýce Vernona), v jedné spal Dudley a v té poslední měl všechny hračky a věci, které se do jeho první ložnice už nevešly. Harrymu stačila jediná cesta nahoru, aby přestěhoval všechn svůj majetek z přístěнку do pokoje; potom se posadil na postel a rozhlédl se kolem. Skoro všechno v místnosti bylo rozbité. Měsíc stará kamera ležela na věži malého, ještě pojízdného tanku, kterým Dudley onedlou přejel sousedova psa; v koutě stál Dudleyho první televizor, který prokopl, když nevysílali jeho oblíbený pořad; byla tu veliká ptačí klec, v níž kdysi býval papoušek, kterého Dudley ve škole vyměnil za opravdovou vzduchovku, a ta ležela na polici s hlavní úplně ohnutou, jak si na ni sedl. Ostatní poličky byly plné knih; ty jediné v místnosti vypadaly, jako by se jich nikdo nikdy nedotkl.

Ze zdola bylo slyšet Dudleyho, jak huláká na matku: „Já *nechci*, aby tam byl. Já ten pokoj *potřebuju*... Postarej se, aby odtamtud vypadnul!“

Harry vzdychl a natáhl se na postel. Ještě včera by dal všechno na světě za to, aby mohl být tady nahoře. Dnes by raději seděl u sebe v přístěnce, ale s tím dopisem v rukou, než být tady a nemít ho.

Dalšího dne u snídaně všichni seděli zamlkle. Dudley byl otřesený a zdrcený. Celý večer prokřičel, několikrát udeřil otce svou smeltingskou hůlkou, naschvál se pozvracel, kopl matku a prohodil svou želvu střechou skleníku, přesto však mu jeho pokoj nevrátili. Harry myslel na včerejší ráno touhle dobou a trpce litoval, že ten dopis neotevřel už v předsíni. Strýc Vernon a teta Petunie se jen zasmušile dívali jeden na druhého.

Když přišla pošta, strýc Vernon, který se očividně snažil být k Harrymu vlídný, pro ni poslal Dudleyho. Slyšeli ho, jak celou cestu tluče svou smeltingskou hůlkou do všeho v předsíni. A potom vykřikl: „Má další dopis! *Pan Harry Potter, nejmenší ložnice v domě, Zobí ulice 4 -*“

Strýc Vernon s přidušeným výkřikem vyskočil ze židle a rozběhl se do předsíně, a Harry mu běžel v patách – strýc Vernon musel Dudleyho srazit na zem, aby mu dopis sebral, což bylo o to těžší, že Harry ho zezadu držel za krk. Po chvilce zmateného zápasu, při kterém oba utržili spoustu ran smeltingskou hůlkou, se strýc Vernon zase postavil na nohy; ještě lapal po dechu, ale Harryho dopis svíral v ruce.

„Běž do přístěnce – chci říct k sobě do ložnice,“ zasupěl. „A ty, Dudley, zmiz – prostě zmiz!“

Harry přecházel po svém novém pokoji kolem dokola. Někdo věděl, že ho z přístěnku přestěhovali sem, a zřejmě se také vědělo, že ten první dopis nedostal. Určitě to znamenalo, že ten Někdo se pokusí poslat mu další; a tentokrát už se Harry postará, aby ho dostal. Měl svůj plán.

Příštího dne v šest hodin ráno mu zazvonil opravený budík. Harry ho spěšně vypnul a potichu se oblékl. Hlavně nesměl vzbudit Dursleyovy; kradl se po schodech dolů a cestou si nerozsvítil jediné světlo.

Hodlal počkat na poštáka už na rohu Zobí ulice a vzít si od něj dopisy pro číslo čtyři. Srdce mu hlasitě bušilo, jak se plížil temnou předsíní k domovním dveřím...

„UAAARRRR!“

Harry se vymrštil do vzduchu – šlápl na rohožce na něco velkého a měkkého – na něco *živého*!

Nahoře se rozsvítilo a Harry ke své hrůze zjistil, že to velké a měkké byl strýcův obličej. Strýc Vernon ležel ve spacím pytli před domovními dveřmi; očividně se chtěl pojitit, že Harry neudělá to, co měl právě v úmyslu. Snad půl hodiny na něho křičel a potom řekl, ať jde a udělá mu šálek čaje. Harry se celý sklíčený odšoural do kuchyně, a než se vrátil, pošta už stačila dorazit, spadla strýci Vernonovi přímo do klína. Harry jen zahlédl tři dopisy s adresou napsanou zeleným inkoustem.

„Chci –“ spustil, ale to už mu strýc Vernon před očima cupoval jeho dopisy na kousky.

Toho dne strýc Vernon nejel do práce. Zůstal doma a zatloukl poštovní schránku hřebíky.

„Uvidíš,“ vysvětloval tetě Petunii s ústy plnými hřebíků, „že když je nebudou moct *doručit*, tak s tím prostě přestanou.“

„Tím si nejsem tak jistá, Vernone.“

„Petunie, ti lidé uvažují zvláštním způsobem; nejsou jako ty a já,“ prohlásil strýc Vernon a snažil se zatlouci hřebík kouskem ovocného chlebičku, který mu teta Petunie právě přinesla.

V pátek přišlo Harrymu hned dvanáct dopisů. Jelikož se nedaly vhodit do poštovní schránky, prostrčili je pode dveřmi a štěrbinami po stranách, a několik jich dokonce vpravili dovnitř okénkem na záchodě v přízemí.

Strýc Vernon znovu zůstal doma. Nejdřív spálil všechny dopisy –, pak si vzal kladivo a hřebíky a zatloukl prkny přední i zadní vchod, takže nikdo nemohl ven. Při práci si broukal *Náruč plnou tulipánů*, a při sebemenším zvuku sebou pokaždé trhl.

V sobotu se strýci Vernonovi začaly věci vymykát z rukou. Dovnitř se dostalo čtyřiaadvacet dopisů Harrymu, stočených a ukrytých po jednom ve dvou tuctech vajec,

které tetě Petunii podal oknem obývacího pokoje jejich mlékař a tvářil se přitom velice rozpačitě. Zatímco strýc Vernon zuřivě telefonoval na poštu a do mlékárny a snažil se najít někoho, komu by si mohl stěžovat, teta Petunie dopisy rozcupovala v kuchyňském mixéru.

„Kdo to proboha zrovna *tebe* tak naléhavě chce?“ zeptal se Dudley Harryho užasle.

Když v neděli ráno strýc Vernon zasedl k snídani, vypadal dost špatně a unaveně, přesto však šťastně.

„V neděli pošta nechodí,“ připomněl jim spokojeně, jak si mazal marmeládu na noviny, „takže dneska žádné zatracené dopisy –“

Ve chvíli, kdy to řekl, přiletělo cosi kuchyňským komínem dolů a zasadilo mu to pořádnou ránu do zátylku. Vzápětí začaly z ohniště jako kulky vyletovat dopisy; mohlo jich být třicet nebo čtyřicet. Dursleyovi před nimi uhýbali, Harry však vyskočil do vzduchu a pokoušel se některý chytit –

„Ven! VEN!“

Strýc Vernon chytil Harryho kolem pasu a vystrčil ho do předsíně. Hned za ním vyběhli i Dudley a teta Petunie a zakrývali si obličej rukama, a strýc Vernon přibouchl dveře. Slyšeli, jak se do místnosti ještě pořád valí dopisy a odrážejí se od stěn a od podlahy.

„Už toho mám dost,“ prohlásil strýc Vernon; snažil se mluvit klidně, ale vytrhával si přitom z kníru obrovské chomáče vousů.

„Koukejte, ať jste během pěti minut připraveni na cestu. Jedeme odtud. Sbalte si jenom něco na sebe. A nechci slyšet ani slovo!“

S pouhou polovinou kníru vypadal tak hrozivě, že se nikdo neodvážil nic namítat. Deset minut nato se už dostali zatlučenými dveřmi ven, seděli v autě a řítili se k dálnici. Dudley na zadním sedadle popotahoval; otec mu vlepil pořádný pohlavek, aby nezdržoval, když se pokoušel nacpat do svého sportovního pytle televizor, video a počítač.

A teď jeli a jeli. Dokonce ani teta Petunie se neodvážila zeptat, kam vlastně mají namířeno. Čas od času strýc Vernon najednou otočil a chvíli jel opačným směrem.

„Musíme jim ujet... prostě jim musíme ujet,“ mumlal si pro sebe pokaždé, když měnil směr.

Vůbec nikde se nezastavili na nic k jídlu ani k pití. Za soumraku už Dudley hlasitě skučel. V životě ještě nezažil tak hrozný den. Měl hlad, přišel o pět televizních pořadů, které chtěl vidět, a ještě nikdy se mu nestalo, že by tak dlouho na svém počítači nezlikvidoval nějakého vetřelce z cizích světů.

Nakonec strýc Vernon zastavil u ponurého hotelu na okraji nějakého velikého města. Dudley a Harry měli pokoj s manželskými postelemi a s vlhkým, zatuchlým povlečením. Dudley hned chrápal, ale Harry zůstal vzhůru, seděl na parapetu, díval se dolů na světla projíždějících aut a přemýšlel, co to všechno znamená...

Ráno měli k snídani kukuřičné vločky od včerejška a topinky se studenými rajčaty z konzervy. Právě dojedli, když k jejich stolu přišla majitelka hotelu.

„Promiňte, ale není někdo z vás pan H. Potter? Mám toho v recepci možná stovku.“

Zvedla dopis vzhůru, takže si mohli přečíst adresu napsanou zeleným inkoustem:

Pan H. Potter
Hotel Railview
(pokoj č. 17)
Cokeworth

Harry po dopisu chňapl, ale strýc Vernon mu srazil ruku stranou. Majitelka hotelu vytřeštila oči.

„Já si je vezmu,“ řekl strýc Vernon, spěšně vstal a vyšel z jídelny za ní.

„Nebylo by lepší, kdybychom se prostě vrátili domů, drahoušku?“ navrhla nesměle teta Petunie o několik hodin později, ale strýc Vernon jako by ji neslyšel. Nikdo z nich nevěděl, co doopravdy hledá. Zavezl je doprostřed hustého lesa, tam vystoupil, chvíli se rozhlížel kolem, zavrtěl hlavou, vrátil se do auta a jeli zase dál. Totéž se opakovalo uprostřed zoraného pole, v polovině visutého mostu a v nejvyšším poschodí mnohapatrového parkoviště.

„Tatínek se zbláznil, vid?“ zeptal se Dudley sklesle tety Petunie navečer. Strýc Vernon zastavil na nábřeží, všecky je zamkl v autě a zmizel.

Začalo pršet. Po střeše vozu bubnovaly veliké kapky. Dudley se rozfňukal.

„Je pondělí,“ řekl matce. „Dnes večer dávají Velkého Humberta. Já chci někam, kde bude *televize*.“

Pondělí! To Harrymu něco připomnělo. Pokud *bylo* pondělí – a díky televizi se na Dudleyho obvykle dalo spolehnout, že ví, co je za den – pak zítra, v úterý, měl on sám mít jedenácté narozeniny. Harryho narozeniny samozřejmě nikdy nebyly žádná sláva – loni mu Dursleyovi darovali ramínko na šaty a staré ponožky po strýci Vernonovi. Ale přesto, jedenáct vám není každý den.

To už byl strýc Vernon zpátky a usmíval se. Navíc si nesl i jakýsi dlouhý, úzký balík a neodpověděl, když se ho teta Petunie zeptala, co to koupil.

„Našel jsem vynikající místečko!“ řekl. „Pojďte! Všichni ven!“

Vystoupili a zjistili, že venku je velice chladno. Strýc Vernon ukazoval na něco, co daleko v moři vypadalo jako veliký útes. Nahoře na něm byla přilepená ta nejubožejší chatrč, jakou si dokážete představit. Jedna věc byla jasná: televizi tam určitě nemají.

„Na dnešní noc předpovídají bouři!“ oznámil strýc Vernon radostně a tleskl rukama. „A tento dobrý muž bude tak laskav a půjčí nám svůj člun!“

To už se k nim přiloudal bezzubý stařík a s dost zlomyslným úšklebkem jim ukazoval

starou veslici, která se kolébala v ocelově šedé vodě pod nimi.

„Nějaké zásoby jsem už opatřil,“ řekl strýc Vernon, „takže všichni na palubu!“

V loďce byla strašlivá zima. Za krk jim zatékala ledová vodní tříšť a do tváří je bodal mrazivý vítr. Připadalo jim, že to trvalo celé hodiny, než dorazili k útesu, kde je strýc Vernon, i když se smekal a klouzal, dovedl k polorozpadlému stavení.

Uvnitř to vypadalo hrozně: páchlo to tam chaluhami, vítr profukoval škvírami v dřevěných stěnách a ohniště bylo vlhké a prázdné. V chatrči byly jen dvě místnosti.

Ukázalo se, že jejich zásoby obnášejí po jednom balíčku smažených bramborových lupínků pro každého a čtyři banány. Strýc Vernon se pokusil rozdělat oheň, ale prázdné obaly od brambůrků jen čadily a zkroutily se.

„Teď by se nám pár těch dopisů docela hodilo, co říkáte?“ nadhodil rozmarně.

Byl ve velice dobré náladě. Očividně si myslel, že nikdo nemá sebemenší možnost dostat se v bouři až sem a doručit jim poštu. Harry s ním v duchu souhlasil, i když sám z toho žádnou radost neměl.

S příchodem noci se kolem nich rozběsnila ohlášená bouře. Stěny chatrče zalévala tříšť ze vzduťných vln a špinavými okny lomcoval divoký vítr. Teta Petunie našla ve druhé místnosti několik zplesnivělých přikrývek a ustlala Dudleymu na pohovce prožrané od molů. Sama se uložila se strýcem Vernonem na hrbolatou postel v sousední místnosti a Harrymu nezbylo nic jiného, než si najít to

nejměkčí místo na podlaze a schoulit se pod tou nejtenčí a nejpotrhanější příkrývkou.

Jak noc ubíhala, bouře řádila stále zuřivěji. Harry nemohl usnout. Trásl se zimou a mlel sebou, aby našel nějakou pohodlnější polohu, a v žaludku mu kručelo hladem. Dudleyho chrápání teď přehlušovalo vzdálené burácení hromů, které začalo před půlnocí. Svítící ciferník hodinek, které visely spáči na tučném zápěstí přes okraj pohovky, Harrymu prozradil, že mu za deset minut bude jedenáct let. Ležel a sledoval, jak se jeho narozeniny přibližují; přemítal přitom, jestli si na ně Dursleyovi vůbec vzpomenou, a kde teď asi je ten, kdo mu všechny ty dopisy posílal.

Zbývalo ještě pět minut. Harry slyšel, jak venku něco zapraštělo. Doufal, že se nepropadne střecha, i když pak by uvnitř možná bylo tepleji. Ještě čtyři minuty. Možná že dům v Zobí ulici, až se tam vrátí, bude tak plný dopisů, že se mu podaří nějak jeden ukrást.

Ještě tři minuty. Že by to moře tak divoce doráželo na útes? A (zbývaly už jen dvě minuty) co znamenal ten podivný praskavý zvuk? Že by se útes rozlomil a řítil se do moře?

Už jen minuta a bude mu jedenáct. Třicet vteřin... dvacet... deset - devět - možná by měl probudit Dudleyho, jenom aby ho rozčílil - tři - dva - jedna -

BUM!

Celá chatrč se zatřásla a Harry se posadil zpříma, s pohledem upřeným na dveře.

Venku někdo byl a bouchal, aby ho pustili dovnitř.

Kapitola čtvrtá

Klíčník

BUM! Někdo znovu zabouchal na dveře. Dudley sebou trhl a probudil se.

„Kde je to dělo?“ zeptal se hloupě.

Za jejich zády se ozvala hlasitá rána a do místnosti klusem dorazil strýc Vernon. V rukou držel pušku – teď už věděli, co bylo v tom dlouhém, úzkém balíku, který si vezl s sebou.

„Kdo je tam?“ rozkřikl se. „Varuji vás – mám zbraň!“

Chvíli bylo ticho.

A pak KŘŘACH! Někdo praštil do dveří takovou silou, že vyletěly z pantů a s ohlušujícím rachotem dopadly na podlahu.

Na prahu teď stál jakýsi obr. Tvář mu skoro úplně zakrývala dlouhá, ježatá hříva a divoké, štětinaté vousy, pod vším tím porostem se však daly rozeznat jeho oči, lesklé jako dva švábi.

Obr se s námahou vsoukal do chatrče; musel se přitom shrbit, takže se hlavou právě

dotýkal stropu. Shýbl se, zdvihl dveře a bez nesnází je zasadil zpátky do rámu. Řev bouře zvenčí bylo naráz slyšet o něco méně. Obr se otočil a podíval se na všechny v místnosti.

„Co kdybyste mně udělali šálek čaje, co říkáte? Neměl jsem zrovinka snadnou cestu.“

Několika kroky došel k pohovce, kde seděl Dudley strnulý strachy.

„Uhni, ty bouchoři,“ vyzval ho příchozí.

Dudley zapištl a utíkal se schovat za svou matku, která se zděšeně krčila za zády strýce Vernona.

„A tu ho máme, Harryho!“ řekl obr.

Harry vzhlédl do té divé, strašidelné tváře a zjistil, že švábí očka se na něj usmívají.

„Když jsem tě viděl naposled, byls eště škvrně,“ prohlásil obr. „Teďka dost připomínáš svýho tátu, ale voči máš po mámě.“

Strýc Vernon ze sebe vydal podivný skřehot. „Žádám, abyste okamžitě odešel, pane!“ vykvikl. „To je přece vloupání!“

„Zavři zobák, Dursley, ty nádivo jeden,“ odsekl obr. Natáhl se přes okraj pohovky, vytrhl strýci Vernonovi z rukou pušku, udělal na hlavní uzel, jako by byla z gumy, a mrštil jí do kouta.

Strýc Vernon ze sebe vydal další podivný zvuk, asi jako myš, kterou někdo přišlápl.

„Abych nezapomněl, Harry,“ řekl obr a otočil se k Dursleyovým zády, „všecko nejlepší k narozeninám. Tadydle jsem ti něco přines – možná jsem si na to cestou někde sednul, ale určitě ti přijde k chuti.“

Z které si vnitřní kapsy svého černého svrchníku vytáhl poněkud pomačkanou krabici. Harry ji roztřesenými prsty otevřel. Uvnitř byl velký, upatlaný čokoládový dort a na něm zelenou polevou stálo: *Všecko nejlepší k narozeninám, Harry!*

Harry se na obra podíval. Chtěl mu vlastně poděkovat, ale ta slova se mu cestou na jazyk nějak vytratila, takže se místo toho zeptal: „A kdo vy vůbec jste?“

Obr se uchechtl.

„To máš pravdu, ani jsem se nepředstavil. Rubeus Hagrid, klíčník a šafář v Bradavicích.“

Natáhl k Harrymu svou ohromnou ruku a potřásl mu celou paží.

„Tak co bude s tím čajem?“ houkl a zamnul si ruce. „A kdybyste měli něco votřejšího, taky bych nevodmítnul.“

Sklouzl pohledem na prázdné ohniště se zkroucenými obaly od brambůrků a jen pohrdavě odfrkl. Sehnul se k ohništi; neviděli, co vlastně dělá, ale když se za okamžik zase napřímil, hučel tam už oheň. Celá mokrá chýše se naplnila mihotavým světlem a Harry cítil, jak ho zalévá teplo, jako by se pohroužil do horké koupele.

Obr se znovu posadil na pohovku, která se pod jeho vahou celá prohnula, a začal z kapes kabátu vytahovat všecko možné: měděnou konvici, pomačkaný balíček s párky, rošt, čajník, několik otlučených porcelánových hrnečků a láhev jakési jantarové tekutiny, z které si důkladně přihrnul, než začal chystat čaj. Zakrátko celou chatrč naplnil sykot opékaných uzenek a

jejich vůně. Dokud obr pracoval, nikdo neřekl ani slovo, ale když shrnul z roštu prvních šest tučných, štavnatých a mírně připálených nožiček, Dudley se neklidně zavrtěl. Strýc Vernon ostře vyjel: „Nic si od něho neber, Dudley!“

Obr se posupně uchechtl.

„Tak s tím si nedělej těžkou hlavu, Dursley; ten tvůj vypasenej synáček přikrmovat nepotřebuje.“

Podal párky Harrymu, který měl příšerný hlad a v životě ještě nejedl něco tak úžasného, pořád však nemohl spustit z obra oči. Nakonec, poněvadž mu zřejmě nikdo nemínil nic vysvětlit, řekl: „Promiňte, ale ještě pořád doopravdy nevím, kdo jste.“

Obr usrkl veliký doušek čaje a hřbetem ruky si otřel ústa.

„Říkej mně Hagrid,“ vybídl ho obr, „jako všechny. Jak už jsem povídal, dělám v Bradavicích klíčníka – ale vo těch určitě víš všechno.“

„Hmm – to ne,“ přiznal Harry.

Hagrid vypadal ohromeně.

„Odpusťte,“ dodal Harry spěšně.

„Ty říkáš *vodpusťte*?“ vyštěkl Hagrid a upřeně pohlédl na Dursleyovy, kteří couvali zpátky do tmy. „To voni by *tebe* měli prosit za vodpuštění! Věděl sem, žes nedostal ty dopisy, ale vopravdu mně nenapadlo, že bys nevěděl vůbec nic vo Bradavicích, pro všechno na světě! Tos nikdy neuvažoval vo tom, kde se to tvoji rodiče všechno naučili?“

„Co všechno?“ zeptal se Harry.

„CO VŠECKO?“ zaburácel Hagrid. „Tak počkat!“

V tu chvíli stál na nohou, a ve svém rozhořčení jako by zaplňoval celou chatrč. Dursleyovi se ustrašeně krčili u stěny.

„Chcete mně říct,“ zahřměl na ně Hagrid, „že tendle chlapec – tendleten chlapec! – neví ani ň – že vůbec NIC neví?“

Harry si pomyslel, že to už je trochu moc. Koneckonců, do školy chodil a neměl nijak špatné známky.

„Něco umím,“ namítl. „Třeba počítat a takové věci.“

Hagrid však jenom mávl rukou a řekl: „Myslím vo *našem* světě. Vo *tvým* světě. *Mým* světě. Vo *světě tvejch* rodičů.“

„O jakém světě?“

Hagrid vypadal, jako by měl v příštím okamžiku vybuchnout.

„DURSLEY!“ zaburácel.

Strýc Vernon, v obličeji velice pobledlý, zašeptal cosi jako „břínek mřínek“. Hagrid se upřeně zahleděl na Harryho.

„Přeci ale *musíš* něco vědět vo svém tátovi a mámě,“ prohlásil. „To, že jsou *slavný*. A ty sám že jseš *taky* slavnej.“

„Cože? Moje maminka a tatínek přece nebyli slavní, nebo snad ano?“

„Tak ty nevíš... vopravdu nic nevíš...“ Hagrid si rukou prohrábl vlasy a ohromeně se na Harryho zahleděl.

„Tak ty ani nevíš, co jseš?“ zeptal se nakonec.

Strýc Vernon znenadání našel řeč.

„Přestaňte!“ poroučel. „Okamžitě přestaňte, pane! Já vám zakazuji, abyste tomu chlapci něco říkal!“

I statečnější muž než Vernon Dursley by se nejspíš zachvěl při rozlíceném pohledu, který na něj Hagrid vrhl; a když promluvil, při každé slabice se mu hlas třásl vztekem.

„Tys mu vůbec nic neřekl? Nikdy jsi mu neřek, co bylo v tom dopise, co pro něj nechal Brumbál? Já jsem byl u toho! Viděl jsem, jak ho tam Brumbál nechal, Dursley! A vy jste to před ním celou tu dobu tajili?“

„Co přede mnou tajili?“ zeptal se Harry dychtivě.

„PŘESTAŇTE! ZAKAZUJI VÁM TO!“ zaječel strýc Vernon zachvácený hrůzou.

Teta Petunie zděšeně vyjekla.

„Děte se vycpat, voba dva,“ řekl Hagrid. „Harry, ty jseš totiž – čaroděj.“

V chatrči se rozhostilo úplné ticho. Bylo slyšet jen moře a kvílení větru.

„Cože jsem?“ vydechl Harry.

„No přeci čaroděj,“ řekl Hagrid a posadil se zpátky na pohovku, která zasténala a prohnula se ještě víc, „a myslím, že budeš zatraceně dobřej, až se v tom kapku pocvičíš. Když měl někdo takovou mámu a tátu jako ty, co jinýho bys moh bejt? A počítám, že je načase, aby sis ten dopis už konečně přečet.“

Harry natáhl ruku a konečně v ní držel nažloutlou obálku, s adresou napsanou smaragdově zeleným inkoustem: **Pan H. Potter, na podlaze, chatrč na útesu, uprostřed moře.** Vytáhl z ní dopis a četl:

ŠKOLA ČAR A KOUZEL V BRADAVICÍCH

Ředitel: Albus Brumbál

*(nositel Merlinova řádu první třídy, Veliký
čaroděj, Nejvyšší divotvorce, Nejhlavnější
hlavoun, Mezinárodní sdružení
kouzelníků)*

Vážený pane Pottere,

*S potěšením Vám oznamujeme, že ve
Škole čar a kouzel v Bradavicích
počítáme se studijním místem pro Vás.*

*V příloze Vám zasíláme seznam všech
potřebných knih a vybavení.*

*Školní rok začíná 1. září. Očekáváme
Vaši sovu nejpozději 31. července.*

*Se srdečným pozdravem,
Minerva McGonagallová,
zástupkyně ředitele*

V Harryho hlavě vybuchlo otázek jako při ohňostroji, a nemohl se rozhodnout, kterou má vyslovit nejdřív. Za pár okamžiků přece jen vykřikl: „Co to znamená, že čekají mou sovu?“

„U všech strašidel, teď jsi mi něco připomněl!“ plácl se Hagrid do čela tak mocně, že by to porazilo tažného koně, a z další kapsy kabátu vytáhl sovu – opravdovou

živou sovu, která vypadala dost pocuchaně a taky dlouhý brk a ruličku pergamenu. S vyplazeným jazykem naškrábal vzkaz, který si Harry přečetl vzhůru nohama:

Vážený pane Brumbále,

Dal jsem Harrymu ten dopis. Zejtra s ním pojedu nakoupit co potřebuje. Počasí je strašný. Doufám, že se máte dobře.

Hagrid

Potom vzkaz stočil, předal ho sově, která ho stiskla v zobáku, došel ke dveřím a vyhodil sovu do bouřky venku. Pak se vrátil a posadil se, jako by to bylo stejně normální jako povídat si s někým po telefonu.

Harry si uvědomil, že stojí s pusou dokořán a honem ji zavřel.

„Kde sem to přestal?“ zeptal se Hagrid, ale v tu chvíli se vynořil ze tmy strýc Vernon; ještě pořád byl popelavě bledý, ale vypadal rozlíceně.

„Harry nikam nepojede,“ prohlásil.

Hagrid jen zamručel.

„To bych rád viděl, jak mu v tom nějaký zatracený mudla jako ty zabrání,“ řekl.

„Jak jste to říkal?“ zajímal se Harry.

„Mudla,“ vysvětlil Hagrid, „tak mezi náma říkáme lidem, co neumějí žádný čáry a kouzla. A tys měl tu smůlu, žeš vyrůstal v rodině těch nejhorších mudlů, jaký jsem kdy v životě viděl.“

„Když jsme ho vzali k sobě, zařekli jsme se, že s těmi nesmysly skončujeme,“ řekl strýc Vernon, „že to z něj dostaneme! Čaroděj, to tak zrovna!“

„Vy jste to *věděli*?“ zeptal se Harry. „Vy jste *věděli*, že jsem čaroděj?“

„Věděli!“ vypískla teta Petunie znenadání. „*Věděli*! Samozřejmě jsme to věděli! A jak bys nebyl, když ta moje zotrápená sestra byla zrovna taková? Ta dostala úplně stejný dopis, zmizela do té – do té *školy* – a jezdila domů jen na prázdniny, s kapsami plnými žabích pulců, a z čajových šálků dělala myši. Já jediná pochopila, jak to s ní doopravdy je – že není normální! Ale ne, moje matka i otec pořád jen Lily tohle a Lily tamto, byli pyšní, že mají v rodině čarodějků!“

Zarazila se jen na tak dlouho, aby se zhluboka nadechla, a pak soptila dál, jako kdyby to všechno toužila vykřičet už kolik let.

„Potom se seznámila s tím Potterem, a když vyšli školu, vzali se a měli spolu tebe, a já jsem samozřejmě věděla, že budeš taky takový, stejně divný, stejně – stejně *nenormální*, a potom, když laskavě dovolíš, se dala vyhodit do povětří a tys nám zůstal na krku!“

Harry zbledl jako stěna. Jen co znovu našel řeč, prohlásil: „Vyhodit do povětří? Ale říkali jste mi, že zahynuli při autohavárii!“

„*AUTOHAVÁRII!*“ zaburácel Hagrid a vyskočil tak rozzuřeně, že se Dursleyovi spěšně vrhli do kouta. „Copak by se Lily a James Potterovi mohli zabít při nějaký autohavárii? Taková urážka! Taková vostuda! Harry Potter nezná svůj vlastní příběh, a

přítom každý děcko v našem světě zná jeho méno!”

„Ale proč? Co se stalo?“ naléhal Harry.

To už vztek z Hagridova obličej vyprchal. Najednou vypadal ustaraně.

„Tak s tímle sem vážně nepočítal,“ pronesl tlumeným, nejistým hlasem. „Když mně Brumbál říkal, že s tím můžou bejt starosti, když tě budu chtět vodvítz, neměl sem tušení, co všechno nevíš. Totiž, Harry, nevím, esli zrovna já sem ta správná vosoba – ale někdo ti to říct musí – nemůžeš přeci ject do Bradavic a nevědět vůbec nic!“

Loupl po Dursleyových zlobným pohledem.

„Asi udělám nejlíp, když ti povím všechno, co můžu – chápej, že všechno ti říct nemůžu, poněvač je to veliký tajemství, aspoň něco z toho –“

Posadil se, chvíli upřeně zíral do ohně a pak řekl: „Všecko to myslím začíná – někým, kdo se menoval – ale nechce se mně věřit, že neznáš jeho méno, když ho v našem světě každej zná –“

„Kdo to byl?“

„No – pokud to méno nemusím vyslovit, radši se tomu vyhnu. Jako všichni.“

„Ale proč?“

„U všech hejkalů, Harry, lidi maj eště pořád strach. Krucinál, todle je těžký. To byl totiž čaroděj, ktorej... Dal se na špatnou cestu. Byl tak zlej, jak jen to vůbec jde. A horší. Eště horší než horší. Menoval se...“

Hagrid polkl naprázdno, ale nedostal ze sebe slovo.

„Nechcete to radši napsat?“ navrhl Harry.

„To ne... já nevím, jak se to píše. Ať je teda po tvým - *Voldemort*,“ a Hagrid se zachvěl. „Nechtěj po mně, abych to vopakoval. Ať to bylo jak chtělo, před takovejma dvaceti rokama tendleten - ten zlej čarodějník začal na svou stranu přetahovat další. A taky že je sehnal - některý se báli, některejm prostě šlo aspoň vo kousíček jeho moci, poněvač vopravdu měl čím dál větší moc, to von jo. Byly to zlý časy, Harry. Člověk nevěděl, komu může věřit, a nevodvážil se přátelit s neznámejma kouzelníkama nebo čarodějkama. Děly se hrozný věci. Nic před ním nevobstálo. Samozřejmě, některý se mu postavili - jenže von je zabil, a strašlivě. Jedno z posledních bezpečnejch míst byly Bradavice. Myslím, že Brumbál byl jedinej, koho se tendleten Ty-víš-kdo bál. Neměl vodvahu zaútočit na školu, aspoň tenkrát eště ne.

Tvoje maminka byla ta nejlepší čarodějka a tvůj táta nejlepší kouzelník, jaký jsem znal. Ve svý době přední žák a žákyně v Bradavicích! Do dneška je záhada, proč se Ty-víš-kdo nikdy nepokusil dostat je na svou stranu... nejspíš věděl, že maj příliš blízko k Brumbálovi, než aby byli vochoťný zadat si s mocnostma zla.

Možná si myslel, že je dokáže přesvědčit... možná je prostě jen chtěl mít z cesty. Všecko, co víme, je, že před deseti rokama se večer před Všema svatejma objevil ve vsi, kde jste tenkrát bydleli. Tobě byl právě rok. Přišel k vám domů a - a -“

Hagrid najednou vytáhl velice špinavý, usmolený kapesník a vysmrkal se jako lodní siréna.

„Promiň,“ omlouval se. „Ale když je to tak smutný – já tvoji maminku i tvýho tátu znal, a příjemnější lidi bys nenašel – ale...”

Ty-víš-kdo je zabil. A potom – a to je ta vopravdová záhada – se pokoušel zabít i tebe. Nejspíš chtěl vodvíst čistou práci, nebo mu prostě už dělalo dobře, když moh někoho zabít. Jenže to nedokázal. Tys nikdy nepřemejšlel, vodkud máš to znamení na čele? To ne že by ses jen tak pořezal. Takový znamení ti zůstane, když na tebe šáhne nějaký mocný, zlý kouzlo – dokázalo zabít tvou maminku a tátu a zničilo váš dům – ale s tebou nic nezmohlo, a právě proto jseš slavnej, Harry. Nikdo nezůstal naživu, když von se rozhod ho zabít, nikdo kromě tebe, a zabil kolik nejlepších čarodějek a kouzelníků, který tehdá žili McKinnonovy, Boneovy, Prewettovy – a tys byl eště malý dítě, ale zůstals naživu.“

V Harryho mysli se dělo něco velice bolestného. Tak se Hagridovo vyprávění přiblížilo ke konci, zahlédl znovu oslepující záblesk zeleného světla, jasněji, než si ho připomněl kdy předtím – ale poprvé v životě se mu vybavilo i něco jiného: pronikavý, chladný a krutý smích.

Hagrid na chlapce smutně zíral.

„Z toho zničenýho domu jsem tě vynes já sám, na Brumbálův příkaz. A vodvez jsem tě k těmdle tady...”

„To všecko je jen snůška starých žvástů,“ ozval se strýc Vernon. Harry nadskočil; málem zapomněl, že Dursleyovi jsou v místnosti také. Vypadalo to, že se strýci

Vernonovi zase vrátila odvaha; nasupeně hleděl na Hagrida, pěsti zaťaté.

„A teď si poslechni mě, chlapče,“ zavrčel. „Uznávám, že v sobě máš něco podivného, nejspíš to ale není nic, co by pořádný výprask nedokázal spravit a pokud jde o to všechno, co ti tady Hagrid napovídal o tvých rodičích, byli to podivíni, o tom není sporu, a podle mě je bez nich na světě líp – sami si o to koledovali, když se zapletli s tím spolkem čarů márů já jsem tušil, že to s nimi tak dopadne, vždycky jsem věděl, že špatně skončí –“

V tu chvíli však Hagrid vyskočil z pohovky a odněkud z kabátu vytáhl polámaný růžový deštník. Namířil jím na strýce Vernona jako mečem a řekl: „Já tě varuju, Dursley – varuju tě – eště slovo a...“

Při pomyšlení, že by ho nějaký vousatý obr probodl špičkou deštníku, strýce Vernona odvaha znovu opustila; přitiskl se ke stěně, jak to jen šlo, a už ani necekl.

„Tak to je lepší,“ pochválil ho Hagrid; ztěžka oddechoval a posadil se znovu na pohovku, která se tentokrát prohnula až k podlaze.

Harry se však ještě chtěl zeptat na spoustu věcí.

„Ale co se stalo s Vol... promiňte, samozřejmě chci říct Vy-víte-s-kým?“

„Todle je moc dobrá votázka, Harry. Ztratil se. Zmizel. Právě v tu noc, kdy se tě pokusil zabít. Vo to jseš eště slavnější. To je ta největší záhada... byl pořád mocnější a mocnější – proč teda zmizel?“

Některý říkaj, že umřel. Podle mě jsou to žvásty. Nevím, esli byl eště natolik lidskej, aby moh umřít. Jiný zas říkaj, že je pořád někde tady a čeká na svou chvíli, ale já tomu nevěřím. Ti, co byli na jeho straně, se vrátili zpátky k nám. Některý jako by se probudili z tranzu. Neumím si představit, že by to dokázali, kdyby se měl vrátit.

Většina z nás si myslí, že je eště pořád někde tady, ale že ztratil všechnu sílu. Je tak slabej, že nemůže dál. Poněvač ho přemohlo něco v tobě, Harry. Ten večer se stalo něco, s čím nepočítal – nevím, co to bylo, a neví to nikdo – ale něco v tobě ho připravilo o všechnu sílu.“

Hagrid se zadíval na Harryho a oči mu zářily láskou a úctou; ale Harry, místo aby ho to potěšilo a naplnilo hrdostí, si byl jist, že jde o nějaký strašlivý omyl. On a čaroděj? Jak by to mohla být pravda? Celé ty roky ho Dudley věčně jen mlátil a teta Petunie i strýc Vernon mu dělali ze života peklo; kdyby uměl doopravdy čarovat, proč je neproměnil v ropuchy pokaždé, když ho chtěli zamknout v přístěnku? A pokud kdysi porazil největšího černokněžníka na světě, jak to, že si do něj Dudley mohl celá ta léta každou chvíli kopnout jako do fotbalového míče?

„Hagride,“ řekl rozvážně, „řekl bych, že jste se museli zmýlit. Nemyslím, že bych mohl být čaroděj.“

K jeho překvapení se Hagrid uchechtl.

„Takže ty nejseš čaroděj, říkáš? A nikdy jsi nedokázal udělat něco divnýho, když jsi měl strach nebo vztek?“

Harry se zahleděl do ohně. Když o tom teď uvažoval... Všecky ty podivné věci, které vždycky tak rozčílily jeho tetu a strýce, se staly, když byl rozrušený nebo měl vztek... Tenkrát, když ho honila Dudleyho banda, se nějak náraz ocitl tam, kde na něj nemohli... Když se děsil, že ráno půjde do školy tak směšně okudlaný, dokázal, že mu vlasy přes noc narostly... A když ho Dudley naposledy uhodil, nepomstil se mu snad, aniž si to vůbec uvědomil? Copak na něj nepoštvál toho hroznýše?

Znovu se zadíval na Hagrida, usmál se a všiml si, jak samou radostí září.

„Tak vidíš,“ řekl. „Aby Harry Potter nebyl čaroděj – jen počkej, v Bradavicích budeš dovopravdy slavnej!“

Strýc Vernon se však nehodlal vzdát bez boje.

„Copak jsem vám neřekl, že nepojede nikam?“ zasyčel. „Půjde na stonewallskou měšťanku a ještě bude rád. Já jsem ty dopisy četl, vždyť má s sebou mít samé nesmysly – knihy zaklínadel a hůlky a –“

„Esli chce jít, nějakěj zatracenej mudla jako ty mu v tom nezabrání,“ zavrčel Hagrid. „Chtít, aby syn Lily a Jamese Potterovejch nejel do Bradavic! Copak ses zbláznil, Dursley? Jeho méno maj zapsaný vod toho dne, kdy se narodil. Bude chodit do tý nejlepší školy čar a kouzel na světě. Po sedmi letech v Bradavicích nepozná ani sám sebe. Pro změnu teď bude s takovejma klukama a holkama jako je sám, a bude mít toho nejlepšího ředitele, kterej v Bradavicích kdy byl, Albuse Brum...“

„NEBUDU PLATIT ZA TO, ABY HO NĚJAKÝ POTRHLÝ STARÝ BLÁZEN UČIL TY SVOJE ČÁRY MÁRY!“ vřeštěl strýc Vernon.

To už ale opravdu zašel příliš daleko. Hagrid uchopil svůj deštník a zatočil jím nad hlavou. „NIKDY –“ zahřměl, „NIKDY PŘEDE MNOU NEURÁŽEJ ALBUSE BRUMBÁLA!“

Deštník v jeho ruce zasvištěl vzduchem a zamířil na Dudleyho – následoval záblesk fialového světla, zvuk, jako když praskne žabka, a pronikavé vykviknutí; pak už Dudley poskakoval na místě, oběma rukama si tiskl tučný zadek a skučel bolestí. Když se k nim obrátil zády, Harry uviděl, že bratránkovi dírou v kalhotách čouhá zakroucený prasečí ocásek.

Strýc Vernon zařval jako tur. Odtáhl tetu Petunii a Dudleyho do druhé místnosti, vrhl na Hagrida ještě poslední zděšený pohled a pak za sebou honem přibouchl dveře.

Hagrid se podíval na svůj deštník a poškrábal se na bradě.

„Proč já se jenom rozčílil,“ řekl smutně, „stejně se mně to nepovedlo. Chtěl sem ho proměnit v prase, jenže myslím, že už byl praseti tolik podobnej, že tak jako tak mnoho nezbejvalo.“

Úkosem pohlédl na Harryho zpod svého hustého obočí.

„Byl bych rád, kdybys vo tomdle v Bradavicích nemluvil,“ řekl. „Vono přísně vzato, ehm – já totiž žádný kouzla dělat nesmím. Moh jsem jich pár udělat, abych se k tobě dostal a dal ti ty dopisy a to vostatní – to byl jeden z důvodů, proč jsem vo tudle cestu stál –“

„Proč nesmíte dělat kouzla?“ zeptal se Harry.

„Totiž – já do bradavický školy chodil taky, ale ehm – abych řek pravdu, vyloučili mě. Zlomili mně hůku vejpůl a to všecko. Ale Brumbál mě tam stejně nechal jako hajnýho. Je to úžasnej člověk, Harry.“

„Ale proč vás vyloučili?“

„Už je moc hodin a zejtra nás čeká spousta práce,“ řekl Hagrid nahlas. „Musíme do města, sehnat ti ty knížky a všechno vostatní.“

Svlékl si svůj těžký černý kabát a hodil ho Harrymu.

„Můžeš se s ním přikrejt,“ řekl. „A kdyby se snad trochu hejbal, nevšímej si toho – myslím, že v jedný kapse mám ještě párek plchů.“

Kapitola pátá

Příčná ulice

Příštího dne ráno se Harry probudil časně. I když věděl, že venku už je světlo, zůstal ještě ležet se zavřenýma očima.

„Byl to jen sen,“ ujišťoval sám sebe. „Zdálo se mi, že z nebe spadl obr Hagrid a oznámil mi, že půjdu do čarodějné školy. Až otevřu oči, budu zas u sebe v přístěnku.“

Vtom uslyšel hlasité zaklepaní.

„Á, to už teta Petunie bouchá na dveře,“ napadlo Harryho a srdce mu pokleslo. Oči však ještě pořád neotevřel; byl to tak krásný sen!

Ťuk, tuk.

„Dobrá, dobrá,“ zamumlal Harry. „Vždyť už vstávám.“

Posadil se a spadl z něj Hagridův těžký kabát. Chatrč zaplavovalo sluneční světlo; bouře už skončila, Hagrid sám spal na zborcené pohovce a na okno ťukala pařátkem sova. V zobáku držela noviny.

Harry s námahou vstal; cítil se tak šťastný, jako by se v něm nadouval obrovský balon. Šel přímo k oknu a trhnutím ho otevřel. Sova vlétla dovnitř a upustila noviny na Hagrida, ale obr se neprobudil. Nato se sova snesla na podlahu a začala útočit na Hagridův kabát.

„Tohle nedělej.“

Harry se pokusil sovu odehnat, ale ta se po něm prudce ohnala zobákem a nepřestávala trhat kabát. „Hagride!“ hlasitě zavolal Harry. „Je tu nějaká sova –“

„No tak jí zaplať,“ zamručel Hagrid do pohovky.

„Cože?“

„Chce zaplatit, že přinesla noviny. Podívej se mi do kapes.“

Hagridův kabát jakoby sestával *jen* ze samých kapes, ve kterých byly svazky klíčů, broky do vzduchovky, klubka provázku, větrové bonbony, sáčky s čajem... Konečně Harry vytáhl hrst podivně vyhlížejících mincí.

„Dej jí pět svrčků,“ řekl Hagrid rozespale.

„Svrčků?“

„To jsou ty malé bronzový.“

Harry odpočítal pět malých bronzových mincí a sova natáhla pařátek, aby jí peníze vložil do malého koženého váčku, který na něm měla přivázaný. Pak vyletěla otevřeným oknem ven.

Hagrid hlasitě zívá, posadil se a začal se protahovat.

„Nejlíp, když vyrazíme, Harry, máme toho dneska spoustu; musíme zajet do Londýna a koupit ti všechny ty věci do školy.“

Harry převracel kouzelnické mince na dlani a prohlížel si je. Najednou mu napadlo něco, při čem měl pocit, jako by ten balon štěstí v jeho nitru někdo propíchl.

„Ehm – Hagrid?“

„Copak?“ zeptal se Hagrid a natahoval si obrovské vysoké boty.

„Když já nemám žádné peníze – a slyšel jsi včera večer strýce Vernona – abych se někam šel učit kouzla, to on mi platit nebude.“

„Tak s tím se netrap,“ řekl Hagrid, vstal a poškrábal se na hlavě. „To si myslíš, že ti rodiče nic nenechali?“

„Ale když jejich dům vyhořel –“

„Přeci si nenechávali svoje zlato doma, Harry! Nejdřív ze všeho musíme ke Gringottovojm – to je kouzelnická banka. Vezmi si párek, nejsou špatný ani za studena – a docela bych si dal i kousek toho tvého narozeninového dortu.“

„Copak kouzelníci mají *banky*?“

„Jenom tu jednu. U Gringottovojch. Vedou ji skřetové.“

Harrymu upadl kousek uzenky, kterou držel v ruce.

„*Skřetové*?“

„Jo – takže bys musel bejt na hlavu, kdyby ses ji pokoušel vykrást, to ti říkám. Se skřetama si nikdy nezačínej, Harry. Gringottovic banka je to nejbezpečnější místo na světě, když si chceš něco spolehlivě uložit – kromě snad Bradavic. A já tam stejně musím; posílá mě tam Brumbál, zařídit něco pro Bradavice,“ a Hagrid se hrdě napřímil. „Vobvykle mě posílá zařizovat důležité věci.“

Dojct pro tebe - vyzvednout něco u Gringottovců - poněvač ví, že se na mě může spolehnout.

Vzal sis všechno? Tak deme.“

Harry vyšel za Hagridem ven na útes. Obloha teď byla úplně jasná a moře se lesklo ve sluneční záři. Veslice pronajatá strýcem Vernonem se tam ještě pohupovala; po bouřce měla na dně spoustu vody.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Harry a rozhlížel se, kde je ještě jeden člun.

„Přiletěl jsem,“ vysvětlil Hagrid.

„Přiletěl?“

„Jo - ale nazpátek pojedem tím dletem. Teď, když seš se mnou, už žádný kouzla dělat nesmím.“ Usadili se v loďce, Harry však ještě upřeně hleděl na Hagrida a pokoušel se představit si ho, jak letí. „To bude otrava, veslovat takovou dálku,“ řekl Hagrid a zas jednou se na Harryho podíval úkosem. „Kdybych - ehm - kdybych tu kocábku malinko popohnal, myslíš, že bys to v Bradavicích nemusel nikomu vykládat?“

„Samozřejmě,“ ujistil ho Harry, nadšený při pomýšlení, že uvidí další kouzlo. Hagrid znovu vytáhl růžový deštník, dvakrát jím zaklepal na bok veslice - a v tu ránu se už řítily k pobřeží.

„Proč by někdo musel být padlý na hlavu aby se pokoušel vyloupit Gringottovy?“ zeptal se Harry.

„Poněvač je to tam začarovaný,“ vysvětlil Hagrid a při těch slovech si roztáhl noviny. „Ty obzvlášť bezpečný trezory prej hlídají draci. A potom by ses ještě musel dostat ven -

jejich sklepení totiž jsou stovky mil pod Londýnem. Hluboko pod podzemkou. I kdybys dokázal něco ukrást, hledal bys cestu tak dlouho, až bys vod hladu umřel.“

Harry seděl a přemýšlel o tom, zatímco Hagrid si četl noviny, *Denního věštce*. Od strýce Vernona Harry věděl, že lidé nemají rádi, když je při čtení někdo vyrušuje, stálo ho však velkou námahu mlčet, poněvadž v životě ho ještě nepálilo tolik otázek.

„Ministerstvo kouzel už zas něco zbabralo,“ zamumlal Hagrid a obrátil stránku.

„Copak ono je nějaké ministerstvo kouzel?“ vyhrkl Harry, už se nestačil zarazit.

„No jistě,“ řekl Hagrid. „Samosebou chtěli, aby ministrem byl Brumbál, jenomže ten by z Bradavic nešel, tak to dostal starěj Kornelius Popletal. Většího packala bys nenašel. Takže každý ráno posílá k Brumbálovi celý hejno sov a chce po něm rady.“

„A co to ministerstvo kouzel dělá?“

„Hlavně musí před mudly udržet v tajnosti, že po celý Anglii eště jsou čarodějky a kouzelníci.“

„Ale proč?“

„Proč? Mordyjé, Harry, poněvač jinak by každěj chtěl, aby mu nějakým kouzlem pomohli z jeho starostí. To teda ne, líp, když nás nechaj na pokoji.“

V tu chvíli loďka lehce narazila do přístavní zdi. Hagrid složil noviny a vystoupili po kamenných schodech na ulici.

Jak šli městečkem k nádraží, mnoho chodců se po Hagridovi ohlíželo. Harry se tomu ani nedivil. Nejenže Hagrid byl dvakrát tak vysoký jako kdokoliv jiný; ještě k tomu ukazoval na úplně obyčejné věci, jako třeba parkovací hodiny, a hlasitě prohlašoval: „Vidíš tohle, Harry? Co si ty mudlové všechno nevymyslej, vid’?“

„Hagride,“ ozval se Harry a trochu supěl, jak musel utíkat, aby mu stačil, „říkal jsi, že u Gringottových jsou *draci*?“

„No, aspoň se to tvrdí,“ odpověděl Hagrid. „Jémine, já bych takovýho draka chtěl mít!“

„Ty bys ho *chtěl*?“

„Přál sem si ho vod samýho dětství – už jsme tu.“

Dorazili na nádraží. Vlak do Londýna jel za pět minut. Hagrid, který nerozuměl „mudlovskejm penězům“, jak jim říkal, dal bankovky Harrymu, aby koupil lístky.

Lidé ve vlaku na ně třestili oči ještě víc. Hagrid si zabral dvě sedadla, seděl a pletl cosi, co vypadalo jako kanárkově žlutý cirkusový stan.

„Máš eště ten dopis, Harry?“ zeptal se, jak počítal oka.

Harry vytáhl z kapsy pergamenovou obálku.

„Výborně,“ řekl Hagrid. „je tam seznam všeho, co potřebuješ.“

Harry rozložil druhý list papíru, kterého si včera večer nevšiml, a četl:

ŠKOLA ČAR A KOUZEL V BRADAVICÍCH

Stejnokroj

Žáci prvního ročníku budou
potřebovat:

tři jednobarevné pracovní hábity (černé)
jednu jednobarevnou špicatou čapku
(černou na každodenní nošení)

jeden pár ochranných rukavic (z dračí
kůže nebo podobné)

jeden zimní plášť (černý, se stříbrnými
sponami)

Upozorňujeme, že žáci by měli veškeré
oblečení mít opatřeno jmenovkou.

Předepsané knihy

Každý žák bude potřebovat tyto
učebnice:

Miranda Jestřábová: Příručka
kouzelných slov a zaklínadel
(1.stupeň)

Batyláa Bagshotová: Dějiny čar a
kouzel

Adalbert Waffling: Teorie

kouzelnického umění

Emeric Cvak: Úvod do přeměňování

*Phyllida Výtrusová: Tisíc
kouzelnických bylin a hub*

*Arsenius Stopečka: Kouzelnické
odvary a lektvary*

*Mlok Scamander: Fantastická zvířata
a kde je najít*

*Quentin Trimble: Černá magie –
příručka sebeobrany*

Další vybavení

1 hůlka

1 kotlík (cinovy, standardní velikost 2)

*1 sada skleněných nebo křišťálových
lahviček*

1 dalekohled

1 mosazné váhy

*Žáci si s sebou mohou rovněž přivést
sovu NEBO kočku NEBO žábu.*

*Upozorňujeme rodiče, že žákům
prvního ročníku nejsou povolena jejich
vlastní košťata!*

„A to všechno v Londýně seženeme?“
podivil se Harry nahlas.

„Když víš, kam jít,“ řekl Hagrid.

Harry v Londýně ještě nikdy nebyl. Zdálo se sice, že Hagrid ví, kam jde, očividně však nebyl zvyklý dostávat se tam normálním způsobem. Uvázl v turniketě ve vchodu do podzemní dráhy a hlasitě si stěžoval, že sedadla jsou příliš malá a vlaky příliš pomalé.

„Nechápu, jak se ty mudlové vobejdou bez kouzel,“ řekl, když vystupovali po rozbitých pohyblivých schodech, jež vedly na rušnou ulici, po obou stranách plnou obchodů.

Hagrid byl tak obrovský, že se bez potíží protlačil davem, a Harrymu stačilo držet se těsně za ním. Procházeli kolem obchodů s knihami a s hudebninami, hamburgrových jídelen a kin, ale nikde to nevypadalo, že byste tam mohli koupit kouzelnickou hůlku. Byla to jen obyčejná ulice plná obyčejných lidí. Bylo vůbec možné, že by se na míle hluboko pod nimi skrývaly hromady kouzelnického zlata? Existovaly opravdu obchody kde by prodávali knihy zaklínadel a létací košťata? Nebyl to všechno nakonec jen nějaký obrovský žert, a Dursleyovi si z něj chtěli jen vystřelit? Kdyby Harry nevěděl, že nemají smysl pro humor, býval by si to nejspíš myslel; ale i když všechno, co mu Hagrid zatím řekl, znělo neuvěřitelně, přesto mu důvěřoval.

„Už jsme tady,“ řekl Hagrid a zastavil se, „tadle je Děravej kotel. To je slavný místo!“

Stáli před malou, špinavě vyhlížející hospodou. Kdyby na ni Hagrid neukázal, Harry by si jí býval vůbec nevšiml. Lidé, kteří spěchali kolem, o ni ani okem nezavadili; sklouzli pohledem z velkého obchodu s knihami na jedné straně ulice k prodejně gramodesek na protější, jako by Děravý kotel vůbec nevnímali. Po pravdě měl Harry prazvláštní pocit, že ho mohou vidět pouze on a Hagrid; ale než to stačil vyslovit, Hagrid ho už zavedl dovnitř.

Na slavné místo tam bylo málo světla a všecko vypadalo velice ošuntěle. V jednom koutě sedělo několik stařen a pily z malých kalíšků sherry; jedna z nich kouřila dlouhou dýmku. Jakýsi malý mužík v cylindru hovořil se starým výčepním, který byl úplně holohlavý a vypadal jako zpuchlý ořech. Ve chvíli, kdy vešli, tlumené brebentění kolem ustalo; zdálo se, že Hagrida tu všichni znají. Mávali mu a usmívali se na něj, a výčepní sáhl po sklenici a zeptal se: „Jako obvykle, Hagride?“

„Nemůžu, Tome, zařizuje něco pro Bradavice,“ odmítl Hagrid a poplácával ohromnou rukou Harryho po rameni, až chlapec poklesl v kolenou.

„Můj ty bože,“ řekl výčepní a vytřeštil oči na Harryho, „není tohle - nemůže to být -“

V Děravém kotli náhle zavládlo naprosté ticho.

„Pro boha živého,“ zašeptal starý výčepní, „Harry Potter... jaká čest pro nás!“

Spěšně oběhl výčepní pult, vrhl se k Harrymu a se slzami v očích ho uchopil za ruku.

„Vítejte zpátky, pane Pottere, vítejte zpátky!“

Harry nevěděl, co na to říci. Všichni se na něj dívali. Stařena s dýmkou dál bafala a nevšimla si, že jí dýmka vyhasla. Hagrid úplně zářil.

Ze všech stran bylo slyšet hlasité šoupání židlí a v příští chvíli už si Harry podával ruce s každým v Děravém kotli.

„Já jsem Doris Crockfordová, pane Pottere; ani se mi věřit nechce, že vás konečně vidím.“

„Je to pro mne pocta, pane Pottere, veliká pocta!“ „Vždycky jsem si přál stisknout si s vámi ruku – úplně se mi z toho rozbušilo srdce.“

„Velice mne těší, pane Pottere, ani nevíte jak. Jmenuji se Kopál, Dedalus Kopál.“

„Vás jsem už viděl!“ řekl Harry, když Dedalovi Kopálovi samým vzrušením spadl cylindr. „Jednou jste se mi uklonil v krámě.“

„On si to pamatuje!“ vykřikl Dedalus Kopál a rozhlédl se po všech kolem. „Slyšeli jste to? Pamatuje se na mě!“

Harry si tiskl ruku s dalšími a dalšími – Doris Crockfordová si přišla ještě několikrát.

Potom se dopředu protlačil bledý mladík, který se tvářil velice nervózně. Jedno oko mu křečovitě cukalo.

„Profesor Quirrell!“ řekl Hagrid. „Harry, tady profesor Quirrell bude jeden z tvejch učitelů v Bradavicích.“

„P-P-Pottere,“ vykotal profesor Quirrell a tiskl Harrymu ruku, „n-nevíte j-jak mě t-těší, ž-že vás p-poznávám.“

„Co z kouzelnictví učíte, pane profesore?“

„O-obranu p-proti č-černé m-magii,“ zamumlal profesor Quirrell, jako by na to raději nemyslel. „N-ne že v-vy byste to p-potřeboval, co říkáte, P-Pottere?“ Nervózně se zasmál. „N-nejspíš jste si p-přišel koupit vybavení, že? J-já jsem si taky p-přijel pro novou k-knihu o upírech.“ Už při té představě vypadal zděšeně.

Ostatní však profesoru Quirrellovi nedovolili, aby si zabral Harryho pro sebe. Trvalo málem deset minut, než se dokázali rozloučit. Nakonec Hagrid tu vřavu přece jen překřikl.

„Musíme dál - potřebujem toho eště spoustu nakoupit. Pojd', Harry.“

Doris Crockfordová znovu a naposled potřásla Harrymu rukou a pak ho Hagrid vyvedl výčepem na malý dvorek mezi zdmi, kde byla jen popelnice a trochu plevelu.

Zašklebil se na Harryho.

„Co jsem ti říkal? Přeci jsem říkal, že jseš slavnej. Dokonce i profesor Quirrell se úplně třás, když s tebou mluvil - i když ten se třese skoro pořád.“

„To je vždycky tak nervózní?“

„Jo, je. Chudák. Přitom mu to úžasně myslí. Bejval v pořádku, dokud jen študoval z knížek, ale pak si vzal na rok volno, aby si všecko vověřil na vlastní voči. Říká se, že v Černým lese narazil na upíry a měl tam vošklivej malér s nějakou ježibabou - a vod tý doby se úplně změnil. Má strach ze studentů, ze svého vlastního předmětu - počkej, kdepak mám ten deštník?“

Upíři? Ježibaby? Harrymu se točila hlava. Hagrid mezitím odpočítával cihly na zdi nad popelnici. „Tři nahoru... dvě do strany...“ mumlal. „Teď je to správně. Harry, couvni trochu.“

Tříkrát poklepal na zeď špičkou deštníku.

Cihla, které se dotkl, se uprostřed zatřásla – ne, začala se kroutit – vtom se objevil malý otvor a rychle se rozšiřoval; okamžik nato už před nimi byl klenutý průchod, dost široký i pro Hagrida, a vedl na ulici vydlážděnou samými valouny, která se všelijak klikatila, takže na její konec neviděli.

„Vítej na Příčný ulici,“ řekl Hagrid.

Když spatřil Harryho užaslý výraz, zakřenil se. Prošli klenutým průchodem; Harry se spěšně ohlédl přes rameno a uviděl, jak se za nimi hned zase proměnil v pevnou zeď.

V slunečním svitu se před nimi zářivě blyštla hromada kotlíků před nejbližším krámem. *Kotlíky všech velikostí – měděné, mosazné, cínové, stříbrné – samomíchací – skládací* stálo na tabulce, která nad nimi visela.

„Jo, ten budeš taky jeden potřebovat,“ řekl Hagrid, „ale napřed ti musíme vyzvednout ty peníze.“

Harry by si býval přál mít aspoň čtyři páry očí navíc. Jak procházeli ulicí, rozhlížel se na vsecky strany, aby si mohl prohlédnout všechno najednou: obchody, věci vyložené před nimi i lidi, kteří nakupovali. Před lékárníkovým krámem stála boubelatá žena a právě když procházeli kolem, kroutila hlavou

a vyvolávala: „Dračí játra! Sedmnáct srpců za unci! Levnější nenajdete –“

Z tmavého obchodu s vývěsním štítem *Velkoprodejna Mžourov / Sovy všeho druhu: puštíci, výrečkové, sovy pálené, kalousové, sovice* bylo slyšet tlumené houkání. Několik chlapců přibližně v Harryho věku tisklo nosy na výkladní skříň, ve které byla košťata. „Podívej,“ slyšel Harry jednoho z nich, „to je ten nový Nimbus 2000, vůbec nejrychlejší, co kdy –“ Byly tu obchody, kde se prodávaly hábity, krámky s dalekohledy a s podivnými stříbrnými nástroji, jaké Harry ještě nikdy neviděl, výlohy plné soudků s netopýřími slezinami a s úhoříma očima, ledabyle nakupených stohů kouzelnických knih, psacích brků a rolí pergamenu, lahviček s lektvary a měsíčních globusů...

„A jsme u Gringottovejch,“ řekl Hagrid.

Dorazili k sněhobílé budově, která se tyčila nad ostatními krámky kolem. Vedle naleštěných bronzových vstupních dveří stál v šarlatově červeném a zlatém stejnokroji...

„Jo, to je skřet,“ řekl Hagrid klidně, zatímco k němu vystupovali po bělostném schodišti. Skřet byl přibližně o hlavu menší než Harry. Měl snědý, bystrý obličej, špičatou bradku a – jak si Harry všiml – velice dlouhé prsty a předlouhá chodidla. Když vstupovali dovnitř, uklonil se jim. To už před sebou viděli další dveře, tentokrát stříbrné, nad nimiž bylo vytesáno:

*Vstup, cizince, leč pamatuj:
poklad, jenž nikdy nebyl tvůj,*

*hledáš-li v našich sklepeních,
životem odpykáš svůj hřích.
Koho by zlákal cizí skvost,
zaplatí za svou hrabivost.
Zloději, viz ty pevné zdi:
najdeš tam víc než poklady.*

„Jak jsem ti povídal, musel bys bejt na hlavu, kdybys to tu chtěl vykrást,“ řekl Hagrid.

Když procházeli stříbrnými dveřmi, opět se jim uklonili dva skřetově, a pak už stáli v obrovské dvoraně z mramoru. Na vysokých židlích za dlouhým pultem sedělo snad sto dalších skřetů, zapisovali do velikých účetních knih, odvažovali na mosazných vahách mince a zvětšovacími skly prohlíželi drahokamy. Z dvorany vedlo tolik dveří, že se ani nedaly spočítat, a ještě další skřetově vodili návštěvníky dovnitř a vyprovázeli je ven. Hagrid a Harry zamířili k pultu.

„Brýtro,“ řekl Hagrid skřetovi, který byl v tu chvíli volný. „Přišli jsme si vyzvednout nějaký peníze z trezoru pana Harryho Pottera.“

„Máte jeho klíč, pane?“

„Jo, někde bych ho měl mít,“ řekl Hagrid a začal vykládat na pult obsah svých kapes; vysypal přitom skřetovi na účetní knihu hrst plesnivých psích sucharů. Skřet nakrčil nos. Harry pozoroval skřeta napravo od nich, který právě odvažoval hromádku rubínů, velikých jako řeřavé uhlíky.

„Tady je,“ řekl Hagrid konečně a zvedl mrňavý zlatý klíček.

Skřet si ho důkladně prohlédl. „Zdá se být v pořádku.“

„A tady ještě mám dopis vod profesora Brumbála,“ oznámil Hagrid důležitě a vypjal hrud'. „Týká se Vy-víte-čeho v trezoru číslo sedm set třináct.“

Skřet si dopis pečlivě přečetl.

„Dobrá,“ řekl a vrátil ho Hagridovi. „Pošlu někoho, aby s vámi sjel dolů do obou trezorů. Griphooku!“

Griphook byl další skřet. Jakmile si Hagrid nacpal všechny psí suchary zpátky do kapes, vydali se za ním k jednomu dveřím, vedoucím z dvorany.

„Co je to Vy-víte-co v trezoru sedm set třináct?“ zeptal se Harry.

„To ti říct nemůžu,“ prohlásil Hagrid tajuplně. „Je to pro Bradavice, a je to přísně tajný. Pověřil mě tím Brumbál. Kdybych ti to řek, moh bych taky přijít vo místo.“

Griphook jim přidržel dveře. Harry, který čekal, že uvidí další mramor, zůstal překvapeně stát: octli se v úzké kamenné chodbičce, osvětlené planoucími pochodněmi. Svažovala se strmě dolů a na podlaze byly malé kolejnice. Griphook zahvízdal a po kolejích se k nim okamžitě přihnul malý vozík. Nasedli do něj, i když Hagrid s tím měl potíže, a vyrazili.

Zpočátku se prostě jen řítili bludištěm klikatých chodbiček. Harry se pokoušel zapamatovat si, kudy jedou – doleva, doprava, doprava, doleva, na křižovatce

rovně, doprava, doleva – ale nebylo mu to nic platné. Zdálo se, že kodrcavý vozík zná cestu sám, poněvadž Griphook ho neřídil.

Harryho pálily oči, jak kolem nich svištěl studený vzduch, přesto však je měl otevřené dokořán. Jednou se mu zazdálo, že na konci dlouhé chodby zahlédl plameny a prudce se otočil, aby zjistil, jestli to není drak, ovšem příliš pozdě – klesali hloub a hloub a projeli přitom kolem podzemního jezera, kde ze stropu i z podlahy vyrůstaly obrovské krápníky, stalaktity a stalagmity.

„Nikdy jsem si nezapamatoval,“ křikl Harry na Hagrida, aby přehlušil rachot vozíku, „jaký je rozdíl mezi stalagmitem a stalaktitem?“

„V jednom je *em*, a ve druhém *té*,“ řekl Hagrid. „A teď se mě na nic nevyptávej, poněvač já asi brzo budu zvracet.“

Byl v obličeji úplně zelený, a když vozík konečně zastavil vedle malých dvířek ve stěně chodby, Hagrid vystoupil a musel se opřít o zeď, aby se mu přestala trást kolena.

Griphook dvířka odemkl. Z trezoru se vyvalila oblaka zeleného dýmu, a když zmizel, Harry zalapal po dechu. Uvnitř byly spousty zlatých mincí, sloupky stříbra a celé hromady malých bronzových svrčků.

„To všechno je tvoje,“ usmál se Hagrid.

To všechno patřilo jemu – znělo to neuvěřitelně. Dursleyovi o tom pokladu určitě nevěděli, jinak by ho o něj bývali připravili, než by řekl švec. Jak často si jen stěžovali, kolik je to stojí Harryho život? A po celý ten čas mu přitom patřilo malé jmění, ukryté hluboko pod Londýnem.

Hagrid Harrymu pomohl uložit část pokladu do vaku. „Ty zlatý jsou galeony,“ vysvětlil mu. „Jeden galeon platí sedmnáct stříbrnejch srpců a jeden srpec dvacet devět svrčků, to je docela jednoduchý. Tak, podle by ti na první dvě pololetí mělo stačit, zbytek si necháš v bezpečí tady.“ Otočil se ke Griphookovi. „Teď ještě do trezoru sedm set třináct, prosím – a mohli bysme ject pomalejc?“

„Máme jen jednu rychlost,“ vysvětlil Griphook. Jeli teď ještě hlouběji a nabírali rychlost. Jak se řítili úzkými zatáčkami, vzduch kolem byl stále studenější. S rachotem se přehnali nad podzemní propastí; Harry se vyklonil a chtěl se podívat, co je ve tmě tam dole, Hagrid však jenom zasupěl a vtáhl ho za límec zpátky. Trezor číslo sedm set třináct neměl klíčovou díрку.

„Ustupte, prosím,“ vyzval je Griphook důležitě. Pak zlehka Źukl do dvířek jedním ze svých dlouhých prstů, a ta se prostě rozplynula.

„Kdyby se o to pokusil kdokoliv jiný než skřet od Gringottových, vsála by ho dvířka dovnitř a uvěznila ho tam,“ řekl Griphook.

„Jak často si ověřujete, jestli uvnitř někdo není?“ zeptal se Harry.

„Přibližně každých deset let,“ řekl Griphook a dost ošklivě se zašklebil.

Harry byl přesvědčený, že v tak přísně strážěném trezoru musí být něco opravdu mimořádného, a dychtivě natahoval krk, protože si myslel, že uvnitř uvidí přinejmenším nějaké úžasné klenoty na první pohled se mu však zdálo, že trezor je

prázdný. Pak teprve si všiml umolousaného malého balíčku na podlaze, zabaleného do obyčejného balicího papíru. Hagrid ho zdvihl a zastrčil si ho někam hluboko do kapsy. Harry by strašně rád věděl, co v něm je, ale bylo mu jasné, že udělá líp, když se nebude vyptávat.

„Tak pod', vrátíme se do toho zatraceného vozejků, a cestou zpátky na mě nemluv, ať nemusím vodvírat pusy,“ vyzval ho Hagrid.

Přestáli ještě jednu divokou jízdu, a pak už mžourali očima do slunečního světla před Gringottovými. Teď když měl Harry vak plný peněz, nevěděl, kam vyrazit dřív. Nepotřeboval zjišťovat, kolik galeonů je za jednu libru, aby chápal, že má víc peněz, než měl za celý svůj život – ještě víc, než kdy měl i Dudley.

„Jako první ti koupíme třeba ten stejnokroj,“ řekl Hagrid a posunkem ukázal na obchod *Madame Malkinová / Oděvy pro každou příležitost*. „Poslechni, Harry, nevadilo by ti, kdybych si teď zašel do Děravýho kotle a dal si tam nějaký životobudič? Já ty vozejků u Gringottovych prostě nesnáším.“ Opravdu vypadal, jako když mu je ještě špatně, a tak Harry vešel do obchodu madame Malkinové sám a celý nervózní.

Madame Malkinová byla buclatá, usměvavá čarodějka, celá oblečená ve světle fialovém.

„Do Bradavic, drahoušku?“ zeptala se, ještě než Harry ze sebe vypravil slovo. „To tu máme všecko – ostatně jednoho mladého muže už právě strojíme.“

V zadní části krámu stál na stoličce nějaký chlapec s bledým špičatým obličejem a druhá čarodějka mu špendlila dlouhý černý hábit. Madame Malkinová postavila Harryho na vedlejší stoličku, přetáhla mu přes hlavu dlouhý hábit a začala mu ho špendlit na správnou délku.

„Ahoj,“ pozdravil ho chlapec. „Taky – jdeš do Bradavic?“

„Taky,“ přisvědčil Harry.

„Otec mi vedle kupuje, knížky a matka šla dál, podívat se po hůlkách,“ sděloval chlapec. Měl znuděný hlas a protahoval každé slovo. „Potom je musím ještě zatáhnout někam, kde mají závodní košťata. Nechápu, proč v prvním ročníku nesmíme mít svoje. Myslím, že otce dotlačím, aby mi jedno koupil, a nějak ho tam propašuju.“

Harrymu silně připomínal Dudleyho.

„A co *ty*, ty už koště máš?“ pokračoval chlapec.

„Ne,“ odpověděl Harry.

„A hraješ vůbec famfrpál?“

„Ne,“ odpověděl Harry opět záporně a přemýšlel, co to proboha ten famfrpál je.

„Já ano – otec říká, že to bude hřích, jestli mě nevyberou, abych hrál za svou kolej, a musím přiznat, že s ním souhlasím. Už víš, ve které koleji budeš?“

„Ne,“ řekl Harry a připadal si každou minutu hloupější.

„On to doopravdy neví nikdo, než se tam dostane, to je jasné, ale já vím, že půjdu do Zmijozelu jako všichni z naší rodiny – ovšem představa, že bych se octl v Mrzimoru, to bych té školy radši nechal, co myslíš?“

„Hmm,“ řekl Harry a přál si, aby mohl odpovědět něco trochu zajímavějšího.

„Hele, vidíš tamtoho člověka?“ ožil najednou chlapec a kývl směrem k čelnímu oknu. Stál tam Hagrid, šklebil se na Harryho a ukazoval mu dvě veliké zmrzliny, kvůli kterým nemůže jít dovnitř.

„To je Hagrid,“ vysvětlil Harry; byl rád, že ví něco, co ten druhý neví. „Pracuje v Bradavicích.“

„Ach tak,“ řekl chlapec. „O tom jsem už slyšel. Je něco jako sluha, že?“

„Dělá hajného,“ řekl Harry. Cizí chlapec se mu zamlouval čím dál míň.

„Ano, to je ono. Slyšel jsem, že je to takový divous – bydlí v boudě na školních pozemcích a čas od času se opije, pokouší se dělat kouzla a nakonec pod sebou podpálí postel.“

„Myslím, že je to skvělý člověk,“ namítl Harry chladně.

„Myslíš?“ podivil se chlapec a pohrdavě se ušklíbl. „A proč je tu s tebou? Kde ty máš rodiče?“

„Oba už jsou po smrti,“ odpověděl úsečně. Neměl chuť zrovna jemu něco vysvětlovat.

„To je mi líto,“ řekl chlapec; podle hlasu mu to však nebylo líto ani trochu. „Ale patřili k našim, že ano?“

„Jestli myslíš tohleto, moje matka byla čarodějka a otec kouzelník.“

„Já si totiž myslím, že ty ostatní by vůbec neměli brát, co říkáš? Prostě nejsou jako my, nevychovali je, aby znali naše způsoby. Představ si, že někteří o Bradavicích nikdy ani neslyšeli, dokud nedostali ten dopis. Myslím, že by se mělo zůstat jen u starých kouzelnických rodin. Mimochodem, jak se jmenuješ příjmením?“

Než mu Harry stačil odpovědět, madame Malkinová řekla: „A je to, drahoušku,“ takže seskočil ze stoličky; vůbec ho nemrzelo, že už se nemusí dál s tím chlapcem bavit.

„Takže na shledanou v Bradavicích, vid’,“ řekl ještě chlapec, jenž protahoval každé slovo.

Dokud Harry lízal zmrzlinu, kterou mu Hagrid koupil (čokoládovou a malinovou se sekanými oříšky), byl dost zamlklý.

„Co je s tebou?“ zeptal se Hagrid.

„Nic,“ zalhal. Vešli do dalšího krámu pro pergamen a pro husí brka. Harrymu se trochu vrátila nálada, když objevil lahvičku inkoustu, který při psaní měnil barvu. Když zase vyšli ven, zeptal se: „Hagrid, co je to famfrpál?“

„Mordyjé, Harry, já pořád zapomínám, jak málo toho víš – když ani nevíš, co je famfrpál!“

„Nedělej mi to ještě horší,“ ohradil se Harry. Pak Hagridovi vypravoval o tom bledém chlapci u madame Malkinové.

„– a povídal, že lidi z mudlovských rodin by vůbec do školy neměli brát –“

„Ty přeci z mudlovský rodiny *nejseš*. Kdyby věděl, kdo jseš *ty* – esli je z

kouzelnický rodiny, musel tvý méno slyšet už mockrát – přeci jsi to viděl u Děravýho kotle. A stejně, co vo tom může vědět – některý z nejlepších, co jsem kdy viděl, byli jediný čarodějové v dlouhý řadě mudlů – vem si svou maminku! A podívej, jaká je její sestra!“

„A co je ten famfrpál?“

„To je náš sport. Kouzelnickéj sport. Je jako – asi jako fotbal v mudlovském světě – famfrpál sleduje každej – hraje se ve vzduchu na košťatech a se čtyrma míčema – pravidla bych ti asi dost těžko vysvětloval.“

„A co jsou Zmijozel a Mrzimor?“

„To jsou koleje. Celkem jsou v Bradavicích čtyry. Každej říká, že v Mrzimoru jsou samí trumberové, ale –“

„Tak to určitě přijdu do Mrzimoru,“ prohlásil Harry sklesle.

„Pořád lepší do Mrzimoru než do Zmijozelu,“ řekl Hagrid ponuře. „Všechny kouzelníci a čarodějky, který se kdy dali na špatnou cestu, chodili do Zmijozelu. Ty-víš-kdo byl jeden z nich.“

„Vol... promiň, Ty-víš-kdo chodil do Bradavic?“

„Před mnoha rokama,“ řekl Hagrid.

Učebnice koupili v obchodě, který se jmenoval *Krucánky a kaňoury*. Na regálech tam měli až do stropu narovnané knihy veliké jako dlažební kostky a vázané v kůži, knížky maličké jako poštovní známka a v hedvábných deskách, knihy plné podivných znaků a také pár knih, ve kterých nebylo vůbec nic. Dokonce i Dudley, který v životě nic nečetl, by určitě šlel, jen aby se mohl

některých zmocnit. Hagrid musel Harryho málem odtáhnout od *Kleteb a protikleteb* (*Jak očarovat své přátele a zmást své nepřátele nejnovějšími způsoby odplaty: padáním vlasů, slabostí v nohou, ztrátou řeči a ještě mnoha dalšími*) od profesora Vindicta Viridiana.

„Díval jsem se, jak bych mohl proklít Dudleyho.“

„Neříkám, že je to špatnej nápad, jenže mezi mudlama nesmíš kouzla používat, leda za vopravdu mimořádných okolností,“ namítl Hagrid. „A ostatně, zatím bys ani nevěděl, co si s nima počít; musíš se ještě hodně učit, než na to budeš mít.“

Nedovolil Harrymu koupit ani kotlík z masivního zlata („Máš tam napsaný, že má bejt cínovej“), zato sehnali krásné váhy na odvažování přísad do lektvarů a skládací mosazný dalekohled. Potom šli do lékárny, která Harryho tak uchvátila, že ani nevnímал strašlivý puch uvnitř, něco mezi zkaženými vejci a shnilým zelím. Na podlaze stály soudky s jakousi sliznatou hmotou, na stěnách byly nádoby s bylinami, sušenými kořeny a prášky zářivých barev, a od stropu visely svazky per, šňůry zubů a hroživě vyhlížející drápy. Hagrid od muže za pultem vyžádal pro Harryho patřičnou zásobu základních přísad do lektvarů; Harry si zatím prohlížel stříbrné rohy jednorožce po jednadvaceti galeonech za kus a maličké, zářivě černé švábí oči (pět svrčků za náběrku).

Před lékárnou si Hagrid znovu prošel Harryho seznam.

„Už nám chybí jen hůlka – počkat, taky jsem ti ještě nekoupil dárek k narozeninám.“

Harry cítil, jak rudne. „To přece nemusíš –“

„Já vím, že nemusím. Esli chceš vědět, koupím ti něco živýho. Žábu ne, ty vyšly z módy už před kolika lety a vostatní by se ti smáli – a kočky nemám rád, dostávám z nich kejchavku. Koupím ti sovu. Všechny děti je chtěj a taky jsou vohromně užitečný, nosej poštu a všecko.“

Dvacet minut poté vyšli z Velkoprodejny Mžourov, kde bylo šero, ze všech stran šelestila ptačí křídla a pozorovaly je mrkající oči, zářící jako drahokamy. Harry si odnášel velikou klec, ve které s hlavou pod křídlem tvrdě spala nádherná sova sněžná. Znovu a znovu Hagridovi děkoval a zajíkal se přitom úplně stejně jako profesor Quirrell.

„Už vo tom nemluv,“ zabručel Hagrid. „Počítám, že u Dursleyovejch jsi dárků nedostával zrovna hromady. Teď už musíme jen k Ollivanderovejmu – to je jedinej obchod, kde prodávaj hůlky, a ty musíš mít tu nejlepší.“

Kouzelnická hůlka – na tu se Harry těšil ze všeho nejvíc.

Poslední krámeček byl úzký a ošuntělý. Z nápisu nade dveřmi se olupovalo zlato a hlásal: *Ollivanderovi / Výrobci vybraných hůlek od r. 382 př. Kr.* V zaprášené výloze ležela na vybledlém nachovém polštářku jediná hůlka.

Jakmile vešli dovnitř, někde vzadu jasně zacinkal zvonek. Krámeček byl maličký a úplně prázdný, až na jedinou vysokou stolicí, na

kterou se Hagrid usadil a čekal. Harry měl podivný pocit, jako by přišel do nějaké přísně vedené knihovny: spolkl dlouhou řadu dalších otázek, které ho v tu chvíli napadly, a místo toho obhlížel tisíce úzkých krabic, úhledně vyrovnaných až ke stropu. Náhle se mu bůhvíproč zježily vlasy; dokonce i v tom krámském prachu a tichu jako by se skrývalo nějaké kouzlo.

„Dobré odpoledne,“ ozval se přívětivý hlas. Harry nadskočil a Hagrid nejspíš nadskočil také, poněvadž bylo slyšet hlasité zaprašění, jak se rychle zvedal z té vysoké stoly.

Před nimi stál starý muž a jeho široké, bledé oči zářily v zešeřelém krámě jako dva měsíce.

„Zdravím vás,“ hlesl Harry rozpačitě.

„Ano, ovšem,“ řekl stařec. „Jistě. Myslel jsem si, že už brzy přijdete, Harry Pottere.“ Nebyla to otázka. „Máte oči po matce. Připadá mi to jako včera, kdy si tu u mě kupovala svou první hůlku. Dlouhou deset a čtvrt palce, z vrbového dřeva, a když s ní mávla, úplně to zasvištělo. Na zaříkání to byla výborná hůlka!“

Pan Ollivander přistoupil blíž k němu a Harry si přál, aby aspoň zamrkal; ty stříbrné oči mu trochu naháněly strach.

„Zato váš otec se rozhodl pro mahagonovou hůlku, pružnou a dlouhou jedenáct palců. Bylo v ní trochu víc síly a výtečně se hodila na přeměňování. Tedy, řekl jsem, že váš otec se pro ni rozhodl – po pravdě, hůlka si samozřejmě vybírá kouzelníka.“

Pan Ollivander teď stál tak blízko, že se s Harrym málem dotýkali nosy, a Harry v jeho zamlžených očích zahlédl svou vlastní podobu.

„A tadyhle vás...”

Pan Ollivander se bílým dlouhým prstem dotkl jizvy ve tvaru blesku, kterou měl Harry na čele. „Musím bohužel přiznat, že to já jsem prodal hůlku, která vám to způsobila,” řekl tiše. „Třináct a půl palce dlouhou, z osového dřeva. Byla to mocná hůlka, velice mocná, ale v nedobrych rukou... Kdybych býval tušil, co ta hůlka zamýšlí jednou spáchat...”

Znovu potřásl hlavou a potom k Harryho úlevě postřehl, že je tam i Hagrid.

„Rubeus! Rubeus Hagrid! Těší mne, že vás zase vidím... Dubová hůlka, šestnáct palců a dost ohebná, že ano?”

„Ano, pane, správně,” řekl Hagrid.

„Byla to dobrá hůlka. Nejspíš ji ale zlomili vejpůl, když vás vyloučili, že?” řekl pan Ollivander a naráz vypadal přísně.

„Hm, ano - zlomili mně ji,” řekl Hagrid a přešlápl. „Ale obě ty půlky ještě mám,” dodal potěšeně.

„Ovšem *nepoužíváte* je?” zeptal se pan Ollivander ostře.

„To ne, pane,” řekl Hagrid kvapně. Harry si všiml, jak při těch slovech stiskl svůj růžový deštník.

„Hmm,” řekl pan Ollivander a změřil si Hagrida pronikavým pohledem. „Takže, pane Pottere. Dovolte.” Vytáhl z kapsy dlouhý

krejčovsky metr se stříbrnými značkami. „Kterou rukou budete s hůlkou zacházet?“

„No – jsem pravák,“ řekl Harry.

„Natáhněte paži. Ano, tak je to správně.“ Změřil si Harryho od ramene k prstům, potom od zápěstí po loket, od ramene k podlaze, od kolena k podpaždí a ještě kolem hlavy. „Všechny Ollivanderovy hůlky mají jádro z nějaké mocné čarovné substance, pane Pottere,“ vysvětloval mu přitom. „Používáme žíně jednorožce, ocasní pera ptáka fénixe a blány z dračích srdcí. Ani dvě Ollivanderovy hůlky nejsou stejné, právě tak jako nejsou úplně stejní dva jednorožci, draci nebo fénixové. A samozřejmě, s hůlkou jiného kouzelníka nikdy nedosáhnete takových výsledků jako se svou vlastní.“

Harry si náhle uvědomil, že krejčovský metr, který mu teď odměřoval vzdálenost mezi nosními dírkami, to dělá sám. Pan Ollivander přecházel mezi regály a sundával krabice.

„To by stačilo,“ usoudil, a metr se svezl na podlahu a zůstal tam ležet. „Dobrá, pane Pottere. Zkuste tuhle. Bukové dřevo a dračí srdce. Devět palců. Pěkná a pružná. Prostě ji vezměte a mávněte s ní.“

Harry vzal hůlku do ruky a zlehka s ní zamával; připadal si přitom směšně, pan Ollivander mu ji však málem ihned vytrhl z ruky.

„Javor a pero ptáka fénixe. Sedm palců dlouhá, a ohebná jako bič. Zkuste –.“

Harry to zkusil, sotva však stačil hůlku zvednout, už mu ji pan Ollivander vytrhl také.

„Ne, tu ne – a co tahle? Ebenové dřevo a žíně z jednorožce, osm a půl palce a velice pružná. Tak prosím, vyzkoušejte si ji.“

Harry ji vyzkoušel, a po ní další a další. Neměl tušení, na co pan Ollivander čeká. Hůlky, které už vyzkoušel, se kupily na vysoké stoličce a pořád jich přibývalo, čím víc hůlek však pan Ollivander vytáhl z regálů, tím se zdál šťastnější.

„Vy jste náročný zákazník, že, pane Pottere? Nedělejte si starosti, určitě najdeme nějakou, která k vám dokonale půjde – teď mi napadá – ano, proč by ne neobvyklá kombinace, cesmínové dřevo a pero z fénixe, jedenáct palců, pěkná a poddajná.“

Harry vzal hůlku do ruky a pocítil v prstech nenadálé teplo. Zdvihl ji nad hlavu a rázně s ní švihl vzduchem plným prachu; z hrotu hůlky vytryskl proud rudých a zlatých jisker jako ohňostroj, a dokonce i po stěnách se roztančily odlesky světla. Hagrid nadšeně zahalekal a zatleskal, a pan Ollivander vykřikl: „Výtečně! Ano, opravdu, velice se k sobě hodíte. Dobrá, dobrá... ale je to zvláštní... velice zvláštní...“

Uložil Harryho hůlku zpátky do krabice a zabalil ji do balicího papíru, nepřestával však mumlat: „Zvláštní... ano, zvláštní...“

„Promiňte,“ ozval se Harry, „ale co je zvláštní?“

Pan Ollivander se na něj upřeně zadíval svýma bledýma očima.

„Pamatuji si každou hůlku, kterou jsem kdy prodal, pane Pottere. Úplně každou. A ten pták fénix, jehož ocasní pero je ve vaší hůlce, ztratil ještě jedno pero – jedno jediné.“

A je opravdu zvláštní, že vám byla souzena právě tahle hůlka, když její sestra – právě její sestra vám totiž způsobila tu jizvu.“

Harry jen polkl.

„Ano, byla dlouhá třináct a půl palce. Z osového dřeva. Je opravdu zvláštní, jak se něco takového může stát. To hůlka si vybírá kouzelníka, na to nesmíte zapomenout. Myslím, že od vás musíme očekávat velké věci, pane Pottere. Koneckonců, Ten-jehož-nesmíme-jmenovat dokázal velké věci – jistěže strašné, ale velké.“

Harryho zamrazilo. Nebyl si jist, jestli se mu pan Ollivander tak moc zamlouvá. Zaplatil za hůlku sedm zlatých galeonů a pan Ollivander je s úklonou vyprovodil ven.

Odpolední slunce už stálo nízko na obloze, když se Harry a Hagrid vrátili Příčnou ulicí zpátky, prošli zdí a pak i Děravým kotlem, kde teď bylo prázdno. Když potom šli po městské ulici, Harry nepromluvil jediné slovo; dokonce si ani nevšiml, kolik lidí na něj civí v podzemní dráze a vyjeveně si prohlíží všechny ty podivné balíčky, jež vezli, a spící sovu sněžnou, kterou měl na klíně. Znovu vyjeli po pohyblivých schodech a octli se na Paddingtonském nádraží. Harry si uvědomil, kde jsou, teprve když mu Hagrid poklepal na rameno.

„Eště stihnem něco sníst, než ti pojede vlak,“ řekl. Koupil mu hamburger a posadili se na plastické sedačky, aby si to snědli.

Harry se nepřestával rozhlížet kolem, všechno mu připadalo jaksi podivné.

„Není ti něco, Harry? Že jseš tak potichu,“ řekl Hagrid.

Harry si nebyl jist, že mu to dokáže vysvětlit. Právě zažil ty nejlepší narozeniny v životě – ale přece žvýkal hamburger a pokoušel se najít ta správná slova.

„Všichni si myslí, že jsem nějak mimořádný,“ řekl nakonec. „Všichni ti lidé v Děravém kotli, profesor Quirrell, pan Ollivander – jenže já o kouzlech nevím vůbec nic. Jak ode mě mohou očekávat veliké věci? Jsem slavný, a přitom ani nejsem schopen si vzpomenout proč vlastně. Nevím, co se stalo tenkrát, když Vol... promiň, chci říct ten večer, kdy zemřeli moji rodiče.“

Hagrid se k němu naklonil přes stůl. Pod zježenými vousy a obočím se na něho laskavě usmíval. „Nedělej si zbytečný starosti, Harry. To všechno se za chvíli naučíš. V Bradavicích každé začíná vod píky, a ty to zvládneš. Prostě buď takovej, jakěj jseš. Já vím, že je to těžký. Patříš k vyvolenejm, a to je vždycky těžký. Ale v Bradavicích zažiješ nádherný časy – já je zažil taky – a vlastně se pořád mám dobře.“

Pomohl Harrymu nastoupit do vlaku, který ho měl odvézt zpátky k Dursleyovým, a pak mu podal obálku.

„Tady máš lístek do Bradavic,“ řekl. „Prvního září nádraží King's Cross – všechno je to tam napsané. A kdybys měl nějaký problémy s Dursleyovejma, pošli mně po své dopis, vona už bude vědět, kde mě najít. Tak brzo nashle, Harry.“

Vlak vyjel z nádraží. Harry se chtěl na Hagrida dívat, dokud ho neztratí z očí; vstal a přitiskl nos k oknu, ale jak zamrkal, v tu ránu byl Hagrid pryč.

Kapitola šestá

Nástupiště devět a tři čtvrtě

Harryho poslední měsíc u Dursleyových nebyl nijak příjemný. Jistě, Dudley teď z něho měl takový strach, že s ním nikdy nezůstal v jedné místnosti, a teta Petunie ani strýc Vernon ho nezavírali do přístěnku, nenutili ho do žádné práce ani na něj nekřičeli – po pravdě, nepromluvili na něj jediné slovo. Napůl zděšení a napůl rozružení se k němu chovali tak, jako by židle, na níž zrovna seděl, byla prázdná. V mnoha ohledech to bylo lepší, za čas ho to však přece jen začalo skličovat.

Harry se zdržoval u sebe v pokoji, ve společnosti své nové sovy. Rozhodl se, že jí bude říkat Hedvika; našel to jméno v *Dějinách čar a kouzel*. Jeho školní učebnice byly velice zajímavé. Lehával na posteli a dlouho do noci četl, a Hedvika létala otevřeným oknem ven a zase dovnitř, jak se jí zachtělo. Bylo štěstí, že teta Petunie už k němu nechodila luxovat, poněvadž Hedvika nosila zvenčí mrtvé myši. Každý večer, než

šel spát, si Harry odškrtnl další den na čtvrtce papíru, kterou si připíchl na stěnu, aby viděl, kolik mu jich ještě zbývá do prvního září.

Poslední den v srpnu si řekl, že by si měl s tetou a se strýcem promluvit, jak se zítra dostane na nádraží King's Cross, a vydal se dolů do obývacího pokoje, kde se dívali na nějakou televizní soutěž s otázkami a odpověďmi. Zakašlal, aby si všimli, že tam je, a Dudley zaječel a vyběhl z místnosti.

„Ehm - strýčku Vernone?“

Strýc Vernon zamručel, jako že ho poslouchá. „Totiž - já se zítra potřebuji dostat na nádraží King's Cross - na vlak do Bradavic.“

Strýc Vernon znovu zamručel.

„Byl bys tak laskav a zavezl mě tam?“

Další zamručení. Harry doufal, že znamená ano.

„Děkuji ti.“

Už se otočil, že se vrátí nahoru, když strýc Vernon dokonce promluvil.

„Stejně je to divné, jet do kouzelnické školy vlakem. Létaající koberce všesky píchly, co?“

Harry na to neřekl ani ň.

„A kde ta škola vůbec je?“

„Já nevím,“ řekl Harry, který si to poprvé uvědomil. Vytáhl z kapsy jízdenku, kterou dostal od Hagrida. „Prostě mám v jedenáct hodin nastoupit do vlaku, který odjíždí z nástupiště devět a tři čtvrtě,“ četl.

Teta i strýc vytřeštili oči.

„Z kterého nástupiště?“

„Číslo devět a tři čtvrtě.“

„Nemluv hlouposti,“ řekl strýc Vernon, „žádné nástupiště devět a tři čtvrtě není.“

„Na jízdence to tak stojí.“

„Taková šílenost,“ řekl strýc Vernon. „Ti lidé jsou všichni úplně na hlavu. Však uvidíš, jen počkej. Dobrá, odvezeme tě na nádraží. Stejně zítra musíme do Londýna, jinak bych nikam nejel.“

„A proč jedete do Londýna?“ zeptal se Harry co nejprívětivěji.

„Jedeme s Dudleym do nemocnice,“ zabručel strýc Vernon. „Musí si dát uříznout ten zatracený ocásek, než nastoupí do Smeltings.“

Nazítří se Harry probudil v pět hodin ráno a byl příliš rozrušený a nervózní, než aby znovu usnul. Vstal a natáhl si džínsy, poněvadž nechtěl chodit na nádraží v kouzelnickém hábitu – převlékne se až ve vlaku. Ještě jednou si prošel svůj bradavický seznam, aby si ověřil, že má všechno, co potřebuje, přesvědčil se, že Hedvika je bezpečně zavřená v kleci, a pak už jen přecházel po místnosti a čekal, až Dursleyovi vstanou.

Dvě hodiny nato už Harryho veliký, těžký kufr naložili do auta strýce Vernona, teta Petunie přemluvila Dudleyho, aby se posadil vedle něj, a vyjeli.

Na nádraží King's Cross dorazili v půl jedenácté. Strýc Vernon složil jeho kufr na

zavazadlový vozík, a dokonce mu ho odvezl dovnitř. Harry si říkal, že je k němu nějak až podivně laskavý, pak se však strýc Vernon najednou zastavil a s nepěkným úšklebkem se zahleděl k nástupištím.

„Tak jsme tady, chlapče. Nástupiště číslo devět – nástupiště číslo deset. To tvoje by mělo být někde uprostřed, ale zdá se, že ho ještě nepostavili, co?“

Měl samozřejmě pravdu. Nad jedním nástupištěm byla velká plastická číslice devět a nad sousedním velká plastická desítka; mezi nimi nebylo vůbec nic.

„Přeji ti pěkný školní rok, Harry,“ řekl strýc Vernon, usmál se ještě ošklivěji než předtím, otočil se a byl pryč. Harry se ohlédl a viděl, jak Dursleyovi odjíždějí; všichni tři se smáli. Harrymu vyschlo v ústech. Pro všechno na světě, co si teď počne? Díky Hedvice se na něj už soustředilo množství užaslých pohledů. Musí se někoho zeptat.

Zastavil průvodčího, který šel kolem, o nástupišti devět a tři čtvrtě se však raději vůbec nezmínil. Průvodčí o Bradavicích nikdy neslyšel, a když mu Harry nedokázal ani říct, v které části Anglie jsou, zatvářil se rozzlobeně, jako by se Harry naschvál tvářil jako hlupák. To už si málem začínal zoufat; zeptal se aspoň na vlak, který odjíždí v jedenáct hodin, průvodčí ale prohlásil, že v tu dobu žádný nejede. Nakonec dlouhými kroky zamířil pryč a mumlal si pro sebe něco o lidech, kteří ho zbůhdarma připravují o čas. Harry teď dělal, co mohl, aby nepropadl panice. Podle velikých hodin nad tabulí s příjezdy mu zbývalo už jen deset minut, aby nastoupil do vlaku do Bradavic, a on neměl

tušení, jak to udělá; trčel bezradně uprostřed nádraží s kufrem, který stěží uzvedl, s kapsou plnou kouzelnických peněz a s velkou sovou.

Hagrid mu zřejmě zapomněl říct něco, co má udělat, jako zaklepat na třetí cihlu vlevo, aby se dostal do Příčné ulice. Přemýšlel, jestli má vytáhnout hůlku a začít klepat na turniket mezi nástupišti devět a deset.

V tu chvíli těsně za ním prošla skupinka lidí, a on zachytil několik slov z toho, co říkali.

„- samozřejmě tam bylo plno mudlů -“

Harry se prudce otočil. Pronesla to jakási baculatá žena, která mluvila se čtyřmi chlapci. Všichni měli ohnivě rudé vlasy a všichni před sebou tlačili stejný kufr jako Harry - a každý z nich si vezl *sovu*.

Harry s bušícím srdcem vyrazil se svým vozíkem za nimi. Zastavili se, a proto zůstal stát také, dost blízko, aby slyšel všechno, co řeknou.

„Jaké číslo že má to nástupiště?“ zeptala se matka chlapců.

„Devět a tři čtvrtě!“ zapištělo malé děvčátko se stejně rudými vlasy, které se jí drželo za ruku. „Mami, proč nemůžu -“

„Ještě nejsi dost velká, Ginny, a teď buď zticha. Tak Percy, ty půjdeš první.“

Chlapec, který vypadal nejstarší, zamířil k nástupišťům číslo devět a deset. Harry ho sledoval a dával pozor, aby nezamrkal a něco mu neuniklo, ale ve chvíli, kdy se chlapec octl přesně mezi oběma nástupišti, zakryl mu ho početný houf turistů, který se znenadání

přihrnul, a když zmizel poslední batoh, byl Percy pryč.

„Teď ty, Frede,“ řekla baculatá žena.

„Já nejsem Fred, ale George,“ ohradil se chlapec. „Prosím tě, to si říkáš naše matka? Copak *nevidíš*, že jsem George?“

„Promiň, Georgi, drahoušku.“

„Jen jsem si dělal legraci; já *jsem* Fred,“ řekl chlapec a vykročil vpřed. Jeho dvojče za ním ještě křiklo, ať si pospíší, a on to opravdu udělal, poněvadž vteřinu nato byl už pryč – ale jak to dokázal?

To už k turniketu spěšně mířil i třetí bratr – už byl skoro u něj – a potom, zčistajasna, po něm nebylo ani vidu ani slechu.

Harrymu už nic jiného nezbyvalo.

„Promiňte,“ oslovil baculatou ženu.

„Nazdar, drahoušku,“ řekla. „Copak, ty jedeš do Bradavic poprvé? Náš Ron jde taky do prvního.“

Ukázala na posledního a nejmladšího ze svých synů. Byl hubený a vyčouhlý, měl pihovatý obličej, velké ruce a nohy a dlouhý nos.

„Ano,“ přisvědčil Harry. „Jenomže nevím – já totiž nevím, jak –“

„Jak se dostat na nástupiště?“ zeptala se žena laskavě, a Harry přikývl.

„S tím si nedělej starosti,“ řekla. „Musíš prostě jít přímo k přepážce mezi nástupišti devět a deset. Nezastavuj se a neboj se, že do ní narazíš, to je velice důležité. Jestli jsi nervózní, radši se na to rozběhni. A jdi hned, ještě než půjde Ron.“

„Ehm... tak dobře,“ řekl Harry.

Otočil vozík se svým kufrem a podíval se na přepážku. Vypadala velice důkladně.

Vykročil směrem k ní. Cestou do něho vráželi lidé, kteří mířili na nástupiště číslo devět a deset. Harry přidal do kroku. V příštím okamžiku už musel narazit do turniketu a vykoledovat si pořádný malér – naklonil se nad vozík a to už běžel klusem – přepážka byla blíž a blíž – věděl, že nedokáže zastavit – vozík ho vůbec neposlouchal – k přepážce už zbýval jediný krok – zavřel oči a připravil se na náraz

Do ničeho však nenarazil... utíkal pořád dál... a potom otevřel oči.

U nástupiště plného lidí stála zářivě červená parní lokomotiva. Zepředu na ní bylo velké označení *Spěšný vlak do Bradavic, odjezd v 11 hodin*. Harry se ohlédl a tam, kde předtím byl jízdenkový turniket, uviděl tepanou železnou bránu s nápisem *Nástupiště devět a tři čtvrtě*. Dokázal to!

Kouř z lokomotivy se kroutil nad hlavami brebentícího davu a mezi nohama se všem pletly kočky nejrůznějších barev. Sovy rozladěně houkaly jedna na druhou tak nahlas, že je bylo slyšet i přes všechnu tu vravu a šoupání těžkých kufrů.

Přední vozy byly už plné studentů; někteří se vykláněli z oken a bavili se se svými rodinami, zatímco další se ještě prali o sedadla. Harry tlačil svůj vozík dál po nástupišti a hledal volné místo. Cestou minul chlapce s kulatým obličejem, který právě říkal: „Babíí, já jsem toho žabáka už zase ztratil.“

„Prosím tě, *Neville*,“ vzdechla stará paní.

Hned vedle se kolem kučeravého chlapce shromáždil menší hlouček.

„Ukaž nám ho, Lee, nenech se prosit!“

Chlapec zdvihl víko krabice, kterou držel v náručí, a všichni kolem vyjekli a začali vriskat, když něco zevnitř vystrčilo dlouhou, chlupatou nohu.

Harry se dál tlačil zástupem, až na konci vlaku našel volné kupé. Napřed naložil Hedviku a potom začal ke dveřím vagonu zvedat a šoupat i svůj kufr. Snažil se ho dostat po schůdcích nahoru, stěží však dokázal zdvihnout jednu stranu a dvakrát mu kufr spadl na nohu, až bolestí vyjekl.

„Máme ti s ním pomoci?“ To se ptalo jedno z rudovlasých dvojčat, za nimiž prošel turniketem. „Když budete tak laskaví,“ zasupěl Harry.

„Ty, Frede! Pojď sem a pomoz nám!“

S přispěním dvojčat se Harryho kufr nakonec přece octl v koutě kupé.

„Dík,“ řekl Harry a odhrnul si zpocené vlasy z očí.

„Co to máš?“ vyhrkl jeden z dvojčat a ukazoval na Harryho jizvu ve tvaru blesku.

„Propána!“ řekl druhý. „Takže ty jsi –“

„Je to on,“ řekl první. „Vid', že ano?“ obrátil se k Harrymu.

„Ale kdo mám být?“ zeptal se Harry.

„*Harry Potter*,“ pronesla obě dvojčata sborem.

„Ach tak,“ řekl Harry. „Chci říct ano, to jsem já.“ Oba chlapci na něj vytřeštili oči a

Harry cítil, jak rudne. Potom k nim k jeho úlevě dolehl otevřenými dveřmi nějaký hlas:

„Frede? Georgi? Jste tam?“

„Už jdeme, mami.“

Dvojčata se na Harryho ještě naposled podívala a pak vyskočila ven z vlaku.

Harry se posadil k oknu, odkud napůl potají mohl pozorovat rudovlasou rodinu na nástupišti a slyšet, co si říkají. Matka právě vytáhla kapesník.

„Rone, máš něco na nose.“

Nejmladší chlapec se jí chtěl vytrhnout, matka ho však popadla a začala mu mnout špičku nosu. „*Mamíí* – nech toho.“ A vysmekl se jí.

„Copak, náš malý Roneček má něco na nosíčku?“ řeklo jedno z dvojčat.

„Hele, nech si to,“ ohradil se Ron.

„A kde je Percy?“ zeptala se matka.

„Tamhle jde.“

To už dlouhými kroky přicházel i nejstarší z chlapců. Stačil se dokonce převléknout do rozevlátého černého hábitu, jaké se nosily v Bradavicích, a Harry si všiml, že má na prsou lesklý stříbrný odznak s písmenem *P*.

„Nemohu se zdržet dlouho, máti,“ řekl. „Sedím vepředu, pro prefekty* jsou vyhrazená dvě kupé –“

„Takže ty jsi prefekt, Percy?“ řekl jeden z dvojčat a tvářil se, jako by ho to velice

* V některých britských školách (zejména internátních) bývají vybraní studenti pověřeni dohledem nad ostatními. *Pozn. překl.*

překvapilo. „Taky jsi mohl něco říct, neměli jsme o tom vůbec tušení.“

„Počkej, myslím, že jsem slyšel, jak něco takového říká,“ namítl druhý.

„Jednou –“

„Nebo dvakrát –“

„Okamžik –“

„Celé léto –“

„Víte co, nechte toho,“ ohradil se školní prefekt Percy.

„A jak to, že Percy má nový hábit?“ ozval se jeden z dvojčat.

„Poněvadž je *prefekt*,“ vysvětlila jim matka šťastně. „Takže, Percy, drahoušku, přeji ti pěkný školní rok a pošli mi sovu, až přijedeš do Bradavic.“

Políbila ho na tvář a Percy odkráčel. Pak se obrátila k dvojčatům.

„A vy dva – chovejte se letos slušně! Jestli přiletí jediná sova s tím, že jste – že jste zas vyhodili do povětří záchod nebo –“

„Cože, záchod? My jsme nikdy žádný záchod do povětří nevyhodili!“

„Ale je to vynikající nápad, mami, děkujeme ti.“

„To vůbec *není legrace*. A dávejte pozor na Rona!“

„Nedělej si starosti, mami, maličkému Ronánkovi se s námi nemůže nic stát.“

„Nechte si toho,“ řekl Ron znovu. Byl už málem stejně velký jako dvojčata a tam, kde mu matka předtím otírala nos, ho měl ještě pořád růžový.

„Ty, mami, víš, co je nového? Hádej, koho jsme právě viděli ve vlaku?“

Harry se honem zaklonil, aby nepostřehli, že se na ně dívá.

„Všimla sis toho černovlasého kluka, co stál na nádraží vedle nás? Jestlipak víš, kdo to je?“

„Kdopak?“

„*Harry Potter!*“

Harry uslyšel hlásek malého děvčátka.

„Mamíí, můžu jít nahoru a podívat se na něj? Mamíí, prosím, prosím!“

„Už jsi ho viděla, Ginny, a ten chudák chlapec není žádné zvířátko, na které bys poulila oči někde v zoo. Je to opravdu on, Frede? Jak to víš?“

„Zeptali jsme se ho. A viděli jsme tu jizvu. Opravdu ji má – jako když udeří blesk.“

„*Chudáček malá* – není divu, že byl sám. Napřed mi to připadalo divné. A byl tak zdvořilý, když se ptal, jak se dostane na tohle nástupiště.“

„Na tom nesejde, myslíš, že si pamatuje, jak Ty-víš-kdo vypadá?“

Matka se náhle zatvářila velice přísně.

„Zakazuji ti, aby ses ho ptal, Frede. Opovaž se! Jako by mu to někdo musel připomínat hned první den ve škole.“

„Dobrá, dobrá, tak už se nezlob.“ Bylo slyšet zahvízdání.

„Pospěšte si!“ vyzvala je matka a všichni tři chlapci nastoupili. Ještě se vyklonili z okénka, aby je mohla políbit na rozloučenou, a jejich mladší sestřička se rozplakala.

„Nebřeč, Ginny, budeme ti posílat jednu sovu za druhou.“

„Pošleme ti z Bradavic záchodový prkýnko!“

„Georgi!“

„Jen jsem si dělal legraci, mami.“

Vlak se dal do pohybu. Harry viděl, jak matka ještě chlapcům zamávala, a jejich sestra, která napůl plakala, napůl se smála, ještě běžela vedle vlaku, dokud nenabral příliš velkou rychlost; pak už zůstala stát a mávala také.

Harry viděl, jak děvčátko s matkou zmizely, když vlak projel zatáčkou. Venku za oknem se míhaly domy. Harry pocítil nesmírné vzrušení. Nevěděl, co ho teď čeká – ale muselo to být lepší než to, co nechával za sebou.

Dveře kupé se otevřely a vešel nejmladší rudovlasý chlapec.

„Sedí tu někdo?“ zeptal se a ukázal na místo proti Harrymu. „Všude jinde je plno.“

Harry zavrtěl hlavou a chlapec se posadil. Pohlédl na Harryho a potom spěšně vyhlédl z okna, jako kdyby se na něj vůbec nepodíval. Harry si všiml, že ještě pořád má na nose černou tečku.

„Ty, Rone.“

To už tu byla i dvojčata.

„Heleď, my jdeme doprostřed vlaku – Lee Jordan tam má obrovskou tarantuli.“

„Tak jo,“ zamumlal Ron.

„Harry,“ ozval se druhý z dvojčat, „představili jsme se vůbec? My jsme Fred a

George Weasleyovi. A tohle je náš bratr Ron. Takže na shledanou.“

„Nashle,“ řekli Harry a Ron. Dvojčata za sebou zavřela dveře kupé.

„Ty jsi opravdu Harry Potter?“ vyhrkl Ron. Harry přikývl.

„Totiž – já jsem si říkal, jestli to není jeden z Fredových a Georgeových vtípků,“ vysvětlil Ron. „A opravdu máš – víš, co myslím –“

Ukázal Harrymu na čelo.

Harry si odhrnul čupřinu, aby mu ukázal jizvu ve tvaru blesku, a Ron si ji bedlivě prohlížel.

„Takže tam tě Ty-víš-kdo –“

„Ano,“ přisvědčil Harry, „ale já se na to nepamatuji.“

„Vůbec na nic?“ zeptal se Ron dychtivě.

„Hm – vzpomínám si na spoustu zeleného světla, ale na nic jiného.“

„Páni!“ vydechl Ron. Seděl a obdivně zíral na Harryho; pak jako by si najednou uvědomil, co dělá, spěšně znovu vyhlédl z okna.

„U vás v rodině jsou všichni kouzelníci?“ zeptal se Harry, kterému Ron připadal právě tak zajímavý jako on jemu.

„Hm – nejspíš ano,“ řekl Ron. „Myslím, že maminka má bratrance z druhého kolena, který je účetní, ale o tom nikdy nemluvíme.“

„Tak to už určitě znáš spoustu kouzel.“ Weasleyovi zřejmě patřili k starým kouzelnickým rodinám, o kterých mluvil ten bledý chlapec na Příčné ulici.

„Slyšel jsem, že jsi potom žil u mudlů,“ řekl Ron. „Jací jsou?“

„Strašní – i když, všichni ne. Zato moje teta a strýc a můj bratránek ano – já bych tak rád měl tři bratry kouzelníky!“

„Pět,“ řekl Ron, a bůhvíproč se zatvářil rozmrzele. „Já jsem u nás šestý, kdo bude chodit do Bradavic. Takže budu mít hodně co dělat, abych se jim vyrovnal. Bill a Charlie už skončili – Bill patřil k premiantům a Charlie zas byl kapitánem famfrpálového mužstva. Percy je teď prefektem. Fred a George každou chvíli něco vyvedou, ale stejně mají samé dobré známky a všichni si myslí, že je s nimi opravdu legrace. Všichni čekají, že budu stejně dobrý jako ostatní, ale i kdybych byl, vlastně to nic nebude znamenat, poněvadž oni už to dokázali dávno přede mnou. A taky nikdy nedostaneš nic nového, když máš pět bratrů. Mám Billův starý hábit, Charlieho starou hůlku, a kysu, která dřív patřila Percymu.“

Ron sáhl do své bundy a vytáhl tlustou šedou kysu, která tvrdě spala.

„Jmenuje se Prašivka a nic s ní není, skoro celý den prospí. Percy teď od taťky dostal sovu za to, že se stal prefektem, ale už neměli na to, aby – chci říct, že místo toho jsem dostal Prašivku.“

Ronovi zrůžověly uši. Nejspíš si myslel, že řekl příliš mnoho, poněvadž se zase upřeně zahleděl ven z okna.

Harry si nemyslel, že na tom je něco špatného, když někdo nemá na to, aby si koupil sovu. Koneckonců, on sám měl poprvé v životě peníze teprve před měsícem a také

to Ronovi řekl, a vypravoval mu, jak musel nosit obnošené šatstvo po Dudleym a nikdy nedostal opravdový dárek k narozeninám. Zdálo se, že to Ronovi vrátilo náladu.

„...a dokud mi to Hagrid neřekl, vůbec jsem nevěděl, že jsem kouzelník, ani o svých rodičích a o Voldemortovi...“ Ron jenom vyjekl.

„Co je?“ zeptal se Harry.

„*Ty jsi vyslovil jméno Ty-víš-koho!*“ řekl Ron, vyděšeně a obdivně zároveň. „Myslel jsem, že právě ty...“

„Nesnažím se být *statečný* nebo něco takového, když ho vyslovím,“ řekl Harry. „Prostě jsem nikdy nevěděl, že se vyslovovat nemá. Chápeš, jak to myslím? Spoustu věcí se musím teprve naučit... Vsadím se,“ dodal a poprvé tak vyslovil nahlas, co mu v posledních týdnech leželo v hlavě, „vsadím se, že budu nejhorší v celé třídě.“

„To určitě nebudeš. Je spousta lidí, kteří pocházejí z mudlovských rodin, a učí se velice rychle.“ Zatímco si spolu povídali, vlak vyjel z Londýna a teď projížděl mezi loukami, plnými krav a ovcí. Na chvíli oba zmlkli a jen se dívali, jak za oknem ubíhají pole a venkovské cesty.

Asi tak o půl jedné se z chodby ozvalo hlasité drncání a potom dveře do jejich kupé otevřela usmávající se žena s dolíčky ve tvářích a s velkým vozíkem a zeptala se: „Dáte si něco, miláčkové?“

Harry, který neměl nic k snídani, okamžitě vyskočil, Ronovi však znovu zružověly uši a zamumlal, že s sebou má obložené chleby. Harry vyšel na chodbu.

U Dursleyových nikdy neměl peníze na mlsky a teď, když mu v kapsách chřestilo zlato a stříbro, by si nejraději koupil tolik tyčinek Mars, kolik by unesl – jenže prodavačka tyčinky Mars neměla. Zato měla Bertíkovy lentilky tisíckrát jinak, Drooblovu nejlepší nafukovací gumu, čokoládové žabky, dýňové paštičky, kotlové koláčky, lékořicové hůlky a spoustu dalších podivných lahůdek, které Harry v životě neviděl. Aby o nic nepřišel, koupil si trochu ode všeho a zaplatil ženě jedenáct stříbrných srpců a sedm bronzových svrčků.

Ron jen valil oči, když to Harry přinesl do kupé a vysypal všecko na prázdné sedadlo.

„Ty máš doopravdy hlad, co?“

„Málem hlady nevidím,“ přiznal Harry a ukousl si pořádný kus dýňové paštičky.

Ron vytáhl svůj objemný balíček a otevřel ho. Byly v něm čtyři obložené chleby. Rozdělal jeden z nich a řekl: „Mamka vždycky zapomene, že já lančmít nerad.“

„Vyměním ho s tebou za tuhle paštičku,“ řekl Harry a podával ji Ronovi. „Vezmi si –“

„To by sis dal, vždyť je úplně okoralý,“ namítl Ron a potom spěšně dodal: „Mamka to nestíhá, když je nás pět, to víš.“

„Nevykládej a vezmi si,“ řekl Harry, který ještě nikdy neměl nic, oč by se s někým rozdělil, a vlastně ani nikoho, s kým by se dělil. Měl z toho příjemný pocit, jak tu s Ronem seděli a projídali se hromadou paštiček a koláčků (na obložené chleby si ani nevzpomněli).

„A co je tohle?“ zeptal se Harry a zvedl balíček čokoládových žabek. „To *nejsou*

opravdové žáby, vid?“ Začínal mít pocit, že už ho nic nepřekvapí.

„Ne,“ řekl Ron. „Ale podívej se, jaká je tam karta. Chybí mi Agrippa.“

„Cože?“

„No ovšem, to ty nemůžeš vědět – v čokoládových žabkách totiž jsou přibalené karty, které můžeš sbírat – slavné čarodějky a kouzelníci. Mám jich možná pět set, ale nemám Agrippu a Ptolemaia.“

Harry rozbil svou čokoládovou žabku a zvedl kartu, na které byl mužský obličej. Měl půlměsíkové brýle, dlouhý křivý nos a volně splývající stříbrné vlasy, plnovous a knír. Pod obrázkem stálo: *Albus Brumbál*.

„Tak *takhle* vypadá Brumbál!“ zvolal Harry.

„Nepovídej mi, že jsi ještě neslyšel o Brumbálovi!“ řekl Ron. „Můžu si taky jednu vzít? Třeba v ní najdu Agrippu – díky –

Harry kartu otočil a četl:

Albus Brumbál, současný ředitel Školy čar a kouzel v Bradavicích. Mnozí ho považují za největšího kouzelníka moderní doby, Brumbál se obzvlášť proslul svým vítězstvím nad zlým černokněžníkem Grindelwaldem v roce 1945, objevem dvanácti způsobů použití dračí krve a svými pracemi o alchymii, jež napsal spolu se svým přítelem Nicolasem Flamelem. Profesor Brumbál má rád komorní

hudbu a koulení s deseti kuželkami.

Otočil kartu zpátky a ke svému úžasu shledal, že Brumbálův obličej už tam není.

„Je pryč!“

„Nemůžeš přece chtít, aby tu okouněl celý den,“ namítl Ron. „Zase se vrátí. Takže ne, znovu jsem našel Morganu, a těch už mám snad šest... chceš si jí vzít? Můžeš je začít sbírat.“

Ronovi sklouzly oči na hromádku čokoládových žabek, které čekaly, až je někdo rozbalí.

„Vezmi si ještě,“ vyzval ho Harry. „Ale rozumíš, u mudlů lidé prostě zůstávají na fotografiích pořád.“

„Vážně? A to se ani nepohnou?“ zdálo se, že Rona to překvapilo. „To je opravdu *divné*!“

Harry jen vytřeštil oči, když Brumbál vklouzl zpátky na obrázek na kartě, kterou držel v ruce, a usmál se na něj. Ron raději pojídal jednu žabku za druhou, než aby si prohlížel karty se slavnými čarodějkami a kouzelníky, zato Harry z nich nemohl spustit oči. Zanedlouho už měli nejen Brumbála a Morganu, ale také Hengista Zálesáka, Alberika Grunniona, Kirké, Paracelsa a Merlina. Nakonec odtrhl oči od keltské kněžky Clidny, která se škrábala na nose, a otevřel sáček s Bertíkovými lentilkami tisíckrát jinak.

„Na ty si dávej pozor,“ varoval ho Ron. „Když říkají, že každá chutná jinak, myslí to *doopravdy* - rozumíš, mají všechny obvyklé chuti jako čokoládu a mátu a marmeládu, ale můžeš najít i špenát a játra a dršťky. George

tvrdí, že taky jedl jednu, která chutnala jako holubi z nosu.“

Ron zvedl zelenou lentilku, bedlivě si ji prohlédl a pak se zakousl do okraje.

„Fujtajksl – neříkal jsem ti to? Růžičková kapusta.“

Ochutnávali Lentilky tisíckrát jinak a výborně se přitom bavili. Harry vyzkoušel topinky, kokos, pečené boby, jahody, kari, travu, kávu a sardinky, a dokonce našel odvahu uždibnout si i z jedné podivně šedé, které se Ron nechtěl ani dotknout, a ukázalo se, že chutná jako pepř.

Krajina, která se teď míhala za oknem, byla stále divočejší. Upravená pole se vytratila a místo nich viděli lesy, klikaté řeky a temně zelené kopce.

Pak někdo zaklepal na dveře jejich kupé a vešel chlapec s kulatým obličejem, kterého Harry minul na nástupišti devět a tři čtvrtě. Vypadal uplakaně.

„Promiňte,“ začal, „ale neviděli jste tu náhodou nějakého žabáka?“

A když zavrtěli hlavami, jen zanaříkal: „Zas už se mi ztratil! Když on mi pořád utíká!“

„Určitě se najde,“ utěšoval ho Harry.

„To ano,“ řekl chlapec nešťastně. „Kdybyste ho snad viděli...“

A šel dál.

„Nechápu, proč ho to tak trápí,“ mínil Ron. „Kdybych já si vezl s sebou žábu, ztratil bych ji na to tata. Jenomže já si vezu Prašivku, takže nemám co mluvit.“ Krysa mu ještě pořád dřímala na klíně.

„Mohla by pojit, a člověk by to ani nepoznal,“ prohlásil Ron znechuceně. „Včera jsem zkoušel, jestli z ní udělám zlatou myš, aby vypadala zajímavější, ale to zaklínadlo nezabralo. Jestli chceš, ukážu ti to...“

Chvíli se přehraboval v kufru a pak vytáhl hůlku, která vypadala velice opotřebovaně. Na několika místech byla naštipnutá a na konci se lesklo něco bílého.

„Ta žíně z jednorožce málem čouhá ven. Ale stejně –“

V okamžiku, kdy hůlku zvedl, se dveře do kupé znovu otevřely. Chlapec, jenž hledal svého žabáka, se vrátil, ale teď s ním byla ještě jakási dívka, která se už stačila převléknout do nového bradavického hábitu.

„Neviděli jste tu nějakou žábu? Tady Nevillovi se totiž ztratila,“ řekla. Měla panovačný hlas, husté střapaté hnědé vlasy a dost veliké přední zuby.

„Už jsme mu říkali, že jsme žádnou neviděli,“ prohlásil Ron, ale dívka ho neposlouchala; místo toho se dívala na hůlku, kterou držel v ruce.

„Ty děláš nějaká kouzla? Tak to se podívám.“ Posadila se. Ron se zatvářil zaraženě.

„Hm – proč ne.“

Odkášlal si.

„Javor, buk, linda a platan – ať je tahle krysa zlatá.“

Mávl rukou, ale nestalo se vůbec nic. Prašivka byla pořád šedá a tvrdě spala.

„Viš určitě, že to je opravdové zaklínadlo?“ zeptala se dívka. „Zřejmě ale za moc nestojí,

vid? Zkoušela jsem pár jednoduchých zaklínadel, jen tak, abych se pocvičila, a vždycky se mi to povedlo. U nás v rodině nikdo nekouzlí, takže mě hrozně překvapilo, když jsem ten dopis dostala, ale samozřejmě jsem z něj měla úžasnou radost, poněvadž podle toho, co se říká, je to nejlepší škola čar a kouzel na světě – samozřejmě že jsem se naučila všechny ty předepsané knihy nazpaměť a doufám, že to bude stačit – mimochodem, jmenuji se Hermiona Grangerová, a kdo jste vy?“ To všechno ze sebe doslova vychrlila.

Harry se podíval na Rona a ulevilo se mu, když z jeho ohromeného výrazu pochopil, že ani on se všechny předepsané knihy nazpaměť nenaučil.

„Já jsem Ron Weasley,“ zamumlal Ron.

„A já Harry Potter,“ řekl Harry.

„Ty jsi opravdu Harry Potter?“ zeptala se Hermiona. „Samozřejmě o tobě vím všechno – sehnala jsem si pár dalších knih, abych si o tom přečetla víc, a o tobě se píše jak v *Dějínách kouzel a čar moderní doby*, tak i ve *Vzestupu a pádu černé magie*, a také ve *Velkých činech kouzelníků ve dvacátém století*.“

„Opravdu tam o mně píšou?“ zeptal se Harry ohromeně.

„Můj ty smutku, jak to, že to nevíš? Kdyby se jednalo o mě, zjistila bych si úplně všechno,“ řekla Hermiona. „Ví už někdo z vás, v které koleji budete? Vyptávala jsem se na to a doufám, že se dostanu do Nebelvíru; ten je zřejmě ze všech nejlepší, říkali mi, že tam chodil i sám Brumbál, ale Havraspár by

myslím taky ušel. Bud' jak bud', my teď půjdeme a budeme hledat Nevillova žabáka. A vy dva byste se nejspíš měli převléknout, počítám, že už brzo budeme na místě."

Zamířila dál a chlapce, který ztratil žábu, odvedla s sebou.

"Ať už se dostane do které chce koleje, doufám, že já budu někde jinde," řekl Ron a hodil svou hůlku zpátky do kufru. "To zaklínadlo je pitomé – naučil mě ho George, ale věděl jsem, že nebude k ničemu."

"Ve které koleji jsou tvoji bratři?" zeptal se Harry. "V Nebelvíru," řekl Ron. Zdálo se, že se ho už zase zmocňuje záдумčivost. "Mamka i taťka tam chodili taky. Nevím, co řeknou, jestli se tam nedostanu. Myslím, že Havraspár by *snad* ušel, ale představ si, kdyby mě poslali do Zmijozelu."

"To je ta kolej, ve které studoval Vol... chci říct Ty-víš-kdo?"

"Jo," řekl Ron. Zvrátil se dozadu a tvářil se sklesle.

"Abys věděl, myslím, že Prašivka má špičky vousků o trochu světlejší," řekl Harry, aby odvedl Ronovy myšlenky jinam.

"A co teď vůbec dělají tvoji nejstarší bratři, když už skončili?"

Harry totiž přemýšlel, co takový kouzelník dělá, když vyjde školu.

"Charlie teď v Rumunsku studuje draky a Bill dělá v Africe něco pro Gringottovy," řekl Ron. "Víš ty vůbec, co se stalo u Gringottových? Všecko to samozřejmě bylo v *Denním věštci*, počítám ale, že ten se u

mudlů nedostane – někdo se pokusil vyloupit jeden z jejich obzvlášť bezpečných trezorů.“

Harry vyvalil oči.

„Opravdu? A jak to s nimi dopadlo?“

„Nijak, proto se o tom tolik mluví. Nechytili je. Můj tatka říká, že to musel být nějaký mocný černokněžník, když dokázal ošálit Gringottovy, nikdo ale nemyslí, že by něco ukradli – a právě to je divné. Každý se samozřejmě poleká, když se stane něco takového – co kdyby za tím byl Ty-víš-kdo?“

Harry tu zprávu znovu a znovu převracel v hlavě. Začínala mu naskakovat husí kůže pokaždé, když se někdo zmínil Ty-víš-o-kom. Nejspíš to souviselo s tím, že vstupoval do světa kouzel, bývalo by mu však daleko víc vyhovovalo, kdyby prostě říkali Voldemort.

„Kterému famfrpálovému mužstvu fandíš?“ zeptal se Ron.

„Ehm – já totiž žádné neznám,“ přiznal Harry.

„Cože?“ Rona to ohromilo. „To uvidíš, je to ta nejlepší hra na světě –“ Naráz nebyl k zastavení a vysvětloval Harrymu všechno o čtyřech míčích a postavení sedmi hráčů, líčil mu slavné zápasy, kterých se zúčastnil se svými bratry, a jaké koště by si rád pořídil, kdyby měl peníze. Zrovna když se dostal už k jemnějším finesám hry, dveře do kupé se znovu otevřely; tentokrát to však nebyl ani Neville, kterému utekl žabák, ani Hermiona Grangerová.

Do kupé vešli tři chlapci a prostředního z nich Harry okamžitě poznal: byl to ten bledolící chlapec z oděvního obchodu madame Malkinové. Prohlížel si teď Harryho

s mnohem větším zájmem než předtím na Příčné ulici.

„Je to pravda?“ zeptal se. „Celý vlak si vykládá, že v tomhle kupé sedí Harry Potter. Takže to jsi ty?“

„Ano,“ přisvědčil Harry a díval se na chlapce, kteří přišli s ním. Oba dva byli ramenatí a oba vyhlíželi velice zákeřně. Jak stáli vedle bledolícího chlapce, vypadali jako jeho tělesná stráž.

„Tohle je Crabbe a tohle Goyle,“ utrousil bledolící chlapec nedbale, když si všiml, kam se Harry dívá. „A mně říkají Malfoy, Draco Malfoy.“

Ron si zlehka odkašlal; možná tím chtěl zakrýt, že se zahihňal. Draco Malfoy se teď podíval na něj.

„Nejspíš si myslíš, že moje jméno je k smíchu, co? Tebe se nemusím ptát, kdo jsi. Můj otec mi říkal, že všichni Weasleyovi mají rudé vlasy, pihy a víc dětí, než si mohou dovolit.“

Obrátil se zpátky k Harrymu.

„Brzo zjistíš, že některé kouzelnické rodiny jsou daleko lepší než jiné, Pottere. Přece by ses nechtěl přátelit s takovými, co za to nestojí. V tom ti mohu být nápomocný.“

Natáhl ruku a podával mu ji, Harry ji však nestiskl.

„Díky, ale myslím, že sám dokážu posoudit, zač kdo stojí,“ řekl chladně.

Draco Malfoy nezrudl, jeho bledé tváře však dostaly růžový nádech.

„Na tvém místě bych si dával pozor, Pottere,“ pronesl pomalu. „Pokud nebudeš

zdvořilejší, dopadneš jako tvoji rodiče. Ti také nevěděli, co je pro ně dobré. Když budeš držet s takovou holotou, jako jsou Weasleyovi a ten tvůj Hagrid, padne to i na tebe.“

To už Harry i Ron byli na nohou. Ron měl tvář stejně rudou jako vlasy.

„Řekni to ještě jednou!“ vyzval Malfoye.

„Snad byste se do nás nechtěli pustit?“ ušklíbl se Draco.

„Jestli okamžitě nevypadnete, tak ano,“ řekl Harry s větší odvahou, než jakou doopravdy cítil, poněvadž Crabbe i Goyle byli o dost větší než on a Ron.

„Ale nám se ještě odtud nechce, co říkáte, hoši? My jsme už všechno snědli, a jak vidím, vám ještě něco zbylo.“

Goyle vztáhl ruku po čokoládových žabkách vedle Rona – Ron se na něj vrhl, ale ještě než se ho vůbec stačil dotknout, Goyle strašlivě zařval.

Na prstu mu visela krysa Prašivka, malé ostré zoubky mu zabořila hluboko do jednoho článku – Crabbe a Malfoy spěšně couvali, zatímco Goyle vrískal a mával Prašivkou sem tam, a když krysa konečně odletěla a narazila do okna, všichni tři okamžitě zmizeli. Možná si mysleli, že mezi cukrovím číhají ještě další krysy, nebo snad zaslechli kroky, poněvadž vzápětí se ve dveřích objevila Hermiona Grangerová.

„Co se to tu děje?“ zeptala se při pohledu na cukroví rozházené po zemi a na Rona, který právě zvedal Prašivku za ocas.

„Myslím, že jí vyrazil dech,“ řekl Ron Harrymu, ale pak si prohlédl Prašivku

důkladněji. „Ne – to by jeden nevěřil! Ona už zase usnula.“

Prašivka opravdu spala.

„Ty jsi už někdy Malfoye viděl?“

Harry mu vysvětlil, jak se spolu setkali na Příčné ulici.

„O jejich rodině jsem už slyšel,“ řekl Ron ponuře. „Byli mezi prvními, kdo přešli zpátky na naši stranu, když Ty-víš-kdo zmizel. Tvrdili, že je očaroval, ale můj taťka tomu nevěří. Říká, že Malfoyův otec nepotřeboval žádnou výmluvu, aby se přidal na stranu Zla.“ Obrátil se k Hermioně. „Co pro tebe můžeme udělat?“

„Měli byste si pospíšit a převléknout se. Ted' jsem byla vepředu zeptat se strojvedoucího; říkal, že už jsme skoro na místě. Poslyšte, neprali vy jste se tady? Přijďte do maléru, ještě než vůbec přijedeme do Bradavic!“

„To se prala Prašivka, my ne,“ zaškaredil se na ni Ron. „Byla bys tak hodná a šla ven, než se převlékneme?“

„No ovšem – přišla jsem k vám jen proto, že ti venku se chovají jako malé děti, běhají po chodbičkách sem a tam,“ nafoukla se Hermiona. „A mimochodem, máš špinavý nos, jestli o tom nevíš.“

Ron se na ni nasupeně díval, dokud neodešla. Harry vyhlédl z okna. Smrákalo se a on spatřil hory a lesy pod nachovou oblohou. Vypadalo to, že vlak opravdu zpomaluje.

Oba chlapci si sundali bundy a oblékli si dlouhé černé hábity. Ron ho měl tak krátký, že mu pod ním byly vidět trenýrky.

Pak už se celým vlakem rozlehl hlas: „Za pět minut budeme v Bradavicích. Svá zavazadla nechte prosím ve vlaku, dopravíme je do školy zvlášť.“

Harry cítil, jak se mu nejistotou svírá žaludek, a viděl, že Ron pod svými pihami zbledl. Nacpali si do kapes poslední cukroví a připojili se k zástupu, který se tlačil v chodbičce.

Vlak opravdu zpomaloval, až nakonec zastavil. Všichni se tlačili ke dveřím a ven na maličké, zešeřelé nástupiště. Harry ucítil studený večerní vzduch a zatřásl se. Potom se nad hlavami studentů zakymácela lampa, a Harry uslyšel povědomý hlas: „Prváci! Všichni prváci sem! Jseš v pořádku, Harry?“

Nad mořem hlav zářil radostí Hagridův obrovský zarostlý obličej.

„No tak, všechny za mnou – ještě je tu nějaký prvák? Dávejte pozor na cestu! Všechny prváci za mnou!“

Klouzali a škobrtali za Hagridem dolů po nějaké příkré, úzké pěšině. Po obou stranách byla taková tma, až si Harry říkal, že tam musí být hustý les. Nikomu nebylo do řeči. Neville – ten chlapec, kterému se pořád ztrácela žába – jednou či dvakrát zafňukal.

„Za chvílku prvně uvidíte Bradavice,“ zavolal na ně Hagrid přes rameno, „jen co projdeme toudle zatáčkou.“

Hned nato zaznělo hlasité „Óóóóó!“

Úzká pěšina náhle vyústila na břeh velkého černého jezera. Na vrcholu vysoké hory na protějším břehu se tyčil obrovský hrad s množstvím věží a hlásek a jeho okna zářila do nebe plného hvězd.

„Do každého člunu jen čtyry!“ křikl Hagrid a ukazoval na dlouhou řadu loděk, které na ně čekaly u břehu. K Harrymu a Ronovi si do lodky přisedli Neville a Hermiona.

„Nastoupili už všichni?“ houkl Hagrid, který měl lodku sám pro sebe. „Takže – JEDEM!“

A celá flotila loděk naráz vyrazila vpřed a klouzala po jezeře, které bylo hladké jako sklo. Všichni mlčeli a upírali oči na obrovský hrad na obzoru. Tyčil se nad nimi výš a výš, jak připlouvali blíž a blíž k útesu, na kterém stál.

„Sehnout hlavy!“ zařval Hagrid, jakmile první čluny dorazily k útesu; všichni se shýbli a lodky s nimi propluly clonou z břechtanu, za níž zel na přední straně útesu široký otvor. Proud je unášel temným tunelem, jako by mířili přímo pod hrad, až dorazili do jakéhosi podzemního přístavu, kde se s námahou vyškrábali na břeh plný kamení a oblázků.

„Poslechni, ty tam! To je tvůj žabák?“ zeptal se Hagrid, jak si ještě prohlížel lodky, ze kterých vystupovali.

„Trevore!“ vykřikl Neville šťastně a vztáhl k němu ruce. Potom už ve světle Hagridovy lampy šplhali strmou pěšinou ve skalách, až konečně stanuli na hladkém, vlhkém trávníku přímo pod hradem.

Pak ještě vystoupili po kamenném schodišti a shlukli se před mohutnou vstupní branou z dubového dřeva.

„Jste všichni? Ty tam, máš toho svého žabáka?“

Hagrid zvedl svou obrovskou pěst a třikrát zabušil na hradní bránu.

Kapitola sedmá

Moudrý klobouk

Brána se okamžitě otevřela. Uprostřed ní stála vysoká červovlasá čarodějka ve smaragdově zeleném hábitu. Vypadala velice přísně a Harrymu v tu chvíli napadlo, že by nebylo dobré dostat se s ní do sporu.

„Tak to jsou ty prváci, paní profesorko McGonagallová,“ řekl Hagrid.

„Děkuji, Hagride. Teď už si je vezmu na starost já.“

Otevřela bránu dokořán. Vstupní síň byla tak velká, že by se do ní vešel celý dům Dursleyových. Kamenné stěny ozařovaly planoucí pochodně stejně jako u Gringottových, strop byl tak vysoko, že na něj ani nedohlédli, a do hořejších pater vedlo velkolepé mramorové schodiště.

Šli za profesorkou McGonagallovou po podlaze z kamenných dlaždic. Ze dveří vpravo slyšel Harry šum stovek hlasů – všichni ostatní studenti už tam zřejmě byli –, profesorka McGonagallová však žáky prvního ročníku odvedla do malé prázdné místnosti

vedle vstupní síně. Směstnali se dovnitř, stáli jeden vedle druhého o dost blíž, než by se postavili jindy, a neklidně se rozhlíželi.

„Vítejte v Bradavicích,“ řekla profesorka McGonagallová. „Za chvíli začne slavnostní hostina na zahájení školního roku, ale ještě než zaujmete svá místa ve Velké síni, každého z vás zařadíme do některé koleje. Jedná se o velice důležitý obřad, poněvadž po celou dobu, kterou tu strávíte, vaše kolej v Bradavicích bude něco jako vaše rodina. Budete chodit na vyučování spolu s ostatními ze své koleje, spát v kolejní ložnici a trávit volný čas ve společenské místnosti své koleje.

Čtyři koleje naší školy se jmenují Nebelvír, Mrzimor, Havraspár a Zmijozel. Každá z nich má vlastní slavnou historii a ze všech vyšli vynikající kouzelníci a čarodějky. Dokud budete v Bradavicích, získáte každým svým úspěchem pro svoji kolej body, ale když porušíte školní řád, vaše kolej o body přijde. Kolej, která dosáhne nejvyšší počet bodů, získá na konci roku školní pohár, což je veliká pocta. Doufám, že každý budete dělat své koleji čest, ať už se dostanete do kterékoliv z nich.

Ke slavnostnímu Zařazování dojde už za několik minut, před zraky všech ostatních studentů a profesorů. Doporučuji vám, abyste se do té doby pokud možno upravili.“

Na okamžik utkvěla pohledem na Nevillově plášti, který měl zapnutý pod levým uchem, a na Ronově ušpiněném nosu. Harry se nejspíše pokusil urovnat si vlasy.

„Vrátím se, až na vás budeme připraveni,“ řekla profesorka McGonagallová. „Počkejte prosím, a chovejte se tiše.“

Vyšla ven. Harry naprázdno polkl.

„A jak nás do těch kolejí vlastně zařadí?“ zeptal se Rona.

„Myslím, že na to je nějaká zkouška. Fred říkal, že to dost bolí, ale dělal si nejspíš legraci.“

Harrymu se sevřelo srdce. Takže zkouška, a před celou školou? Ale on ještě žádná kouzla neuměl – co si pro všechno na světě počne? Opravdu nepočítal s něčím takovým, hned jak dorazí na místo. Úzkostně se rozhlédl a zjistil, že všichni ostatní se také tváří zděšeně. Nikomu nebylo do řeči s výjimkou Hermiony Grangerové, která svému okolí šepem vyjmenovávala všechna zaklínadla, jimž se už naučila, a uvažovala, které z nich teď bude potřebovat. Harry dělal, co mohl, aby ji neslyšel. Ještě nikdy v životě nebyl tak nervózní, dokonce ani tenkrát, když Dursleyovým musel ukázat poznámku ze školy, že jeho vinou jednomu učiteli zničehonic úplně zmodraly vlasy. Teď už se profesorka McGonagallová musela každou vteřinou vrátit a vést ho vstříc strašlivému osudu.

Hned nato se stalo něco, že Harry vyskočil snad stopu do vzduchu, a několik studentů za ním vykřiklo.

„Co má zas tohle –“

Harry vyjekl, a ostatní kolem také. Zadní stěnou v tu chvíli vplulo do síně možná dvacet duchů. Zaplavili ji perleťovou barvou a byli jakoby průsvitní; klouzavě se

pohybovali po místnosti, dohadovali se mezi sebou a nových žáků si téměř nevšimli. Zdálo se, že se o něco přou. Ten, který vypadal jako malý tlustý fráter, se právě nechal slyšet: „Jak se říká, prominout a zapomenout; měli bychom mu dát ještě jednu příležitost –“

„Milý Mnichu, cožpak jsme Protivovi už nedali tolik příležitostí, kolik jen zaslouží? Dělá nám všem špatné jméno, a přitom vlastně není ani duch – poslyšte, co vy tu všichni děláte?“

To si nových žáků najednou povšiml jakýsi duch s okružím kolem krku a v přiléhavých kalhotách. Nikdo mu neodpověděl.

„Noví žáci!“ řekl Tlustý mnich a usmál se na ně. „Určitě čekáte, kam vás zařadí?“

Několik žáků mlčky přikývlo.

„Doufám, že vás uvidím v Mrzimoru,“ řekl Mnich. „To bývala moje kolej, abyste věděli.“

„Všichni sem!“ zavelel ostrý hlas. „Zařazování začne za okamžik.“

To se vrátila profesorka McGonagallová a duchové jeden po druhém prošli protější zdí.

„Seřadte se,“ vyzvala profesorka žáky prvního ročníku, „a pojdte za mnou.“

Harry měl podivný pocit, jako by měl zničehonic nohy z olova; postavil se za jakéhosi chlapce s pískově žlutými vlasy a Ron si stoupl za něj. Vyšli z komory, vrátili se do vstupní haly a dvojími dveřmi vešli do Velké síně.

Harry si nikdy neuměl ani představit tak podivnou a nádhernou místnost. Velkou síň ozařovaly tisíce svící, jež se vznášely ve vzduchu nad čtyřmi dlouhými stoly, u kterých

seděli všichni ostatní studenti. Stoly byly plné blyštivých zlatých talířů a číší. V čele byl další dlouhý stůl, za kterým seděli učitelé, a tam teď profesorka McGonagallová odvedla žáky prvního ročníku, takže zůstali stát v řadě tváří v tvář ostatním studentům, a učitele měli za sebou. Stovky tváří, které na ně zíraly, v mrkavé záři svící vypadaly jako bledé lucerny. Duchové, roztroušení mezi studenty, vyzařovali nejasné stříbrné světlo. Harry vzhlédl vzhůru, především proto, aby unikl všem těm očím, které se na ně upíraly, a uviděl sametově černý strop posetý hvězdami. Slyšel Hermionu, jak mumlá: „Je začarovaný, aby vypadal jako skutečné nebe. Četla jsem o tom v *Dějinách bradavické školy*.“

Bylo k neuvěření, že tam nějaký strop vůbec je a nad Velkou síní že se prostě neklene obloha. Potom se Harry zase spěšně podíval dolů, když profesorka McGonagallová před žáky prvního ročníku mlčky postavila čtyřnohou stoličku. Na její desku položila špičatý kouzelnický klobouk, celý odřený a záplatovaný a tak špinavý, že by ho teta Petunie rozhodně v domě nestrpěla.

Možná jim teď uloží, aby z něj zkusili vytáhnout králíka, pomyslel si Harry rozrušeně, nebo to tak aspoň vypadalo – a když si všiml, že všichni se teď na klobouk upřeně dívají, zahleděl se na něj také. Na několik vteřin zavládlo ve Velké síni naprosté ticho. Pak sebou klobouk několikrát škubl. Vedle krempy se otevřela trhlinka podobná ústům – a klobouk začal zpívat:

Zdá se vám, že jsem ošklivý –

*myslete si, co chcete,
chytřejší klobouk než jsem já
na světě nenajdete.
Nechte si svoje buřinky
i své klobouky z plsti
jsem moudrý klobouk z Bradavic,
jenž vám nic neodpustí.
Každému vidím do duše,
vím, z jakého je těsta
nasad' si mě a řeknu ti,
kam povede tvá cesta.
Možná tě čeká Nebelvír,
kde mají chrabré srdce;
odvaha, klid a rytířskost
jdou u nich ruku v ruce.
Nebo tě čeká Mrzimor:
máš jejich mravní sílu,
jsou čestní a vždy ochotní
přiložit ruku k dílu;
či moudrý starý Havraspár,
pokud máš bystrou hlavu,
tam důvtipní a chápaví
vždy najdou čest a slávu.
Nebo to bude Zmijozel,
kde nastane tvá chvíle
ti ničeho se neštítí,
by svého došli cíle.
Nasad' si mně a neboj se
(jen vlastní strach tě leká)!
Já, moudrý klobouk z Bradavic,*

ti řeknu, co tě čeká!

Ve chvíli, kdy dozpíval, všichni v síni začali tleskat. Klobouk se ještě uklonil všem čtyřem stolům a pak už zase nehybně ležel na stoličce.

„Takže stačí, když si nasadíme ten klobouk!“ zašeptal Harrymu Ron. „Já toho Freda zabiju; pořád mi tvrdil, že budeme zápasit s obrovským skřetem.“

Harry se chabě usmál. Ano, nasadit si klobouk bylo mnohem lepší, než kdyby měl udělat nějaké kouzlo, býval by si ovšem přál, aby si ho mohli nasadit někde, kde by se na ně všichni nedívali. Zdálo se, že klobouk požaduje opravdu hodně; Harry si v tu chvíli nepřipadal chrabrý ani důvtipný, ani nic takového. Kdyby se klobouk zmínil o koleji pro ty, kterým v tu chvíli je trochu špatně od žaludku, bylo by to něco pro něj.

Teď před ně předstoupila profesorka McGonagallová s dlouhým svitkem pergamenu v ruce.

„Až přečtu vaše jméno, nasadíte si klobouk a sednete si na stoličku, aby vás zařadil,“ vysvětlila. „Abbottová, Hannah!“

Z řady vyklopýtala růžolící dívka s blondátými copy, nasadila si klobouk, který jí okamžitě spadl přes oči, a posadila se. Trvalo to jen okamžik

„MRZIMOR!“ vykřikl klobouk.

Od stolu vpravo se ozval potlesk a jásot, když si Hannah šla přisednout ke studentům z Mrzimoru. Harry uviděl ducha Tlustého mnicha, jak na ni vesele mává.

„Bonesová, Susan!“

„MRZIMOR!“ křikl klobouk znovu, a Susan odcupitala za Hannah a posadila se vedle ní.

„Boot, Terry!“

„HAVRASPÁR!“

Tentokrát tleskali u druhého stolu zleva; několik studentů z Havraspáru vstalo a potřáslu Terryemu rukou, když si k nim přisedl.

„Brocklehurstová, Mandy“ se dostala také do Havraspáru, ale „Brown, Lavender“ se stal prvním novým žákem Nebelvíru a od krajního stolu vlevo se ozval nadšený pokřik; Harry viděl, jak Weasleyova dvojčata vriskají.

„Bullstrodeovou, Millicent“ zařadil klobouk do Zmijozelu. Možná to Harrymu jen tak připadalo, ale po tom všem, co o Zmijozelu slyšel, si vážně říkal, že je to dost nevábný spolek.

Začínalo mu být opravdu špatně od žaludku. Připomněl si, jak se v jeho bývalé škole při tělocviku vybíralo do sportovních mužstev. Jeho zavolali vždycky až posledního; ne proto, že by byl tak nemožný, ale aby si Dudley nemyslel, že o něj někdo stojí.

„Finch-Fletchley, Justin!“

„MRZIMOR!“

Harry si všiml, že někdy klobouk vykřikl jméno koleje okamžitě, jindy mu však chvilku trvalo, než se rozhodl. „Finnigan, Seamus“, chlapec s pískově žlutými vlasy, který stál v řadě vedle něj, seděl na stoličce málem celou minutu, než klobouk rozhodl, že patří do Nebelvíru.

„Grangerová, Hermiona!“

Hermiona ke stoličce málem utíkala a dychtivě si narazila klobouk na hlavu.

„NEBELVÍR!“ vykřikl klobouk, a Ron hlasitě vzdychl.

V tu chvíli přepadla Harryho děsivá myšlenka, jak to děsivé myšlenky dělávají vždycky, když jste opravdu nervózní. Co když ho nezařadí vůbec nikam? Co když bude sedět na stoličce s kloboukem na očích bůhvíjak dlouho, až mu ho profesorka McGonagallová nakonec strhne z hlavy a řekne, že se zřejmě stal nějaký omyl, a Harry by měl nasednout do zpátečního vlaku?

Když profesorka McGonagallová vyvolala Nevilla Longbottoma, toho nešťastníka, kterému se pořád ztrácel jeho žabák, chlapec cestou ke stoličce škobrtl a upadl. Klobouku trvalo dlouho, než o něm dokázal rozhodnout. Když konečně vykřikl „NEBELVÍR“, Neville vyrazil pryč, i když měl klobouk pořád ještě na hlavě, a musel v bouři smíchu utíkat zpátky, aby ho předal „MacDougalovi, Moragovi“.

Když vyvolali Malfoye, Draco nafoukaně zamířil ke stoličce a jeho přání se mu okamžitě splnilo; sotva se klobouk dotkl jeho hlavy, hned zaječel „ZMIJOZEL!“

Malfoy si přisedl ke svým přátelům Crabbemu a Goylovi a vypadal spokojený sám se sebou.

To už nových žáků mnoho nezbývalo.

„Moon...“, „Nottová...“, „Parkinson...“ a potom dvojčata, „Patilová...“ a „Patilová...“, po nich „Perksová, Sally-Anne“ a potom konečně –

„Potter, Harry!“

Jakmile Harry vykročil ke stoličce, ze všech stran naráz se šířilo šuškáání, jako by po celé síni vzplály malé syčivé ohníčky.

„Opravdu říkala *Potter*?“

„To jako *ten* Harry Potter?“

Poslední, co Harry ještě uviděl, než mu klobouk spadl přes oči, byla síň plná lidí, kteří natahovali krky, aby si ho mohli pořádně prohlédnout. Pak už se díval jen na černý vnitřek klobouku a čekal.

„Hmm,“ ozval se tichý hlásek v jeho uchu. „Tohle je těžké, velice těžké. Máš velkou odvahu, to ano. A nemáš špatnou hlavu. Nadání ti také nechybí, přísámbůh, to tedy ne – a máš opravdovou chuť předvést, co všechno dokážeš, ano, to je zajímavé... Takže kam tě mám poslat?“

Harry se přidržel hran stoličky a říkal si v duchu: „Jenom ne do Zmijozelu, tam ne.“

„Říkáš, že do Zmijozelu ne?“ pronesl tichý hlásek. „Víš to určitě? Mohl by z tebe být veliký kouzelník, tady v hlavě to všechno máš, a Zmijozel by ti pomohl na cestě k velikostí, o tom nepochybuj – takže ne? Jestli to víš určitě, ať je to tedy – NEBELVÍR!“

Harry slyšel, jak klobouk to poslední slovo vykřikl na celou síň. Sundal si ho z hlavy a vratkým krokem se vydal ke stolu své nové koleje. Nesmírně se mu ulevilo, že ho vybrali do Nebelvíru a neoctl se ve Zmijozelu, takže si málem ani nevšiml, že mu tleskají ze všech nejhlasitěji. Prefekt Percy vstal a rázně mu potřásl rukou, a Weasleyova dvojčata vřeštěla: „Máme Pottera! My máme Pottera!“ Harry se posadil proti duchovi v okruží, kterého už předtím viděl. Duch mu poklepal

na ruku a Harry měl nenadále děsivý pocit, jako by ji právě strčil do kbelíku s ledovou vodou.

Teď už si mohl prohlédnout i Čestný stůl. Na konci nejbliž k němu seděl Hagrid, který zachytil jeho pohled a ukázal mu zvednutý palec. Harry se na něj zašklebil. A dál, uprostřed čestného stolu, seděl na velké zlaté židli Albus Brumbál. Harry ho okamžitě poznal podle karty, kterou našel u čokoládové žabky cestou ve vlaku. Brumbálovy stříbrné vlasy jako jediné v celé síni zářily stejně jasně jako duchové. Harry si všiml i profesora Quirrella, onoho nervózního mladíka z Děravého kotle. S velkým nachovým turbanem na hlavě vypadal opravdu svérázně.

To už zbývali jen tři žáci, které ještě měli zařadit. „Turpinová, Lisa“ připadla do Havraspáru, a přišla řada na Rona. Byl teď v obličeji úplně zelený. Harry mu pod stolem držel palce, a vteřinu nato klobouk opravdu vykřikl „NEBELVÍR!“

Harry hlasitě tleskal spolu s ostatními, když se Ron sesul na židli vedle něj.

„Výborně, Rone, to jsi tedy zvládl,“ řekl Percy Weasley přes Harryho důležitě, mezitímco „Zabini, Blaise“ byl přidělen do Zmijozelu. Profesorka McGonagallová svinula svitek pergamenu a odnesla Moudrý klobouk pryč.

Harry se podíval na svůj prázdný zlatý talíř. Teprve teď si uvědomil, jaký má hlad. Zdálo se mu, že je to hotová věčnost, co jedli ty dýňové paštičky.

Albus Brumbál povstal. Zářivě se na studenty usmíval a rozepjal paže, jako by mu nic nemohlo způsobit větší radost než to, že je tu všechny vidí.

„Vítejte!“ prohlásil. „Vítejte v novém školním roce v Bradavicích! A než začneme s hostinou, rád bych vám ještě řekl několik slov, a sice: Vrták! Brekot! Veteš! Cuk!

Děkuji vám!“

A posadil se. Všichni tleskali a nadšeně křičeli. Harry nevěděl, jestli se má smát nebo ne.

„On je – tak trochu blázen, není?“ zeptal se nejistě Percyho.

„Blázen?“ řekl Percy povzneseně. „Je to génius! Nejlepší kouzelník na světě! Ale tak trochu blázen je, to máš pravdu. Dáš si brambory, Harry?“

Harry teď zíral s otevřenou pusou. Na mísách před ním byly najednou hromady jídla. Ještě nikdy neviděl pohromadě na stole tolik věcí, které měl rád: hovězí pečení, pečené kuře, vepřové a jehněčí kotlety, párky, slaninu a bifteky, vařené brambory, pečené brambory, hranolky, vaječný svátek, hrášek, mrkev, omáčku, kečup a z nějakého nevysvětlitelného důvodu i větrové bonbony.

Nedá se tvrdit, že by u Dursleyových vysloveně trpěl hladem, nikdy mu však nedovolili sníst tolik, kolik by býval chtěl. Dudley si vždycky vzal všecko, nač měl Harry doopravdy chuť, i kdyby mu z toho mělo být špatně. A tak si teď naložil na talíř trochu ode všeho, s výjimkou větrových bonbonů, a pustil se do jídla. Všecko bylo vynikající.

„Tohle opravdu vypadá dobře,“ prohlásil smutně duch v okruží, když viděl, jak si Harry krájí biftek.

„Copak vy nemůžete –“

„Nevzal jsem do úst už málem čtyři sta let,“ zahuhlal duch. „Samozřejmě to nemám zapotřebí, ale stejně mi to schází. Myslím, že jsem se ještě nepředstavil, že? Rytíř Nicholas de Mimsy – Porpington, k vašim službám. Duch sídlem v nebelvírské věži.“

„Já vím, kdo jste!“ ozval se Ron naráz. „Moji bratři mi o vás vypravovali – vy jste Skoro bezhlavý Nick!“

„Byl bych *raději*, kdybyste mi říkal rytíř Nicholas de Mimsy –“ začal duch škrobeně, vtom se však do rozhovoru vmísil i Seamus Finnigan s pískově žlutými vlasy.

„*Skoro* bezhlavý? Jak můžete být *skoro* bezhlavý?“

Rytíř Nicholas se zatvářil velice dotčeně, jako by se jejich rozhovor vůbec neubíral takovým směrem, jak si přál.

„*Asi takhle*,“ pronesl podrážděně. Uchopil své levé ucho a zatáhl. Celá hlava se mu odklopila z krku a spadla mu na rameno, jako kdyby ji měl na kloubech. Někdo se ho zřejmě kdysi pokoušel stít, ale neudělal to pořádně. Skoro bezhlavý Nick si potěšeně prohlédl jejich ohromené tváře, nasadil si hlavu zpátky na krk, odkašlal si a řekl: „Takže – noví žáci Nebelvíru! Doufám, že nám letos pomůžete vyhrát školní přebor? Ještě nikdy se nestalo, že by Nebelvír tak dlouho nevyhrál! Zmijozel drží pohár už šest let za sebou, a s Krvavým baronem už skoro není k vydržení – to je totiž duch Zmijozelu.“

Harry se podíval ke zmijozelskému stolu a uviděl tam strašlivého ducha s prázdnými vytřeštěnými očima, vpadlými tvářemi a v oděvu potřísněném stříbrnou krví. Seděl hned vedle Malfoye a Harry si s potěšením všiml, že bledolícímu chlapci se takové sousedství zrovna nezamlouvá.

„Odkud má na sobě všechnu tu krev?“ zeptal se Seamus s velkým zájmem.

„Na to jsem se ho nikdy neptal,“ odpověděl Skoro bezhlavý Nick taktně.

Když už každý snědl všechno, co mohl, zbytky jídel z mís náhle zmizely a ty zas byly zářivě čisté jako předtím. Okamžik nato se objevily zákusky. Veliké kostky smetanové zmrzliny se všemi příchutěmi, na které by si kdo vzpomněl, jablkové koláče, sirupové košíčky, větrníky s čokoládovou polevou a koblihy se zavařeninou, piškoty s ovocem a se šlehačkou, jahody, ovocné želé, rýžový nákyp...

Harry si vzal sirupový košíček, a rozhovor se stočil k jejich rodinám.

„U mě je to půl na půl,“ vysvětloval Seamus. „Táta je mudla. To, že je čarodějka, mu máma řekla až po svatbě. Dost ošklivě ho to vzalo.“

Ostatní se dali do smíchu.

„A co ty, Neville?“ zeptal se Ron.

„Totiž, mě vychovala babička, a ta je čarodějka,“ řekl Neville, „ale všichni v rodině si hrozně dlouho mysleli, že jsem úplný mudla. Můj prastrýc Algie se mě snažil přistihnout, až si jednou nedám dost pozor, a dostat ze mě nějaké čáry – jednou v Blackpoolu mě strčil z mola dolů a já se

málem utopil – ale pořád se nic nedělo, dokud mi nebylo osm. To přišel prastrýc Algie na čaj a zrovna mě držel za kotníky ven z okna v poschodí, když mu prateta Enid nabídla sněhovou pusinku a on mě nedopatřením pustil. Ale já jsem se dole odrazil a skákal jsem přes celou zahradu a ven na silnici. Všichni z toho měli opravdovou radost; babička až plakala, jak byla šťastná. A měli jste vidět, jak se tvářili, když jsem dostal ten dopis – pořád si mysleli, že nejsem dost čaroděj, abych se sem dostal, rozumíte. Prastrýci Algiemu to udělalo takovou radost, že mi koupil toho žabáka.“

Na opačné straně od Harryho se Percy Weasley a Hermiona bavili o školních předmětech („Já *doufám*, že začneme hned, musíme se toho tolik naučit, a obzvlášť mě zajímá přeměňování, rozumíš, udělat z něčeho něco úplně jiného, i když se říká, že je to velice těžké –“

„Budete začínat od maličkostí, nejdřív budete jen dělat ze zápalek jehly a takové věci –“).

Harrymu bylo teplo a začínal být ospalý; znovu se podíval k čestnému stolu. Hagrid důkladně upíjel ze své číše. Profesorka McGonagallová mluvila s profesorem Brumbálem. Profesor Quirrell ve svém ztřeštěném turbanu hovořil s nějakým učitelem s mastnými černými vlasy, hákovitým nosem a nažloutlou pletí.

Došlo k tomu zcela nečekaně. Učitel s hákovitým nosem pohlédl zpoza Quirrellova turbanu Harrymu přímo do očí – a chlapci projela jizvou na čele ostrá, palčivá bolest.

„Au!“ Harry se pleskl dlaní po hlavě.

„Co je ti?“ zeptal se Percy.

„N-nic.“ Bolest zmizela stejně rychle, jako se předtím dostavila. O dost těžší bylo setrást ze sebe pocit, jež Harry z učitelova pohledu nabyl – dojem, že se tomu člověku ani trochu nezamlouvá.

„Kdo je ten učitel, co se baví s profesorem Quirrellem?“ zeptal se Percyho.

„Tak ty už znáš profesora Quirrella? Není divu, že se tváří tak nervózně, ten druhý je totiž profesor Snape. Učí tu lektvary, ale nedělá to rád – všichni vědí, že usiluje o Quirrellovo místo. O černé magii toho ovšem ví spoustu, to Snape zase ano.“

Harry profesora Snapea ještě chvíli pozoroval, ten však se na něj už znovu nepodíval.

Nakonec zmizely i zákusky a profesor Brumbál znovu vstal. V síni se rozhostilo ticho.

„Ehm – teď, když už jsme se všichni najedli a napili, ještě několik slov. Při zahájení školního roku bych vás chtěl upozornit na několik věcí.

Žáci prvního ročníku ať si pamatují, že do lesa na školních pozemcích je všem studentům vstup zakázán. A někteří z našich starších žáků udělají dobře, když si to připomenou také.“

A Brumbál blýskl svými jiskrnými očima směrem k dvojčatům Weasleyovým.

„Dále mě požádal školník pan Filch, abych vám připomněl, že v přestávkách mezi

vyučováním není dovoleno provozovat žádná kouzla.

Zkoušky ve famfrpálu proběhnou v druhém zářijovém týdnu. Každý, kdo má zájem hrát za mužstvo své koleje, ať se přihlásí u madame Hoochové.

A nakonec vám musím oznámit, že v tomto školním roce je každému, kdo nechce zemřít velice bolestivou smrtí, přísně zakázáno vstupovat do chodby po pravé straně v třetím poschodí.“

Harry se zasmál, ale byl jeden z mála, kteří to udělali. „To snad nemyslí vážně?“ zeptal se Percyho šeptem.

„Zřejmě ano,“ mínil Percy a podmračeně se díval na Brumbála. „Je to divné, poněvadž obvykle nám vysvětlí, proč někam nesmíme chodit – třeba v lese je spousta nebezpečných zvířat, to každý ví. Já myslím, že to mohl říct aspoň nám prefektům.“

„A teď, než půjdeme spát, zazpíváme si ještě školní hymnu!“ vyzval je Brumbál. Harry si všiml, že úsměvy ve tvářích ostatních učitelů jsou teď dost strnulé.

Brumbál zlehka mávl svou hůlkou, jako by se pokoušel jen odehnat mouchu, která na ní seděla, a z hůlky vylétla dlouhá zlatá stuha, vznesla se vysoko nad stoly a pak se jako had zkroutila v slova.

„Každý ať si zvolí svou oblíbenou melodii,“ řekl Brumbál, „a zpíváme, teď!“

Hned nato už ze všech stran zaburácelo:

*Bradavice, Brada Bradavice,
každý z nás chce vědět víc, než ví,*

*ať jsme ještě hloupí jelimánci,
nebo nám už vlasy šediví.
Našim hlavám může nejvíc prospět,
když se tady něco naučí,
ted' je v nich vzduch a spousta much,
prachu a starých pavučin.
Učte nás všechno, co za to stojí
a co leckdo z nás už zapomněl,
pomozte nám a každý sám
zvládne víc, než by vůbec měl.*

Každý v síni skončil úplně jindy; nakonec už zpívala jen Weasleyova dvojčata na melodii velice pomalého smutečního pochodu. Brumbál jejich poslední verše dirigoval svou hůlkou, a když dvojčata přece skončila, patřil k těm, kdo tleskali nejvíc.

„Ano, hudba,“ řekla utíral si oči. „Větší kouzlo, než na jaké se kdo z nás zmůže! A teď už na kutě, a klusem!“

Žáci prvního ročníku Nebelvíru se vydali tlachajícím davem za Percym, ven z Velké síně a po mramorovém schodišti vzhůru. Harry měl už zas nohy těžké jako olovo, ale jen proto, že byl tak unavený a měl plný žaludek. Jak už byl ospalý, dokonce ho ani nepřekvapilo, že postavy na obrazech, které visely na chodbách, si spolu šuškejí a ukazují si na ně, když šli kolem, ani to, že je Percy dvakrát provedl dveřmi ukrytými za posuvnými stěnami a závěsy. Znovu a znovu stoupali po schodištích; všichni už zívali a sotva vlekli nohy, a právě když si Harry říkal, jak daleko asi ještě půjdou, naráz zůstali stát.

Ve vzduchu před nimi se vznášela hromada holí, a když Percy pokročil směrem k nim, začaly proti němu létat jedna za druhou.

„To je Protiva,“ vysvětlil Percy studentům šeptem. „Zdejší strašidlo.“ Pak zvýšil hlas: „Protivo – ukaž se!“

Místo odpovědi uslyšeli hlasitý, drsný zvuk, jako když někdo vypouští vzduch z balonu.

„Chceš, abych to řekl Krvavému baronovi?“

Bylo slyšet prásknutí a naráz se ve vzduchu před nimi se zkříženými nohama vznášel drobný mužíček; měl zlé tmavé oči a široká ústa, a v ruce ještě svíral další vycházkové hole.

„Óóóóó!“ řekl a zlovlně se zachichotal. „Malí prvnáčkové! To je ale švanda!“

A hned vyrazil proti nim, až všichni ucouvli. „Koukej zmizet, Protivo, nebo to řeknu Baronovi, a myslím to vážně!“ vyštěkl Percy.

Protiva na něj vyplázl jazyk a pak naráz zmizel; stačil ještě vysypat hole Nevillovi na hlavu. Slyšeli ho, jak se žene pryč, a kolem něj řinčí brnění.

„Na Protivu si dávejte pozor,“ řekl Percy, když se zas vydali dál. „Krvavý baron je jediný, kdo s ním něco svede, neposlouchá dokonce ani nás prefekty. A jsme na místě.“

Úplně na konci chodby visela podobizna velice baculaté dámy v hedvábných růžových šatech. „Heslo?“ zeptala se.

„Caput Draconis,“ odpověděl Percy. Nato se obraz vyklonil dopředu a odhalil kulatou díru ve zdi. Jeden za druhým prolezli na druhou stranu – Nevillovi museli pomáhat – a octli se ve společenské místnosti Nebelvíru, útulném kulatém pokoji plném pohodlných křesel. Percy odvedl jedněmi dveřmi děvčata do jejich ložnice, a dalšími zase chlapce. Když vystoupili po točitých schodech – byli zřejmě v jedné z věží – našli konečně své postele: pět lůžek s nebesy a tmavočervenými sametovými závěsy. Kufry už jim sem stačili dopravit. Příliš unavení, než aby jim ještě bylo do řeči, si jen oblékli pyžama a padli do postele.

„Ta večere byla vynikající, vid?“ zamumlal ještě Ron mezi závěsy. „*Vypadni*, Prašivko! Kouše mi prostěradla.“

Harry se ještě chtěl Rona zeptat, jestli měl také sirupový košíček, ale téměř ihned usnul.

Možná toho opravdu snědl příliš, poněvadž se mu zdál prapodivný sen. Měl na hlavě turban profesora Quirrella a ten na něj mluvil a mluvil; vysvětloval mu, že musí okamžitě přestoupit do Zmijozelu, poněvadž doopravdy patří tam. Harry turbanu řekl, že do Zmijozelu nechce; ten byl stále těžší a Harry se snažil strhnout si ho z hlavy, turban mu však bolestivě svíral hlavu víc a víc – a potom se objevil Malfoy a smál se, jak Harry s turbanem zápasí; pak se zas Malfoy proměnil ve Snapea, toho učitele s hákovitým nosem, a smál se pronikavým, ledovým smíchem – a potom všecko kolem naráz zaplavilo zelené světlo a Harry se celý zpocený probudil a trásl se.

Převrátil se na posteli a znovu usnul, a když se příštího dne probudil, vůbec se na ten sen nepamatoval.

Kapitola osmá

Učitel lektvaru

„Tamhle je, podívejte!“

„Kde?“

„Vedle toho vysokého kluka s rudými vlasy.“

„Ten s těmi brýlemi?“

„Viděl jsi mu do tváře?“

„Viděls tu jeho jizvu?“

Od chvíle, kdy Harry příštího dne ráno vyšel z ložnice, nepřestával kolem sebe slyšet šuškáni. Studenti, kteří čekali před učebnami, si stoupali na špičky, aby si ho prohlédli, nebo se otáčeli a s vyvalenýma očima šli chodbou nazpátek, jen aby ho mohli potkat. Harry by si býval přál, aby to nedělali; sám se totiž soustřeďoval na to, aby našel učebnu, kam má jít.

V Bradavicích bylo sto čtyřicet dva schodišť; některá široká a prostorná, jiná naopak úzká a rozviklaná. Některá v pátek vedla jinam než jindy a na dalších v půli najednou zmizel schod a museli jste si

pamatovat, že ho máte přeskočit. Byly tam dveře, které se neotevřely, pokud jste je o to zdvořile nepožádali nebo jste se jich nedotkli na jediném správném místě, a dveře, které vůbec nebyly dveře, nýbrž pevné zdi, a ty to jen předstíraly. Právě tohle bylo velice těžké – zapamatovat si, kde co je, poněvadž všecko jako by bylo neustále v pohybu. Lidé na obrazech se každou chvíli navzájem navštěvovali a Harry si byl jist, že dokonce i brnění mohou chodit.

Pomoc se nedala čekat ani od duchů. Vždycky jste se ošklivě polekali, když některý zničehonic proklouzl dveřmi, které jste se pokoušeli otevřít. Skoro bezhlavý Nick novým nebelvírským studentům vždycky ochotně ukázal, kam mají jít, zato potkat strašidlo Protivu, když jste už tak šli pozdě na vyučování, bylo horší než dvoje zamčené dveře a záludné schodiště. Určitě vám vysypal na hlavu koš na papír, podtrhl vám koberec pod nohama, házel po vás kousky křídý nebo se připlížil zezadu, abyste ho neviděli, chytil vás za nos a zavřeštěl: „DRŽÍM TĚ ZA FRŇÁK!“

Ještě horší než Protiva – pokud to vůbec bylo možné – byl školník Argus Filch. Harry a Ron si to u něj stačili rozlít hned první den ráno. Filch je přistihl, jak se pokoušejí násilím otevřít jakési dveře, které naneštěstí vedly právě do zakázané chodby ve třetím patře. Nechtěl věřit, že jen zabloudili, naopak byl přesvědčen, že se je pokoušejí vypáčit úmyslně, a hrozil jim, že je zavře do kobky ve sklepě; nakonec je zachránil profesor Quirrell, který zrovna šel kolem.

Filch měl kočku, které říkali paní Norrisová, takové vychrtlé, špinavě hnědožluté stvoření s vypoulenýma očima jako dvě lampy, úplně stejnýma, jako měl školník. Paní Norrisová hlídkovala po chodbách sama; a pokud jste před ní porušili školní řád, třeba jen palcem u nohy překročili povolenou čáru, bleskurychle zmizela a dvě vteřiny nato už tu stál udýchaný Filch. Ten znal tajné chodby po celé škole líp než kdo jiný (snad s výjimkou dvojčat Weasleyových) a dokázal se objevit stejně nenadále jako duchové. Všichni studenti ho nenáviděli a mnoho z nich si ze všeho nejvíc přálo, aby mohli paní Norrisovou pořádně nakopnout.

Pokud se vám nakonec podařilo učebnu najít, byly tu ještě samotné hodiny: jak Harry zakrátko zjistil, čáry a kouzla obnášely daleko víc než jenom mávnout hůlkou a pronést několik podivných slov.

Každou středu o půlnoci museli svými dalekohledy zkoumat roční oblohu a učit se názvy různých hvězd a pohyby planet. Třikrát týdně chodili do skleníků vzadu za hradem a pod vedením obtloustlé malé čarodějky, profesorky Prýtové, studovali bylinkářství: učili se, jak zacházet se všemi těmi podivnými rostlinami a houbami, a dozvídali se, k čemu se jich používá.

Rozhodně nejnudnější ze všech předmětů byly dějiny čar a kouzel, jediný předmět, na který měli ducha. Profesor Binns byl už opravdu velice starý; jednou usnul před krbem ve sborovně, a když příštího dne ráno vstal a šel na hodinu, své tělo tam nechal. Profesor Binns jednotvárně mumlal a žáci si

zapisovali jména a data, ovšem Emerich Zlý a Uric Podivný se jim pořád pletli dohromady.

Profesor Kratiknot, který je měl učit kouzelné formule, byl maličký hubený kouzelník, který se vždycky musel postavit na hromádku knih, aby viděl přes stůl. Na začátku první hodiny si udělal seznam studentů, a když se dostal k Harryho jménu, vzrušeně zapištl a zmizel jim z očí.

Profesorka McGonagallová byla zase úplně jiná. Harry měl úplnou pravdu, když si říkal, že by nebylo dobré dostat se s ní do sporu. Byla přísná a chytrá, a sotva se při její první hodině posadili, řekla jim svoje.

„K přeměňování patří některá z nejsložitějších a nejnebezpečnějších kouzel, kterým se v Bradavicích budete učit,“ prohlásila. „Každý, kdo by si při mých hodinách chtěl nějak zahrávat, půjde a už se nevrátí. Berte to jako první a poslední varování.“

Pak proměnila svůj psací stůl v prase a to zase zpátky v psací stůl. Na všechny to udělalo veliký dojem a nemohli se dočkat, kdy začnou také, brzy však zjistili, že ještě dlouho nebudou měnit kusy nábytku ve zvířata. Poté, co si zapsali spoustu složitých pokynů, dostal každý zápalku, aby se pokusili udělat z ní jehlu. Na konci hodiny jediná Hermiona Grangerová dokázala svou zápalku aspoň trochu změnit; profesorka; McGonagallová třídě ukázala, jak je teď stříbrná a špičatá, a obdařila Hermionu jedním ze svých vzácných úsměvů.

Předmět, na který se všichni těšili, byla obrana proti černé magii, ukázalo se však, že

hodiny profesora Quirrella jsou spíš legrační. V jeho učebně to úporně páchlo česnekem a všichni tvrdili, že má odehnat upíra, se kterým se Quirrell kdysi setkal v Rumunsku, a že prý se obává, že se jednoho dne vrátí, aby ho přece dostal. O svém turbanu jim profesor navykládal, že jej dostal od jistého afrického vladaře z vděčnosti za to, že ho zbavil oživlého nebožtíka, jenž řádl v jeho říši, studenti tomu však příliš nevěřili. Když totiž Seamus Finnigan dychtivě požádal, aby jim Quirrell vypravoval, jak toho zloducha přemohl, profesor se začervenál a začal mluvit o počasí; navíc si všimli, že turban podivně zapáchá, a Weasleyova dvojčata prohlašovala, že je také napěchovaný česnekem, takže Quirrell se ochraňuje na každém kroku.

Harrymu se velice ulevilo, když zjistil, že není míle za všemi ostatními. Celá řada žáků pocházela z mudlovských rodin a stejně jako on donedávna neměla tušení, že jsou kouzelníci nebo čarodějky; a všichni se museli naučit tolika věcem, že dokonce ani takoví jako Ron neměli nijak velký předstih.

Pátek se stal pro Harryho a pro Rona významným dnem: konečně se jim totiž podařilo dostat se do Velké síně na snídani, aniž by cestou jedinkrát zabloudili.

„Co dnes máme?“ zeptal se Harry Rona, zatímco si sypal cukr na vložkovou kaši.

„Dvouhodinovku lektvarů společně se Zmijozelem,“ řekl Ron. „Snape je ředitelem zmijozelské koleje. Říká se, že jim vždycky nadržuje – teď uvidíme, jestli je to pravda.“

„Škoda že profesorka McGonagallová zase nenadržuje nám,“ řekl Harry. Profesorka McGonagallová stála v čele nebelvírské koleje, to jí však nezabránilo, aby jim den předtím neuložila celou haldu domácích cvičení.

V tu chvíli dorazila pošta. Teď už si na to Harry zvykl, ale první den ho patřičně vylekalo, když při snídani zničehonic vletěla do Velké síně snad stovka sov a všechny kroužily kolem stolů, až objevily své majitele a upustily jim do klína dopisy a balíčky.

Hedvika až dosud nepřinesla Harrymu nic. Občas přiletěla, kousala ho do ucha a vzala si od něj ždibec topinky, než se v sovinci znovu uložila ke spánku spolu s ostatními školními sovami. Toho rána se však snesla mezi miskou s marmeládou a cukřenku a upustila Harrymu na talíř nějaký vzkaz. Harry ho okamžitě otevřel.

Milý Harry,

Vím, že máte v pátek odpoledne volno, tak kdybys tak ve tři přišel a dal si se mnou šálek čaje? Rád bych slyšel všechno vo tvým prvním tejdnu ve škole. Pošli mi odpověď po Hedvice.

Hagrid

Harry si od Rona vypůjčil husí brk, načmáral na zadní stranu lístku „Dobrá, tak nashle odpoledne“ a poslal s ním Hedviku zase pryč.

Měl vlastně štěstí, že se mohl těšit na čaj u Hagrida, poněvadž hodina lektvarů byla to nejhorší, co Harryho v Bradavicích do té chvíle potkalo.

Během hostiny na zahájení školního roku Harry postřehl, že se profesoru Snapeovi nezamlouvá. Na konci první hodiny lektvarů zjistil, že se mýlil: ne že by se mu nezamlouval – profesor Snape ho prostě *nenáviděl*.

Hodiny lektvarů se konaly v jedné podzemní místnosti. Byla tam větší zima než nahoře na hradě a studentům by tam běhala po zádech husí kůže i bez všelijakých živočichů, naložených v láku ve skleněných nádobách všude po stěnách.

Stejně jako Kratiknot si i Snape na začátku hodiny pořídil seznam nových žáků, a stejně jako Kratiknot se u Harryho jména zastavil.

„Ano, ovšem,“ řekl tiše. „Harry Potter. Naše nová – *hvězda*.“

Draco Malfoy a jeho příteličkové Crabbe a Goyle si zakryli ústa dlaněmi a hihňali se. Snape vyvolal poslední jméno a pak se rozhlédl po učebně. Oči měl stejně černé jako Hagrid, nebylo v nich však vůbec nic z obrovské srdečnosti. Byly studené a prázdné, a když jste do nich pohlédli, museli jste myslet na temné tunely.

„Vaším úkolem zde je zvládnout náročnou vědu a přesné umění přípravy lektvarů,“ začal. Spíš jen šeptal než mluvil, studenti však slyšeli každé slovo – stejně jako profesorka McGonagallová si i Snape dovedl bez námahy udržet ve třídě ticho. Jelikož se to obvykle obejde bez pošetilého mávání

hůlkou, leckdo z vás stěží uvěří, že i to jsou kouzla a čáry. Pochybuji, že byste opravdu pochopili, jaký půvab v sobě má tiše bublající kotlík a výpary, které se nad ním tetelí, a neviditelná síla šťáv, jež skrytě putují lidskými žilami, omamují mysl a podrobují si smysly. Dokážu vás naučit, jak připravit věhlas, stáčet slávu a dokonce uložit do zabroušených flakonů smrt – pokud ovšem nejste takové stádo tupohlavců, jaké musím obvykle učit.“

Po tomto proslovu zavládlo v učebně znovu ticho. Harry a Ron jen povytáhli obočí a podívali se jeden na druhého. Hermiona Grangerová seděla na okraji sedačky, jako by za každou cenu chtěla co nejdřív dokázat, že ona tupohlavá není.

„Pottere!“ vyvolal ho náhle Snape. „Co získám, když přidám rozdrcený kořen asfodelu k výluhu z pelyňku?“

Rozdrcený kořen čeho k výluhu z čeho? Harry se podíval na Rona, který se tvářil stejně zmateně jako on. Hermiona se horlivě hlásila.

„To nevím, pane,“ řekl Harry.

Snape se jízlivě ušklíbl.

„Ale, ale – sláva zřejmě není všecko.“

Hermioniny zdvižené ruky si nevšímal.

„Zkusíme to ještě jednou. Pottere: kdybych vám řekl, ať mi přinesete bezoár, kde byste ho hledal?“

Hermiona vystřelila ruku tak vysoko, jak jen bylo možné, aniž by přitom vstala ze sedačky, Harry však neměl sebemenší tušení,

co to bezoár je. Snažil se nevidět Malfoye, Crabbeho a Goyla, kteří se svíjeli smíchy.

„To nevím, pane.“

„Myslel jste, že je zbytečné otvírat nějakou učebnici, než přijedete sem, že ano, Pottere?“

Harry se přemohl a zpřímá pohlédl do Snapeových studených očí. *Samozřejmě* že si u Dursleyových všechny učebnice předem prošel; jak si však Snape mohl myslet, že si z *Tisíce kouzelnických bylin a hub* zapamatuje úplně všechno?

Hermiona mávala zdviženou rukou, Snape si jí však nadále nevšímal.

„Pottere, jaký je rozdíl mezi šalamounkem a mordovníkem?“

To už Hermione vstala a natahovala ruku až ke stropu sklepení.

„To nevím,“ odpověděl Harry klidně. „Myslím ale, že Hermione to ví, tak proč se nezeptáte jí?“

Několik studentů se zasmálo; Harry postřehl Seamusův pohled i jak na něj zamrkal. Snapeovi se však jeho návrh ani trochu nelíbil.

„Sedněte si,“ utrl se na Hermionu. „Pro vaši informaci, Pottere, asfodel a pelyněk spolu vytvářejí uspávací prostředek tak silný, že se mu říká Doušek živé smrti. Bezoár je kámen, který se nachází v žaludku koz a uchrání vás před většinou jedů. Pokud jde o šalamounek a mordovník, jedná se o stejnou bylinu, které se také říká oměj. Co se děje? Proč si to všechno nezapisujete?“

Naráz všichni začali hledat brky a pergamen. Do toho tartasu Snape ještě řekl: „Za vaši drzost Nebelvír přichází o jeden bod, Pottere.“

S tím, jak hodina lektvarů pokračovala, se pro nebelvírskou kolej věci ani trochu nezlepšily. Snape je rozdělil do dvojic a uložil jim namíchat jednoduchý lektvar na léčení vředů. Přecházel po místnosti ve svém dlouhém černém plášti, díval se, jak odvažují sušené kopřivy a rozdrcené hadí zuby, a našel něco špatného málem na každém s výjimkou Malfoye, který mu zřejmě padl do oka. Právě všechny vyzýval, ať se podívají, jak dokonale Malfoy podusil hlemýžď, když celé sklepení naplnil oblak nakyslého zeleného dýmu a hlasitý sykot. Nevillovi se bůhvíjak podařilo roztavit Seamusův kotlík, až z něj zbyla jen pokroucená hrouda kovu, a jejich lektvar se roztékal po kamenné podlaze a vypaloval ostatním díry do bot. Během několika vteřin už celá třída stála na sedačkách, zatímco Neville, kterého ve chvíli, kdy se kotlík roztrhl, lektvar celého zmáčel, jen bolestně sténal a na rukou i na nohou mu naskakovaly červené puchýře.

„Vrtáku jeden!“ utrhł se na něj Snape a jediným mávnutím hůlky louži zase odstranil, „to jste tam určitě přidali dikobrazí ostny dřív, než jste kotlík odstavili z ohně!“

Neville tiše kňučel a puchýře mu naskakovaly už i na nose.

„Odvedte ho na ošetřovnu,“ štěkl Snape na Seamuse. Pak došel k Harrymu a k Ronovi, kteří pracovali hned vedle Nevilla.

„A vy, Pottere, proč jste mu neřekl, ať tam ty ostny nedává? Myslel jste, že když on to zkazí, budete vypadat o to líp, že ano? Tím jste Nebelvír připravil o další bod.“

To už bylo tak nespravedlivé, že Harry otevřel ústa a chtěl se bránit, Ron ho však za kotlíkem kopl do kotníku. „Nehádej se s ním,“ zamumlal. „Slyšel jsem, že Snape umí být pěkný parchant.“

Když hodinu nato stoupali po schodech ze sklepení, Harrymu se hlavou honila jedna myšlenka za druhou a cítil se pod psa. Hned v prvním týdnu připravil Nebelvír o dva body – ale *proč* ho Snape tak nenávidí?

„Neber si to tak,“ řekl mu Ron. „Fredovi a Georgeovi Snape taky pořád sráží body. Mohu jít k Hagridovi s tebou?“

Pět minut před třetí vyšli z hradu a vydali se přes školní pozemky. Hagrid bydlel v malém dřevěném domku na okraji zapovězeného lesa. Před dveřmi uviděli samostříl a pár galoší.

Jakmile Harry zaklepal, ozvalo se zevnitř divoké škrábání a hromový štěkot. Pak uslyšeli Hagrida, jak křičí: „*Zpátky, Tesáku, zpátky!*“

To už pootevřel dveře a šterbinou zahlédli jeho veliký, zarostlý obličej.

„Počkejte chvíli,“ vyzval je. „Tesáku, *zpátky!*“

Pustil je dovnitř a s námahou přitom držel za obojek obrovského černého psa, cvičeného na černou zvěř.

V domku byla jen jedna místnost. Od stropu viseli bažanti a šunky, v měděné

konvici na otevřeném ohni vřela voda a v koutě stála mohutná postel s pokrývkou, sešitou z malých kousků.

„Udělejte si pohodlí, jako doma,“ prohlásil Hagrid a pustil Tesáka, který se okamžitě vrhl na Rona a začal mu olizovat uši. Stejně jako Hagrid, ani Tesák očividně nebyl tak hrozný, jak vypadal.

„Tohle je Ron,“ řekl Harry Hagridovi, který v tu chvíli naléval vařící vodu do velkého čajníku a vyrovnával na talíř griliášové hrudky.

„Takže tu máme dalšího Weasleyho, co?“ řekl Hagrid a díval se na Ronovy pihy. „Vod rána do večera nedělám málem nic jinýho, než že honím ty vaše dvojčata z lesa.“

Na griliášových hrudkách si Harry i Ron málem polámali zuby, oba však předstírali, jak jim chutnají, a pověděli Hagridovi všechno o svých prvních vyučovacích hodinách. Tesák si opřel hlavu Harrymu o koleno a celého ho poslintal.

Harryho i Rona velice potěšilo, když Hagrid nazval Filche „ten syčák starej“.

„A když přijde na tu kočku, paní Norrisovou, tu bych rád jednou seznámil tadydle s Tesákem. Estlipak víte, že vždycky když přijdu do školy, chodí pořád za mnou? Nemůžu se jí zbavit – má to vod Filche nařízený.“

Harry vypravoval o hodině u Snapea a Hagrid mu stejně jako Ron řekl, aby si s tím nedělal těžkou hlavu, poněvadž Snape nejspíš ze studentů nemá rád vůbec nikoho.

„Mně to ale připadalo, že mě doopravdy nenávidí.“

„Hlouposti!“ řekl Hagrid. „Proč by tě nenáviděl?“

Harrymu se nicméně zdálo, že se mu Hagrid při těch slovech nedívá zpřímá do očí.

„A co tvůj bratr Charlie?“ zeptal se Hagrid Rona. „Toho já vždycky měl rád – se zvířatama to vopravdu uměl.“

Harry přemítal, jestli Hagrid úmyslně odvedl řeč na něco jiného. Ron mu začal vypravovat o Charlieho práci s draky a Harry mezitím zvedl kus papíru, který ležel na stole pod čajovou panenkou. Byl to výstřižek z *Denního věštce*:

POSLEDNÍ ZPRÁVY O VLOUPÁNÍ U GRINGOTTOVÝCH

Vyšetřovatelé se nadále zabývají vloupáním u Gringottových 31. července, všeobecně připisovaným neznámému zlému černokněžníkovi nebo čarodějnici.

Skřetové z Gringottovy banky dnes znovu zdůraznili, že neznámý lupič si nic neodnesl. Trezor, který prohlédal totiž jeho vlastník právě toho dne vyprázdnil. „Ale co tam bylo, vám neřekneme, takže do toho nestrkejte nos, pokud víte, co je pro vás dobré,“ uvedl mluvčí skřet banky dnes odpoledne.

Harry si vzpomněl, jak mu Ron ve vlaku říkal, že se někdo pokusil vyloupit

Gringottovu banku, nezmínil se však, kdy se to stalo.

„Hagrid!“ řekl Harry. „K tomu vloupání u Gringottových došlo na moje narozeniny! Mohlo se to stát právě v době, kdy jsme tam byli!“

Tentokrát už nebylo pochyb; Hagrid se zcela určitě vyhnul jeho pohledu. Jen něco zamručel a nabídl mu další griliášovou hrudku. Harry si zprávu znova přečetl. *Trezor, který prohledal, totiž jeho vlastník právě toho dne vyprázdnil.* Hagrid toho dne vyprázdnil trezor číslo sedm set třináct, pokud se dá mluvit o vyprázdnění, když si někdo odnese malý umolousaný balíček. Že by zloději pásli právě po něm?

Když se pak Harry a Ron vraceli do hradu na večeři, kapsy nacpané griliášovými hrudkami, které ze zdvořilosti nedokázali odmítnout, uvědomil si Harry že o žádné z hodin, které až dosud ve škole měli, nemusel uvažovat tolik jako o čaji u Hagrida. Že by Hagrid ten balíček vyzvedl právě včas? A kde je teď? Věděl snad Hagrid o Snapeovi něco, co mu nechtěl prozradit?

Kapitola devátá

Půlnoční souboj

Harry nikdy nevěřil, že by se mohl setkat s chlapcem, kterého by nenáviděl ještě víc než Dudleyho – to však bylo předtím, než se seznámil s Draco Malfoyem. Žáci prvního ročníku nebelvírské koleje měli ovšem se Zmijozelem společné jen hodiny lektvarů, takže nemuseli Malfoyovu společnost snášet příliš často; nebo to aspoň platilo až do chvíle, kdy v nebelvírské společenské místnosti objevili připíchnutý lístek, po jehož přečtení všichni zasténali. Ve čtvrtek měly začít hodiny létání – a Nebelvír a Zmijozel je budou mít dohromady.

„To je typické,“ pronesl Harry ponuře. „Právě na tohle jsem se vždycky tak těšil, a teď abych ze sebe na koštěti dělal hlupáka Malfoyovi před očima.“

Na hodiny létání se opravdu těšil víc než na cokoli jiného.

„Ještě nemůžeš vědět, jestli ze sebe uděláš hlupáka nebo ne,“ řekl Ron rozvážně. „Já vím, že Malfoy se věčně vychloubá, jak je ve

famfrpálu dobrý, ale vsadím se, že jsou to jen řeči.“

Malfoy toho o létání opravdu namluvil hodně. Trpce si stěžoval, že žáky prvního ročníku nikdy neberou do kolejních mužstev, a vyprávěl ostatním dlouhé chlubné příběhy, které obvykle končily tím, jak jen o vlásek unikl mudlům ve vrtulnicích. Nebyl ovšem sám: podle toho, co tvrdil Seamus Finnigan, i on strávil valnou většinu svého dětství tím, že létal na koštěti sem tam po celém kraji. Dokonce i Ron líčil každému, kdo ho byl ochoten poslouchat, jak se jednou na Charlieho starém koštěti málem srazil s větroněm. Všichni z kouzelnických rodin se věčně bavili jen o famfrpálu. Ron se už také dostal do velké hádky o fotbalu s Deanem Thomasem, který s nimi bydlel v ložnici: Ron nedokázal pochopit, co může být vzrušujícího na hře s jediným míčem, při které nikdo nesmí létat, a Harry ho přistihl, jak píchá do Deanova plakátu s fotbalovým mužstvem West Hamu, aby přiměl jeho hráče k pohybu.

Neville ještě v životě na koštěti neseděl, poněvadž babička ho nikdy k žádnému nepustila. Harry si v duchu říkal, že k tomu měla pádný důvod, poněvadž Neville se stačil dostat do úctyhodného počtu malérů, i když stál oběma nohama na zemi.

Hermiona Grangerová byla z létání málem stejně nervózní jako Neville. Bylo to něco, čemu jste se nemohli naučit nazpaměť z knížek – ale ne že by se o to snad nepokusila. Ve čtvrtek při snídani je do omrzení nudila dobrými radami, jak si při létání počínat; našla si je v knihovně, v knize, která se jmenovala *Famfrpál v průběhu věků*. Neville

visel na každém jejím slově, jak se zoufale snažil objevit něco, co by mu pak pomohlo aspoň viset i na koštěti, všechny ostatní však velice potěšilo, když Hermioninu přednášku přerušily poštovní sovy.

Od Hagridova vzkazu nedostal Harry ani jediný dopis a Malfoy si toho samozřejmě stačil všimnout. Jeho vlastní výr mu každou chvíli nosil z domova balíčky s cukrovím a Malfoy je u zmijozelského stolu se škodolibou radostí rozbaloval.

Velká sova pálená přinesla Nevillovi malý balíček od babičky. Rozrušeně ho otevřel a ukázal všem skleněnou kouli velikou jako kulička na hraní, která se zdála být plná bílého kouře.

„To je Pamatováček!“ vysvětlil jim. „Babička ví, že jsem zapomnětlivý – tahle koule vám řekne, když jste něco zapomněli udělat. Prostě ji takhle stisknete a když zčervená – hm...“ Protáhl obličej, poněvadž Pamatováček se v tu chvíli rozzářil až do ruda, „...tak jste na něco zapomněli...“

Neville se ještě snažil upamatovat, nač zapomněl, když mu Draco Malfoy, který procházel kolem nebelvírského stolu, vytrhl Pamatováčka z ruky.

Harry a Ron byli vmžiku na nohou. Napůl doufali, že budou mít důvod se s Malfoyem poprat, ale profesorka McGonagallová, která dokázala odhadnout každý malér rychleji než kterýkoliv jiný učitel, byla u nich jako blesk.

„Copak tady vyvádíte?“

„Malfoy mi sebral mého Pamatováčka, paní profesorko.“

Malfoy, celý zamračený, spěšně upustil Pamatováčka zpátky na stůl.

„Jen jsem si ho prohlížel,“ řekla vytratil se jako dým, s Crabbem a Goylem v patách.

Toho odpoledne o půl čtvrté seběhli Harry, Ron a ostatní žáci z Nebelvíru po hlavním schodišti na školní pozemky na svou první hodinu létání. Byl jasný, větrný den a tráva jim šustila pod nohama, jak scházeli po svažitých lukách k rovnému palouku na opačné straně od zapovězeného lesa, jehož temné stromy se v dáli zmítaly ve větru.

Žáci ze Zmijozelu už byli na místě, stejně jako dvacet košťat, vyrovnaných v úhledných řadách na zemi. Harry už stačil vyslechnout Freda a George Weasleyovy, jak si na školní košťata stěžují; podle nich se některá začala chvět, jestliže jste vyletěli příliš vysoko, nebo zas vždycky táhla mírně doleva.

Mezitím dorazila i jejich učitelka, madame Hoochová. Měla krátké šedé vlasy a žluté oči jako jestřáb. „Nač ještě všichni čekáte?“ utrhla se na ně. „Každý se postavte k jednomu koštěti. A švihem, hodte sebou!“ Harry se podíval na své koště. Bylo staré a některé pruty trčely roztodivnými směry.

„Natáhněte pravou ruku a položte ji na koště,“ vysvětlovala madame Hoochová vepředu, „a křikněte Vzhůru!“

„Vzhůru!“ vykřikli všichni.

Harrymu koště okamžitě vklouzlo do ruky, bylo však jedno z mála, které to udělaly. Koště Hermiony Grangerové se prostě jen

válelo po zemi, a to Nevillovo se vůbec nepohnulo. Možná že košťata, stejně jako koně, dokážou poznat, když někdo má strach, pomyslel si Harry; z toho, jak se Nevillovi třásl hlas, bylo až příliš jasné, že by rád zůstal stát nohama na zemi.

Pak jim madame Hoochová ukázala, jak mají na košťatech sedět, aby z nich nesklouzli, chodila podle řad sem tam a ukazovala jim, jak je mají držet. Harryho i Rona potěšilo, když řekla Malfoyovi, že to celá léta dělal špatně.

„Až teď zapískám, pořádně se odrazíte nohama od země,“ řekla madame Hoochová. „Držte svá košťata rovně, vyleťte několik stop vzhůru a pak se mírně nakloňte dopředu a sneste se zas dolů. Takže až zapískám – tři – dva –“

To však už Neville, celý nesvůj, nervózní a vystrašený, že zůstane na zemi, se vší silou odrazil ještě dřív, než madame Hoochová přiložila píšťalku ke rtům.

„Zpátky, chlapče!“ křikla na něj, Neville však letěl vzhůru jako zátka vystřelená z lahve – dvanáct stop – dvacet stop – Harry viděl jeho vystrašený sinálý obličej, jak se dívá na palouk, který se od něj rychle vzdaloval, viděl, jak Neville vyjekl, sklouzl z koštěte a ŽUCH! zazněl temný zvuk pádu, něco ošklivě prasklo a Neville ležel v trávě, tváří dolů, jako hromádka neštěstí. Jeho koště ještě pořád stoupalo výš a výš, a pak se začalo lenivě snášet směrem k zapovězenému lesu, až ho ztratili z dohledu.

Madame Hoochová se skláněla k Nevillovi, v obličeji stejně bledá jako on.

„Zlomené zápěstí,“ zaslechl ji Harry zamumlat. „No tak, chlapče, to bude dobré, vstávej.“

Pak se obrátila k ostatním žákům.

„Žádný z vás se ani nehne, než toho chlapce odvedu na ošetrovnu! Necháte košťata tam, kde jsou, nebo vyletíte z Bradavic dřív, než stačíte říct famfrpál. Tak pojd', drahoušku.“

Neville odkulhal pryč s madame Hoochovou, která ho podpírala; tvář měl plnou slz a držel si zápěstí. Jakmile byli z doslechu, Malfoy se nahlas rozchechtal.

„Viděli jste, jak se ten nekňuba tvářil?“ Ostatní ze Zmijozelu se připojili.

„Zavři zobák, Malfoyi,“ vyjela na něj Parvati Patilová.

„Ale, tak ty se budeš Longbottoma zastávat?“ řekla Pansy Parkinsonová, tvrdolící děvče ze Zmijozelu. „V životě bych si nemyslela, že zrovna tobě se zamlouvají malí tlustí ufnukánkové, Parvati.“

„Podívejte se!“ vykřikl náhle Malfoy, vyrazil vpřed a chňapl po něčem v trávě. „To je přece ten nesmysl, co Longbottomovi poslala jeho bábina.“

Pamatováček se zatřpytil v paprscích slunce, jak ho zdvihl.

„Dej to sem, Malfoyi,“ vyzval ho Harry klidně. Naráz všichni zmlkli a dívali se na ně.

Malfoy se nepěkně ušklíbl.

„Myslím, že ho nechám někde, kde by si ho Longbottom mohl vyzvednout – co takhle někde na stromě?“

„Dej to *sem!*“ vriskl Harry, to však už Malfoy naskočil na své koště a vznesl se vzhůru. Opravdu nelhal, *uměl* létat dobře – a když už se vznášel u nejvyšších větví velkého dubu, křikl dolů: „Tak si pro něj pojď, Pottere!“

Harry uchopil své koště.

„*Ne!*“ zaječela Hermiona Grangerová. „Madame Hoochová říkala, že se nesmíme ani hnout – dostaneš nás všechny do maléru.“

Harry si jí nevšímal. Krev mu bušila ve spáncích. Nasedl na koště, odrazil se, jak mohl nejvíc, a pak už se řítíl vzhůru, vítr mu svištěl ve vlasech a jeho hábit vlál za ním – potom si v návalu divoké radosti uvědomil, že objevil něco, co umí, aniž by ho to někdo musel učit – bylo to snadné, bylo to *úžasné!* Trochu koště nadzdvihl, aby se dostal ještě výš, a zdola slyšel vřeštění a jíkání děvčat a Ronovo obdivné zavýsknutí.

Prudce své koště otočil a octl se ve vzduchu Malfoyovi tváří v tvář. Malfoy se tvářil ohromeně.

„Dej to *sem,*“ křikl Harry, „nebo tě z toho koštěte shodím!“

„Nepovídej,“ řekl Malfoy a chtěl se posměšně ušklíbnout, tvářil se však nejistě.

Harry kupodivu věděl, co má dělat. Naklonil se dopředu a uchopil koště pevně oběma rukama, takže vystřelilo směrem k Malfoyovi jako kopí. Malfoy mu na poslední chvíli stačil uhnout; Harry se prudce otočil a přidržel koště rovně. Několik studentů dole začalo tleskat.

„Tady není žádný Crabbe ani Goyle, aby tě tahali z bryndy, Malfoyi,“ řekl Harry.

Zdálo se, že Malfoy si to uvědomil také.

„Tak si ji chyt, jestli to dokážeš!“ křikl, vyhodil skleněnou kouli vysoko do vzduchu a vyrazil zpátky dolů.

Harry jako ve zpomaleném záběru viděl, jak koule letí vzhůru a pak začíná padat. Nahnul se dopředu, namířil své koště násadou dolů a v příští vteřině se už stále rychleji střemhlav řítil za koulí – vítr mu fičel v uších a mísil se s výkřiky diváků – natáhl ruku a pouhou stopu nad zemí kouli zachytil, právě včas, aby ještě vyrovnal své koště, a pak už měkce přistál na trávníku; Pamatováčka tiskl pevně v dlani.

„HARRY POTTERE!“

Srdce mu spadlo do kalhot ještě rychleji, než předtím letěl dolů. Přes palouk k nim běžela profesorka McGonagallová. Harry vstal a třásl se po celém těle.

„*Nikdy* – za celou tu dobu, co jsem v Bradavicích –“

Profesorkou McGonagallovou to tak otrásl, že se málem nezmohla na slovo, a brýle se jí rozlíceně blýskaly, „- jak jste se *opovážil* – vždyť jste si mohl srazit vaz –“

„On za to nemůže, paní profesorko –“

„Vy mlčte, slečno Patilová –“

„Ale když Malfoy –“

„To *stačí*, pane Weasleyi. Pottere, pojdte se mnou.“

Harry ještě zahlédl, jak vítězoslavně se tváří Malfoy, Crabbe i Goyle, když on sám strnule vykročil za profesorkou McGonagallovou, která dlouhými kroky zamířila k hradu. Bylo mu jasné, že ho

vyloučí. Chtěl něco říci na svou obhajobu, naráz však jako by ztratil hlas. Profesorka McGonagallová pochodovala vpřed a na Harryho se ani neohlédla; musel klusat, aby jí stačil. Takže všechno zkazil; neobstál v Bradavicích ani dva týdny, a za deset minut už se bude balit. Co řeknou Dursleyovi, až se objeví ve dveřích?

Nahoru po hlavních schodech, potom po mramorovém schodišti uvnitř, a profesorka McGonagallová ještě pořád neřekla ani slovo. Otvírala dokořán jedny dveře po druhých, rázně pochodovala po chodbách a Harry nešťastně klusal za ní. Možná ho vede k Brumbálovi. Vzpomněl si na Hagrida, kterého sice vyloučili, ale směl v Bradavicích zůstat jako hajný. Možná by se mohl stát jeho pomocníkem. Sevřel se mu žaludek, když si to představil – že by se jen díval, jak se z Rona a z ostatních stanou kouzelníci a čarodějky, zatímco on se bude ploužit po školních pozemcích a nosit Hagridovi brašnu.

Profesorka McGonagallová zůstala stát před jednou z učeben. Otevřela dveře a strčila hlavu dovnitř. „Promiňte, profesore Kratiknote, mohl byste mi na chvíli půjčit Wooda?“

Wooda? pomyslel si Harry zmateně. Že by se tak jmenovala rákoska, kterou ho hodlá potrestat? Ukázalo se však, že Wood je osoba z masa a kostí, ramenatý student pátého ročníku, který teď rozpačitě vyšel z Kratiknotovy třídy.

„Pojďte se mnou, oba dva,“ vybídla je profesorka McGonagallová a šli chodbou dál; Wood si Harryho jen zvědavě prohlížel.

„Pojďte sem.“

Profesorka McGonagallová je zavedla do třídy, která byla prázdná až na Protivu, který v tu chvíli horlivě psal na tabuli sprostá slova.

„Vypadni, Protivo!“ vyjela na něj. Protiva hodil křídu do nádoby na odpadky, až to řinklo, a s hlasitým klením vyběhl ven. Profesorka McGonagallová za ním zabouchla dveře a otočila se k oběma chlapcům.

„Pottere, tohle je Oliver Wood. Woode, našla jsem vám chytače.“

Wood se už netvářil zmateně, ale radostně. „To myslíte vážně, paní profesorko?“

„Naprosto vážně,“ řekla profesorka McGonagallová břitce. „Ten chlapec to má v sobě. V životě jsem nic takového neviděla. Opravdu jste seděl na koštěti poprvé, Pottere?“

Harry mlčky přikývl. Neměl zdání, oč jde, ale nevypadalo to, že by ho chtěli vyloučit, a do nohou jako by se mu začal vracet cit.

„Letěl střemhlav padesát stop a pak tu věc chytil do ruky,“ vysvětlovala Woodovi profesorka McGonagallová. „A vyvázl bez jediného škrábnutí. To by nedokázal ani Charlie Weasley.“

Wood se teď tvářil, jako by se mu naráz splnily všechny jeho sny.

„Už jsi někdy viděl hrát famfrpál, Pottere?“ zeptal se vzrušeně.

„Wood je kapitán nebelvírského mužstva,“ vysvětlila profesorka McGonagallová.

„A na chytače má i správnou postavu,“ mínil Wood; obcházel teď kolem Harryho a bedlivě si ho prohlížel. „Lehký - rychlý - musíme mu sehnat pořádné koště, paní profesorko - řekl bych Nimbus Dva tisíce nebo Zameták Sedm.“

„Promluvím s profesorem Brumbálem, jestli bychom mohli porušit to pravidlo o prvním ročníku. Pánbůh ví, že potřebujeme lepší mužstvo než loni. V tom posledním zápasu nás Zmijozel vysloveně převálcoval, trvalo kolik týdnů, než jsem se Severusi Snapeovi zas mohla podívat do tváře.“

Profesorka McGonagallová přes brýle na Harryho přísně pohlédla.

„Doufám, že uslyším, jak usilovně trénujete, Pottere; nebo si to ještě rozmyslím a potrestám vás.“

Potom se náhle usmála.

„Váš otec by na vás byl určitě hrdý,“ řekla. „On sám hrál famfrpál výborně.“

„Ty si děláš *legraci*.“

Seděli u večeře a Harry právě Ronovi dopověděl, co se stalo poté, co odešel pryč s profesorkou McGonagallovou. Ron držel na půl cestě k ústům kousek masového a ledvinkového pudinku, ale úplně na něj zapomněl.

„*Chytače?*“ řekl. „Ale prváci přece *nikdy* - budeš ten nejmladší hráč naší koleje možná za kolik -“

„Za celé století,“ řekl Harry a strčil si do úst pořádné sousto. Po odpoledním vzrušení měl mimořádný hlad. „Wood mi to řekl.“

Jeho vyprávění na Rona natolik zapůsobilo a ohromilo ho, že teď jen seděl a zíral na Harryho.

„Příští týden začnu trénovat,“ sdělil mu Harry. „Ale nikomu ani slovo! Wood chce, aby to zůstalo v tajnosti.“

V tu chvíli vešli do jídelny Fred a George Weasleyovi, všimli si Harryho a spěšně zamířili k němu.

„Výborně, Pottere,“ zajásal George polohlasem. „Wood nám to všechno řekl. My za kolejší družstvo hrajeme také – jsme odrážeci.“

„Řeknu ti, že letos ten pohár ve famfrpálu určitě vyhraje,“ prohlásil Fred. „Nevyhráli jsme od té doby, co Charlie skončil školu, ale tenhle rok budeme mít vynikající mužstvo. Musíš být opravdu dobrý, Harry; Wood málem nadskakoval, když nám o tobě vykládal.“

„Ale teď už musíme jít. Lee Jordan si myslí, že objevil nový tajný východ ze školy.“

„Vsadím se, že je to ten za sochou Gregory Smarmyho, který jsme našli hned první týden. Tak nashle!“

Sotva že Fred s Georgem odešli, objevil se někdo mnohem méně vítaný: Malfoy, a po jeho boku Crabbe a Goyle.

„Ještě jsi naposled přišel na večeri, Pottere? A v kolik hodin nasedáš do vlaku zpátky k mudlům?“

„Teď když jsi zpátky na zemi a jsou s tebou tvoji malí kamarádíčkové, nějak si troufáš víc než předtím,“ řekl Harry chladně. Crabbe ani Goyle samozřejmě vůbec nebyli malí, jelikož však u čestného stolu seděla spousta učitelů, jeden jak druhý mohli jen svírat pěsti, až jim praštěly klouby, a mračit se.

„S tebou si to vyřídím sám, a kdy budeš chtít,“ prohlásil Malfoy. „Třeba hned dnes večer. Dáme si kouzelnický souboj – jenom hůlky, jeden druhého se ani nedotkne. Co říkáš? Ty jsi o kouzelnickém souboji nejspíš ještě neslyšel, že?“

„Samozřejmě že slyšel,“ otočil se k nim Ron. „Já budu jeho sekundant, a kdo tvůj?“

Malfoy se podíval na Crabbeho a Goyla, jako by posuzoval, kdo z nich je lepší.

„Crabbe,“ řekl. „Vyhovuje ti půlnoc? Sejdeme se v pamětní síni, ta je vždycky otevřená.“

Když pak odešel, Ron a Harry se podívali jeden na druhého.

„Co je to kouzelnický souboj?“ zeptal se Harry. „A co znamená, že jsi můj sekundant?“

„Sekundant je od toho, aby tě vystřídal, až budeš po smrti,“ řekl Ron ledabyle a konečně se pustil do studeného pudinku. Když postřehl výraz v Harryho obličeji, dodal spěšně: „Ale lidé přicházejí o život jen při opravdových soubojích, rozumíš, se skutečnými kouzelníky. Ty a Malfoy budete jeden na druhého nanejvýš sršet jiskry. Ani jeden z vás nezná tolik kouzel, aby tomu druhému mohl doopravdy ublížit. Ostatně se vsadím, že počítal, že odmítneš.“

„A co když zamávám hůlkou a nic se nestane?“ „Tak ji zahodíš a dáš mu jednu do nosu,“ navrhl Ron.

„Promiňte.“

Oba chlapci vzhledli. Byla to Hermiona Grangerová.

„Copak se tady člověk nemůže v klidu najíst?“ ohradil se Ron.

Hermiona si ho nevšímala a obrátila se na Harryho.

„Já za to opravdu nemůžu, ale slyšela jsem, o čem jste s Malfoyem mluvili –“

„Vsadím krk, že za to můžeš,“ zamumlal Ron.

„- a *nesmíš* se v noci toulat po škole, uvědom si, o kolik bodů bys Nebelvír připravil, kdyby tě chytili, a oni tě určitě chytí! Vlastně to od tebe je velice sobecké.“

„A tobě zas do toho vůbec nic není,“ odsekl Harry.

„Dobrou noc,“ řekl Ron.

Nicméně to nebylo právě nejlepší zakončení dne, říkal si Harry, když o dost později ležel s otevřenýma očima a poslouchal, jak Dean a Seamus usínají (Neville se ještě nevrátil z ošetřovny). Ron mu celý večer dával takové rady jako: „Pokud na tebe přijde s nějakou kletbou, radši uskoč, poněvadž si nemůžu vzpomenout, jak se proti nim bránit.“ Navíc bylo dost možné, že je přistihne Filch nebo paní Norrisová, a Harry měl pocit, že riskuje příliš, když ještě dnes

opět poruší školní řád. Na druhé straně se před ním znovu a znovu vynořoval ze tmy Malfoyův posměšný výraz – a teď měl příležitost, aby si to s ním vyřídil pěstmi, a nehodlal o ni přijít.

„Je půl dvanácté,“ zamumlal konečně Ron, „už bychom měli jít.“

Oblékli si župany, vzali si své hůlky a vyplížili se místností ve věži, dolů po točitém schodišti a do společenské místnosti Nebelvíru. V krbu ještě žhnulo pár uhlíků a v jejich záři všechna křesla vypadala jako hrbaté černé stíny. Byli už málem u průchodu zakrytého obrazem, když se z nejbližšího křesla ozval něčí hlas: „Nechce se mi věřit, že to opravdu chceš udělat, Harry.“

Pak se rozsvítila lampa. Byla to Hermiona Grangerová, v růžovém županu a celá zamračená.

„Ty!“ vybuchl Ron vztekle. „Vrať se pěkně do postele!“

„Málem jsem to řekla tvému bratrovi,“ odsekla Hermiona. „Percy je přece prefekt, ten by vám to zarazil.“

Harry jen nevěřícně koukal, že někdo může být tak vlezlý.

„Prosím tě, pojd,“ řekl Ronovi. Zatlačil na podobiznu Buclaté dámy a prolezl otvorem.

Hermiona se však nemínila tak snadno vzdát. Prolezla otvorem v podobizně za Ronem a syčela na oba jako rozčilená husa.

„Vám totiž *vůbec* *nezáleží* na Nebelvíru, vám záleží *jedině* na vás. Nechci, aby Zmijozel získal školní pohár jen proto, že nás připravíte o všechny body, co jsem dostala od

profesorky McGonagallové za to, že jsem uměla kouzelnická slova pro přeměny.“

„Běž pryč!“

„To půjdu, ale varovala jsem vás; až zítra budete sedět ve vlaku domů, vzpomeňte si, co jsem vám říkala, oba dva jste tak –“

Už se však nedozvěděli, jací jsou. Hermiona se otočila k podobizně Buclaté dámy, aby se vrátila dovnitř, a zjistila, že se dívá na prázdné plátno. Buclatá dáma odešla na nějakou noční návštěvu, a Hermiona nemohla zpátky do nebelvírské věže.

„Ale co si teď počnu?“ zavřískla na ně.

„To je tvoje starost,“ řekl Ron. „My už musíme jít, nebo přijdeme pozdě.“

Ještě ani nebyli na konci chodby, když je Hermiona dohonila.

„Půjdu s vámi,“ řekla.

„To tedy *nepůjdeš*.“

„Myslíte, že tady budu trčet a čekat, až mě Filch chytí? Jestli nás najde všechny tři, řeknu mu po pravdě, že jsem se vás snažila zastavit, a vy mi to můžete potvrdit.“

„Tak drzou holku jsem ještě neviděl,“ řekl Ron nahlas.

„Kušte, oba dva!“ poručil Harry ostře. „Něco jsem zaslechl.“

Jako by tam někdo frkal nebo čenichal.

„Že by to byla paní Norrisová?“ vydechl Ron a mhouřil oči do tmy.

Nebyla to však paní Norrisová, ale Neville. Ležel na podlaze stočený do klubíčka a tvrdě spal, ale jak se připlížili blíž, vmžiku se probudil.

„Díky bohu, že jste mě našli! Jsem tady už kolik hodin; nemohl jsem si vzpomenout, jaké je nové heslo, abych se dostal do postele.“

„Mluv tiše, Neville. Heslo je Prasečí rypák, ale teď ti nebude nic platné, poněvadž Buclatá dáma si někam vyrazila.“

„Co tvoje ruka?“ zeptal se Harry.

„Je v pořádku,“ řekl Neville a ukázal jim ji. „Madame Pomfreyová mi ji napravila ani ne za minutu.“

„Dobrá – totiž, Neville, my teď musíme někam jít, uvidíme se později –“

„Nenechávejte mě tu!“ bránil se Neville a s námahou vstal. „Nechci tu zůstat sám – už dvakrát tudy prošel Krvavý baron.“

Ron se podíval na hodinky a pak nasupeně koukl na Hermionu a na Nevilla.

„Jestli nás kvůli někomu z vás chytí, nedám si pokoj, dokud se nenaučím tu satanskou kletbu, o které nám říkal Quirrell, a neprokleju vás.“

Hermiona otevřela ústa, nejspíš aby Ronovi naprosto přesně vysvětlila, jak se satanské kletby používá, Harry však na ni zasyčel, ať je potichu, a kývl na ně, aby šli dál.

Procházeli chodbami, na které se z vysokých oken linuly pruhy měsíčního světla. Při každé zatáčce se Harry obával, že narazí na Filche nebo na paní Norrisovou, ale štěstí jim přálo. Spěšně vyběhli po schodišti do třetího patra a po špičkách došli do pamětní síně.

Malfoy a Crabbe tam ještě nebyli. Kazety s křišťálovými trofeji se v měsíčním svitu

jasně třpytily. Poháry, štíty, talíře a sošky zářily do tmy stříbrem a zlatem. Plížili se podle zdí a nespouštěli oči ze dveří na obou stranách místnosti. Harry vytáhl hůlku pro případ, že by Malfoy vtrhl dovnitř a pustil se okamžitě do něj. Minuty se vlekly jedna za druhou.

„Má zpoždění, nejspíš si nadělal do kalhot,“ řekl Ron šeptem.

Pak se ze sousední místnosti ozval nějaký zvuk a všichni sebou trhli. Harry sotva stačil zvednout hůlku, když uslyšeli něčí hlas – a nebyl to Malfoy.

„Pořádně tu všechno pročichej, zlatíčko, možná se schovávají někde v koutě.“

To Filch mluvil na paní Norrisovou. Zděšený Harry divoce kýval na ostatní, aby šli za ním, jak nejrychleji mohou, a tak ve vši tichosti dorazili k protějším dveřím. Nevillův hábit prudce pleskl kolem rohu, když uslyšeli, jak Filch vchází do pamětní síně.

„Určitě tu někde jsou,“ slyšeli ho, jak mumlá. „Nejspíš se schovali.“

„Tudy!“ nehlasně vyzval Harry ostatní, a zděšeně se plížili dlouhou chodbou plnou rytířských brnění. Slyšeli, jak se k nim Filch blíží. Vtom Neville vylekaně zakvičel a dal se do běhu – klopýtl, chytil se Rona kolem pasu a oba dva vrazili rovnou do jednoho brnění.

Řinčení a lomozu bylo dost, aby to probudilo celý hrad.

„UTÍKEJTE!“ zařval Harry a všichni čtyři vyrazili vpřed; už se neohlíželi, jestli je jim Filch v patách nebo ne – proběhli otevřenými dveřmi a pak se tryskem hnali nejdřív jednou chodbou a pak druhou. Harry běžel v čele,

aniž věděl, kde jsou, ani kam utíkají protrhli nějaký čaloun a octli se v tajné chodbě, spěšně jí proběhli a pak naráz stáli před učebnou kouzelných formulí, o které věděli, že je na míle daleko od pamětní síně.

„Myslím, že jsme ho setřásli,“ zasupěl Harry, opíral se o studenou zeď a utíral si čelo. Neville byl celý zkroucený, sípěl a zajíkal se.

„Já - jsem - vám - to - říkala,“ funěla Hermiona, která ne a ne popadnout dech, „já - vám - to - říkala!“

„Musíme zpátky do nebelvírské věže,“ řekl Ron, „a to co nejrychleji.“

„Malfoy ti nastražil past,“ řekla Harrymu Hermiona. „Teď už to chápeš, vid? Vůbec se s tebou nechtěl sejít - zato Filch věděl, že v pamětní síni někdo bude. Malfoy mu určitě dal hlášku!“

Harry si pomyslel, že Hermiona má nejspíš pravdu, ale nehodlal jí to přiznat.

„Jdeme!“ Tak jednoduché to ovšem být nemělo. Neušli víc než dvanáct kroků, když cvakla klika a ze třídy před nimi cosi vystřelilo ven.

Byl to Protiva. Okamžitě je zahlédl a nadšeně zavřeštěl.

„Buď zticha, Protivo - prosím - nebo nás vyhodí.“ Protiva se kdákavě zachechtal.

„O půlnoci a na vycházce, malí prvňáčkové? Ale, ale! Zlobiví, zlobiví, za chvíli vás dohoní!“

„Jestli nás neprozradíš, tak ne, prosím, Protivo.“

„Vlastně bych to měl povědět Filchovi, to bych tedy měl,“ řekl Protiva svatouškovsky, ale oči se mu zlomyslně zaleskly. „Je to pro vaše vlastní dobro, na to nezapomeňte!“

„Uhni!“ vyštěkl Ron a ohnal se po něm – to ovšem byla veliká chyba.

„STUDENTI NEJSOU V POSTELI!“ zařval Protiva z plných plic. „STUDENTI NEJSOU V POSTELI, JSOU NA CHODBĚ PŘED UČEBNOU FORMULÍ!“

Proklouzli kolem něj a prchali jako o život, až na konec chodby, kde narazili na dveře – ale ty byly zamčené.

„A máme to!“ zasténal Ron, když se do nich bezmocně opírali. „Jsme v pytli! Tohle je konec!“

To už slyšeli kroky, jak Filch běžel, co mu nohy stačily, k místu, kde Protiva hulákal.

„Pusťte mě k tomu,“ utrhla se na něj Hermiona. Uchopila Harryho hůlku, poklepala na zámek a zašeptala: „*Alohomora!*“

Zámek cvakl a dveře se rozletěly – vrhli se dovnitř všichni najednou, spěšně za sebou zavřeli, přitiskli uši ke dveřím a poslouchali.

„Kam šli, Protivo?“ ptal se Filch. „Pověz mi to, ale rychle.“

„Řekni *prosím*.“

„Nech toho šaškování, Protivo, ptám se tě, *kam šli?*“

„Jestli neřekneš *prosím*, neřeknu ti nic,“ prohlásil Protiva svým protivným, zpěvavým hlasem.

„No dobrá – *prosím*.“

„NIC! Cha cha! Říkal jsem, že ti neřeknu nic, když nepoprosíš! Cha cha cha!“ Slyšeli, jak Protiva uhání pryč a Filch jak vztekle nadává.

„Myslí, že jsou ty dveře zavřené,“ zašeptal Harry. „Počítám, že jsme z toho venku – *nech toho*, Neville!“

Neville ho totiž už chvíli tahal za rukáv županu. „*Co se děje?*“

Harry se otočil – a hned měl jasno, co se děje. Na okamžik si myslel, že je to jenom zlý sen – tohle bylo příliš, po všem, co toho večera už měli za sebou.

Nebyli v žádné učebně, jak si do té chvíle myslel. Byli na chodbě. Na zapovězené chodbě ve třetím poschodí – a teď už také věděli, proč tam nikdo nesmí.

Hleděli přímo do očí nestvůrného psa, který vyplňoval celý prostor mezi stropem a podlahou. Měl tři hlavy: tři páry očí, kterými zběsile koulel, tři nosy, které se natahovaly k nim a vzrušeně čenichaly; a tři ucintané tlamy, v kterých ze zažloutlých tesáků visely slizké provazce slin.

Pes stál nehybně a upíral na ně všech šest očí, Harry však věděl, že ještě nejsou mrtví jen proto, že ho jejich nenadálý vpád zaskočil; zřejmě však se s tím překvapením rychle vyrovnával a nebylo pochyb, co znamená jeho hromové vrčení.

Harry spěšně sáhl po klice – pokud si musel vybrat mezi Filchem a smrtí, přece jen raději volil Filche. Spadli dozadu – Harry přibouchl dveře a pak už se hnali nebo spíš letěli chodbou zpátky. Filch si zřejmě pospíšil hledat je jinde, poněvadž ho nikde neviděli,

ale na tohle skoro ani nemysleli – chtěli se prostě dostat co možná nejdál od toho netvora. Nezastavili se, dokud nedoběhli k podobizně Buclaté dámy v sedmém poschodí.

„Kde jste proboha všichni chodili?“ zeptala se, když viděla, jak jim župany visí z ramen a jaké mají rudé, zpocené obličejy.

„Na tom nesejde – Prasečí rypák! Prasečí rypák!“ zasípal Harry, a podobizna se odklopila. Prolezli do společenské místnosti a padli do křesel, ještě celí roztřesení.

Trvalo chvíli, než někdo z nich pronesl jediné slovo. Neville vypadal, jako by už v životě neměl promluvit.

„Co tím asi mohou sledovat, když takové stvoření drží zamčené ve škole?“ řekl Ron nakonec. „Jestli se nějaký pes potřebuje proběhnout, tak je to tenhle.“

To už se Hermioně stačil vrátit jak dech, tak špatná nálada.

„Vy zřejmě ani jeden pro oči nevidíte, co?“ utrhla se na ně. „Copak jste si vůbec nevšimli, na čem ten pes stál?“

„Na podlaze?“ zaváhal Harry. „Na nohy jsem se mu opravdu nedíval, měl jsem plnou hlavu jeho zubů.“

„Ne, *nestál* na podlaze. Stál na padacích dveřích. Docela určitě tam něco hlídá.“

Vstala a probodla je zlobným pohledem.

„Doufám, že jste na sebe náležitě pyšní. Mohli jsme všichni přijít o život – nebo nás mohli všechny vyloučit, a to by bylo ještě horší. A teď, jestli vám to nevadí, si půjdu lehnout.“

Ron za ní zíral s otevřenými ústy.

„Ne, opravdu nám to nevadí,“ řekl. „Jeden by si mohl myslet, že jsme ji s sebou vláčeli násilím, co říkáš?“

Když však Harry zalezl zpátky do postele, Hermionina slova ho navedla, aby uvažoval o něčem jiném. Ten pes něco hlídal. Jak že to řekl Hagrid? Gringottova banka byla to nejbezpečnější místo na světě, když jste chtěli něco schovat – snad jenom s výjimkou Bradavic.

Vypadalo to, že se už Harry dovtípil, kde teď je ten malý umolousaný balíček z trezoru číslo sedm set třináct.

Kapitola desátá

V předvečer Všech svatých

Malfoy nemohl uvěřit svým očím, když příštího dne viděl, že Harry i Ron jsou ještě pořád v Bradavicích a vypadají sice unaveně, ale jsou v té nejlepší náladě. Oba dva totiž ráno dospěli k názoru, že setkání s tříhlavým psem bylo báječné dobrodružství, a měli docela chuť si ho zopakovat. Harry mezitím Ronovi pověděl všechno o balíčku, který se nejspíš přestěhoval z Gringottovy banky do Bradavic, a oba si drahnou chvíli lámali hlavu, co v něm asi může být, když ho tu střeží tak důkladně.

„Bud’ je to něco opravdu cenného, anebo opravdu nebezpečného,“ usoudil Ron.

„Nebo taky obojí,“ mínil Harry.

S určitostí ovšem věděli jenom, že záhadný předmět je dlouhý asi dva palce, a bez dalších vodítek sotva mohli uhodnout, co to je.

Nevilla ani Hermionu v nejmenším nezajímalo, co že to leželo pod nestvůrným psem a padacími dveřmi. Nevillovi záleželo

jen na tom, aby se do jeho blízkostí už víckrát nedostal.

Hermiona teď odmítala promluvit s Harrym i s Ronem jediné slovo, byla ovšem tak panovačný vševěd, že v tom oba spatřovali výhodu navíc. Po pravdě jim teď šlo jediné o to, aby si vyřídili účty s Malfoyem, a k jejich velkému potěšení se jim týden nato, když ráno přišla pošta, právě taková příležitost naskytla.

Ve chvíli, kdy se sovy nahrnuly do Velké síně jako obvykle, pozornost všech zaujal dlouhý tenký balík, který neslo šest velkých sov pálených. Harry byl stejně zvědavý jako všichni ostatní, co v tom velkém balíku asi je, a užasl, když se sovy snesly dolů, upustily ho na stůl před něj a přitom mu shodily na podlahu slaninu.

Stačily sotva máchnout křídly a zase odletět, když mu další sova přihodila k balíčku ještě nějaký dopis. Harry nejdřív roztrhl obálku; naštěstí, poněvadž v dopisu stálo:

NEOTVÍREJTE TEN BALÍČEK U STOLU!

Je v něm Váš nový Nimbus Dva tisíce, nechci ale, aby se všichni dozvěděli, že máte koště, nebo by ho chtěl každý. Oliver Wood na Vás bude dnes večer v sedm hodin čekat na famfrpálovém hřišti, kde budete mít první trénink.

Profesorka McGonagallová

Harry jen stěží dokázal skrýt svou radost, když ten vzkaz podával Ronovi, aby si ho přečetl také.

„Nimbus Dva tisíce!“ zasténal Ron závistivě. „Tak na ten jsem si ještě ani *nesáhnul*.“

Spěšně opustili síň, poněvadž chtěli koště ještě v ústraní vybalit, než půjdou na první vyučovací hodinu, uprostřed vstupní síně jim však cestu vzhůru zastoupili Crabbe a Goyle. Malfoy vytrhl balík Harrymu z ruky a ohmatal ho.

„Je v něm koště,“ řekl a hodil ho Harrymu zpátky, v obličeji směs žárlivosti a zášti. „Tak z tohohle se už nevykroutíš, Pottere; prváci košťata mít nesmějí.“

Ron neodolal a smočil si:

„A není to žádné staré koště,“ prohlásil, „je to Nimbus Dva tisíce. Co jsi říkal, že máš doma, Malfoyi, Kometu Dva šedesát?“ a Ron se na Harryho zašklebil. „Komety sice vyhlížejí náramně, ale taková třída jako Nimbus to není.“

„Co ty o tom můžeš vědět, Weasleyi; ty by sis nemohl koupit ani půl násady,“ odsekl Malfoy. „Ty a tvoji bratři byste na něj museli šetřit proutek po proutku.“

Než mu Ron stačil odpovědět, objevil se vedle Malfoye profesor Kratiknot.

„Doufám, že se tu nehádáte, chlapci?“ zakvákal.

„Potterovi někdo poslal koště, pane profesore,“ honem vysvětloval Malfoy.

„Ano, ano, vím o tom,“ přisvědčil profesor Kratiknot a zářivě se na Harryho usmál.

„Profesorka McGonagallová už mi vysvětlila zvláštní důvody, proč jste ho dostal, Pottere. Jaký že to je typ?“

„Nimbus Dva tisíce, pane profesore,“ řekl Harry a dělal co mohl, aby se při pohledu na Malfovyův otřesený výraz nerozesmál. „A vlastně jsem ho dostal díky tadyhle Malfovyovi,“ dodal ještě.

Potom už Harry a Ron stoupali po schodech vzhůru a přemáhali smích, jak vztekle a zmateně se Malfoy tvářil.

„Ale je to pravda,“ rozesmál se Harry vítězoslavně, když dorazili na horní konec mramorového schodiště. „Kdyby Nevillovi nesebral toho Pamatováčka, nejsem dneska v kolejním mužstvu.“

„Takže podle tebe je to odměna za to, že přestupuješ školní řád?“ ozval se přímo za nimi rozzlobený hlas. Hermiona zlostně dupala do schodů a pohoršeně si prohlížela balík, který držel Harry v ruce.

„Já myslel, že s námi nemluvíš?“ nadhodil.

„Jasně, klidně nemluv,“ připojil se Ron, „nám to totiž ohromně vyhovuje.“

Hermiona odkráčela pryč s nakrčeným nosem. Harry mu toho dne dělalo veliké potíže, aby se soustředil na vyučování. V duchu neustále odbíhal do ložnice, kde pod postelí leželo jeho nové koště, nebo zas na famfrpálové hřiště, kde se večer měl učit hrát. Zhltal večeri, aniž by si všiml, co vlastně jí, a pak se spolu s Ronem hnali nahoru, aby Nimbus Dva tisíce konečně vybalili.

„Teda,“ povzdychl si Ron, když se koště vykutálelo na Harryho postel.

Dokonce i Harry, který neměl ponětí, čím se od sebe košťata liší, si říkal, že vypadá nádherně. Koště bylo štíhlé a lesklé, mělo mahagonovou násadu, dolejší část z úhledného, rovného proutí a skoro nahoře byl zlatý nápis *Nimbus Dva tisíce*.

Když se přiblížila sedmá, Harry vyšel z hradu a vydal se v podvečerním šeru k famfrpálovému hřišti. Nikdy předtím na stadionu ještě nebyl. Na tribunách kolem hřiště byly nad sebou stovky sedadel, aby tak diváci seděli dostatečně vysoko a viděli, co se děje. Na obou stranách hřiště byly tři zlaté sloupy, nahoře zakončené obručemi. Harrymu připomněly malé kroužky z umělé hmoty, kterými mudlovské děti vyfukovaly bubliny, až na to, že tyhle byly vysoké padesát stop.

Tolik se těšil, až zase poletí, že na Wooda ani nečekal; nasedl na koště a odrazil se od země. Byl to úžasný pocit, když se snášel střemhlav k brankovým tyčím a zase stoupal vzhůru, a potom létal sem tam nad hřištěm. Nimbus Dva tisíce zatačel, kam si Harry přál, jakmile se ho nepatrně dotkl.

„Hej, Pottere, polet dolů!“

To už dorazil Oliver Wood. Pod paží nesl velkou dřevěnou bednu. Harry přistál těsně vedle něj.

„Prima,“ řekl Wood a oči mu svítily. „Teď už chápu, jak to McGonagallová myslela... Opravdu to máš v sobě. Dnes večer tě jen naučím pravidla, a pak už budeš třikrát týdně chodit na trénink s ostatními.“

Otevřel bednu. Uvnitř byly čtyři různé velké míče. „Takže,“ začal Wood. „Famfrpál

není nijak těžké pochopit, i když není snadné ho hrát. Na každé straně je sedm hráčů. Třem z nich se říká střelci.“

„Tři střelci,“ opakoval Harry, a Wood vytáhl zářivě červený míč, velký asi jako fotbalový.

„Tomuhle míči se říká Camrál,“ vysvětloval. „Střelci házejí Camrál jeden druhému a snaží se ho prohodit jednou z obručí, aby dali gól. Pokaždé když Camrál proletí některou z obručí, znamená to deset bodů. Budeš si to pamatovat?“

„Střelci házejí Camrál, a když ho prohodí obručemi, je to gól,“ odříkával Harry. „Takže – vlastně je to jako košíková na košatech a s šesti koši, jo?“

„Co je to košíková?“ zeptal se Wood zvědavě.

„To nic,“ řekl Harry spěšně.

„Na každé straně je ještě další hráč, kterému se říká brankář – já jsem brankář Nebelvíru. Musím létat kolem našich obručí a bránit soupeřům, aby dali gól.“

„Tři střelci, jeden brankář,“ řekl Harry, který si umínil, že si to všechno musí zapamatovat. „A ti všichni hrají s Camrálem. Takže tomu rozumím. A k čemu jsou tyhle?“ ukázal na zbývající tři míče v bedně.

„To ti chci ukázat,“ řekl Wood. „Vezmi si tohle.“

Podal Harrymu malou hůl podobnou pálce, s jakou se hraje pasák.

„Teď ti ukážu, co dělají Potlouky,“ řekl Wood. „Potlouky jsou tyhle dva.“

Předvedl Harrymu dva zcela stejné míče, černé jako uhel a o trochu menší než červený Camrál. Harrymu neušlo, že se jako by snažily vyprostit z řemínků, které je přidržovaly v bedně.

„Uhni trochu,“ varoval ho Wood. Potom se sehnul a jeden z Potlouků uvolnil.

Černý míč okamžitě vyletěl vysoko do vzduchu a pak už se řítíl Harrymu do obličeje. Harry se po něm ohnal pálkou, aby mu nepřerazil nos, a míč cikcak odletěl pryč, za okamžik mu však znovu prosvištěl kolem hlavy a zaútočil na Wooda, který se po něm vrhl a podařilo se mu přitisknout Potlouk k zemi.

„Viděls?“ zasupěl Wood, nacpal vzdorující míč zpátky do bedny a důkladně ho zajistil řemínky. „Potlouky tryskem létají po hřišti a snaží se srazit hráče z košťat. Proto má každé mužstvo dva odrážeče – u nás jsou to Weasleyova dvojčata – a jejich úkolem je chránit svoje mužstvo proti Potloukům a pokud možno je nahnat proti soupeřům. Tak co – myslíš, že jsi to všechno pochopil?“

„Tři střelci se snaží dát gól Camrálem; brankář chrání vlastní branky a odrážeči odhánějí Potlouky od svého mužstva,“ odříkával Harry, jako když bičem mrská.

„Výborně,“ pochválil ho Wood.

„Poslechni – už Potlouky někdy někoho zabily?“ zeptal se Harry a doufal, že to znělo lhostejně.

„V Bradavicích nikdy. Měli jsme tu pár přeražených čelistí, ale nic horšího. Abych to dokončil, poslední hráč v mužstvu je chytač.

To budeš ty. A nemusíš se starat ani o Camrál, ani o Potlouky –“

„– pokud mi ovšem nerozrazí hlavu.“

„S tím si nedělej starosti, Weasleyovi si s nimi bohatě poradí – sami jsou takové dva Potlouky v lidské podobě.“

Wood sáhl do bedny a vytáhl čtvrtý a poslední míč. V porovnání s Camrálem a s Potlouky byl mrňavý, asi jako pořádný vlašský ořech. Byl zářivě zlatý a měl malá stříbrná křídélka, která se lehce třepetala.

„*Tohle*,“ řekl Wood, „je Zlatonka, a je to ten nejdůležitější míč ze všech. Je velice těžké ho chytit, tak je rychlý, a není snadné ho vůbec objevit. Najít ho je právě úkolem chytače; musíš kličkovat mezi střelci, odrážeci, Potlouky a Camrálem a zmocnit se ho dřív než chytač soupeře, poněvadž chytač, který chytí Zlatonku, získá svému mužstvu sto padesát bodů navíc, takže to skoro vždycky vyhraje. Proto ostatní hrají proti chytačům tak nečistě. Zápas ve famfrpálu končí teprve tehdy, když některé mužstvo chytí Zlatonku, takže může trvat úplnou věčnost – myslím, že rekord jsou tři měsíce a že museli stavět náhradníky, aby si hráči mohli chvíli zdřímnout.“

Tak to je všecko – chceš se na něco zeptat?“ Harry zavrtěl hlavou. Dokonale chápal, co má dělat, problém ovšem byl v tom, jak to udělat.

„Se Zlatonkou ještě trénovat nebudeme,“ prohlásil Wood a pečlivě ji uložil zpátky do bedny, „už je příliš tma a mohli bychom ji ztratit. Nejdřív si tě vyzkouším s těmihle.“

Vytáhl z kapsy sáček s obyčejnými golfovými míčky a za několik minut se už oba vznášeli ve vzduchu; Wood vší silou házel golfové míčky všemi směry, aby je Harry pochytil.

Harrymu neunikl ani jeden, a Wood se tvářil spokojeně. Za půl hodiny už opravdu začala noc a nemohli pokračovat.

„Na famfrpálovém poháru bude letos naše jméno,“ prohlásil Wood nadšeně, když se trmáceli zpátky k hradu. „Vůbec bych se nedivil, kdybys byl ještě lepší než Charlie Weasley, a ten mohl hrát za Anglii, kdyby se nevypravil bůhvíkam honit draky.“

Možná to bylo proto, že teď byl tak zaneprázdněný, když navíc ke všem domácím úkolům ještě tři večery v týdnu chodil na famfrpál, nechtěl však tomu ani věřit, když si uvědomil, že je v Bradavicích už dva měsíce. Cítil se na hradě daleko víc doma než kdy předtím v Zobí ulici. Dokonce i vyučování bylo teď čím dál zajímavější, poněvadž úplně základy už měli za sebou.

Ráno přede dnem Všech svatých je probudila lahodná vůně dýňového koláče, která se linula po chodbách. Ještě víc je potěšilo, když jim profesor Kratiknot na hodině kouzelnických formulí oznámil, že podle jeho názoru jsou už připraveni na to, aby přiměli věci létat; od chvíle, kdy viděli, jak Nevillův žabák díky jeho čárům krouží po třídě sem tam, se nemohli dočkat, až to zkusí sami. Profesor Kratiknot rozdělil třídu do

dvojic, aby začali s praktickým výcvikem. Harry měl pracovat spolu se Seamusem Finneganem; při tom zjištění se mu ulevilo, poněvadž Neville dělal, co mohl, aby upoutal jeho pozornost. Ron však byl ve dvojici s Hermionou Grangerovou; bylo těžké říci, jestli to rozčílilo víc jeho nebo ji. Ode dne, kdy Harrymu přišlo koště, nepromluvila s žádným z nich ani slovo.

„Hlavně nesmíte zapomenout na ten pěkný pohyb zápěstím, který jsme nacvičovali!“ zakvákal profesor Kratiknot, který jako obvykle trůnil na hromadě knih. „Švihnout a přiklepnout, pamatujte si, švihnout a přiklepnout. A velice důležité také je správně pronést čarovná slova – vždycky si vzpomeňte na kouzelníka Baruffia, který vyslovil *s* místo *f* a v příští chvíli ležel na podlaze a na prsou mu stál buvol.“

Bylo to velice těžké. Harry a Seamus švihali a přiklepávali, ale peříčko, které se jejich přičiněním mělo vznést k obloze, pořád jen leželo na stole. Seamus už byl tak netrpělivý, že do něj šťouchl hůlkou a podpálil ho, a Harry musel uhasit oheň svou čapkou.

Ron u sousedního stolu na tom nebyl o nic líp.

„*Wingardium Leviosa!*“ vykřikoval a mával dlouhými pažemi jako větrný mlýn.

„Říkáš to špatně,“ slyšel Harry, jak se na něj utrhla Hermiona. „Správně je *Wing-gar-dium Levi-o-sa*, a to *gar* musí být pěkné a dlouhé.“

„Tak to zkus ty, když jsi tak chytrá,“ zavrčel Ron. Hermiona si ohrnula rukávy

hábitu, švihla hůlkou a pronesla *Wingardium Leviosa!*

Nato se jejich peříčko zvedlo ze stolu a vznášelo se jim možná čtyři stopy nad hlavou.

„Výborně!“ vykřikl profesor Kratiknot a zatleskal. „Podívejte se všichni, slečna Grangerová to dokázala!“

Ron byl na konci hodiny jaksepatří rozladěný. „Vůbec se nedivím, že ji nikdo nemůže vystát,“ řekl Harrymu, když se snažili dostat do přeplněné chodby. „Ta holka je namouduši děsná!“

Vtom do Harryho někdo vrazil, jak se všichni cpali dopředu. Byla to Hermiona. Harry na okamžik zahlédl její tvář – a ke svému úžasu zjistil, že je plná slz. „Myslím, že tě slyšela.“

„Opravdu?“ řekl Ron, tvářil se však poněkud nejistě. „Přece si musela všimnout, že se s ní nikdo nebaví.“

Na příští vyučovací hodinu Hermiona nepřišla a za celé odpoledne ji nezahledli. Když pak scházeli dolů do velké síně na slavnost v předvečer Všech svatých, Harry a Ron zaslechli, jak Parvati Patilová říká své kamarádce Lavenderové, že Hermiona brečí na dívčích záchodech a přeje si, aby ji nechali na pokoji. Při těch slovech se Ron zatvářil ještě rozpačitěji, okamžik nato však vešli do velké síně a při pohledu na sváteční výzdobu na Hermionu zapomněli.

Na stěnách a na stropě třepetal křídly tisíc živých netopýrů a tisíc dalších kroužilo nad stoly jako nízké černé mraky, až se plameny svící v dýních komíhaly sem tam. Naráz se na stolech objevila sváteční jídla na

zlatých talířích, stejně jako při hostině na zahájení školního roku.

Harry si právě nakládal na talíř bramboru vařenou ve slupce, když se do síně vrátil profesor Quirrell, s turbanem nakřivo a s hrůzou ve tváři. Všichni na něj upřeně zírali, jak dorazil k židli, na které seděl profesor Brumbál, zhroutil se na stůl a ztěžka ze sebe dostal: „Je tam troll – dole ve sklepení – myslím, že byste to měl vědět.“

Pak se v bezvědomí zhroutil na podlahu.

V síni propukla vřava. Profesor Brumbál musel z hrotu své hůlky odpálit několik nachových žabek, aby zjednal klid.

„Prefektové!“ zahřměl. „Každý odvedete svoji kolej okamžitě do ložnic!“

Percy byl ve svém živlu.

„Všichni za mnou! První ročníky, držte se pohromadě! Když se budete řídit mými rozkazy, nemusíte se trolla vůbec bát! Držte se těsně za mnou. Uhněte z cesty, tady jdou první ročníky! Omlouvám se, ale já jsem prefekt!“

„Jak se nějaký troll mohl dostat dovnitř?“ zeptal se Harry, když stoupali po schodech.

„Tak to ti nepovím; přitom se tvrdí, jak jsou tupohlaví,“ odpověděl mu Ron. „Možná ho pustil dovnitř Protiva – jako takový žertík v předvečer Všech svatých.“

Míjeli skupinky studentů, které spěchaly nejrůznějšími směry. Jak si razili cestu zástupem zmatených žáků z Mrzimoru, Harry najednou chytil Rona za ruku.

„Teď mě napadlo – Hermiona!“

„Co je s ní?“

„Ona o tom trollovi neví.“

Ron se kousl do rtu.

„No dobrá,“ připustil. „Ale Percy ať nás radši nevidí.“

Přikrčili se a vmísili se mezi žáky z Mrzimoru, kteří mířili opačným směrem, vklouzli do opuštěné postranní chodby a pospíchali k dívčím záchodům. Právě zahnuli za roh, když za sebou zaslechli spěšné kroky.

„Percy!“ sykl Ron a zatáhl Harryho za velikého kamenného okřídleného lva.

Když se ohlédl, zjistili však, že to není Percy, nýbrž Snape. Prošel chodbou a zmizel jim z očí.

„Co tady dělá?“ zašeptal Harry. „Jak to, že není dole ve sklepení s ostatními učiteli?“

„To se mě neptej.“

Co možná nejtišeji se plížili další chodbou a ještě slyšeli Snapeovy kroky, jak se ztrácejí někde vepředu. „Jde do třetího poschodí,“ mínil Harry ale Ron najednou zdvihl ruku.

„Necítíš něco?“

Harry zavětril a okamžitě ucítil odporný puch – něco mezi starými ponožkami a veřejným záchodkem, který nejspíš nikdy nikdo neuklízěl.

Pak už to i slyšeli: tlumené vrčení a šouravé kroky obrovských nohou. Ron ukázal prstem – na konci chodby po levé straně se směrem k nim pohybovalo něco mohutného. Schovali se ve stínu a dívali se na trolla, jak se vynořil v záblesku měsíčního svitu.

Byl to strašlivý pohled! Troll – tak se totiž říká zlým obrům – byl dvanáct stop vysoký, kůže měl matně, žulově šedou, jeho veliké

neohrabané tělo vypadalo skoro jako bludný balvan a nahoře na něm seděla malá lysá hlava, připomínající kokosový ořech. Měl krátké nohy, silné jako tři stromy dohromady, a ploská, rohovitá chodidla. Pach, který vydával, byl neuvěřitelný. V rukou držel veliký dřevěný kyj a vlácel ho po podlaze, tak dlouhé měl paže.

Právě se zastavil u nějakých dveří a nahlédl dovnitř. Zastříhal dlouhýma ušima, jak se ve svém maličkém mozku rozhodoval, pak se ale pomalu nahrbil a vešel do místnosti.

„Klíč je v zámku,“ zamumlal Harry. „Mohli bychom ho tam zamknout.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Ron nervózně. Opatrně se blížili k otevřeným dveřím a modlili se, aby troll v tu chvíli nevyšel zase ven; oba dva měli sucho v krku. Pak už Harry jediným skokem vyrazil vpřed, uchopil klíč, přibouchl dveře a zamkl.

„A je to!“

Naplnění pýchou nad svým vítězstvím se rozběhli zpátky, ale když dorazili na roh, zaslechli něco, při čem jim stydla krev v žilách – zděšený, ječivý výkřik – a vycházel z místnosti, kterou právě zamkli.

„To snad ne,“ hlesl Ron, bledý jako Krvavý baron.

„Vždyť to jsou dívčí záchody!“ zalapal po dechu Harry.

„*Hermiona!*“ vyjekli svorně.

Samozřejmě se jim ani trochu nechtělo, ale mohli dělat něco jiného? Otočili se jako na obrtlíku, tryskem vyrazili zpátky ke

dveřím a kroutili klíčem, i když se s ním v tom zděšení museli pracně potýkat; konečně Harry dveře otevřel a vpadli dovnitř.

Hermiona Grangerová se krčila u protější stěny a vypadalo to, že co nevidět omdlí. Troll se k ní valil a cestou srážel umyvadla.

„Musíme ho nějak zmást!“ zazoufal si Harry; zvedl z podlahy kohoutek a vší silou jím mrštil proti zdi. Troll zůstal stát jen několik stop od Hermiony. Nemotorně se otočil a přihloupě mrkal, aby zjistil, co ten hluk způsobilo, a pak už jeho malá zlá očka objevila Harryho. Ještě chvilku váhal, vzápětí se však místo na Hermionu vrhl na něj a přitom zdvihl svůj kyj.

„Nech toho, ty hlavo skopová!“ zařval Ron z opačného rohu místnosti a hodil po něm kovovou trubkou. Troll jako by ani nepostřehl, že ho uhodila do ramene, výkřik však přece zaslechl a znovu zaváhal; nato obrátil svůj ošklivý rypák k Ronovi, takže Harry měl čas ho oběhnout.

„Pojď, poběž, *utíkej!*“ křičel Harry na Hermionu a snažil se ji táhnout ke dveřím, ta však nebyla s to se pohnout; ještě pořád se tiskla ke stěně, ústa hrůzou dokořán.

Ze všeho toho křiku znásobeného ozvěnou jako by se trolla zmocnila vražedná zběsilost. Znovu zařval a vyrazil k Ronovi, který byl nejblíže a neměl kam uprchnout.

Vtom Harry udělal něco, co bylo velice statečné, ale také velice pošetilé: rozběhl se, skočil – a podařilo se mu oběma rukama zezadu chytit trolla kolem krku. Ten vůbec necítil, že na něm Harry visí, ovšem i troll si všimne, když mu někdo vrazí dlouhý kus

dřeva do nosu; ve chvíli, kdy Harry skočil, měl ještě pořád v ruce hůlku, a ta teď trollovi zajela rovnou do nosní dírky.

Troll zaskučel bolestí, obrátil se a rozháněl se kyjem, Harry se ho však úporně držel; každou vteřinu ho troll už už musel shodit nebo mu zasadit strašlivou ránu.

Na smrt zděšená Hermiona se zhroutila na podlahu; Ron vytáhl svou vlastní hůlku, i když netušil, co si s ní počne, a potom slyšel sám sebe, jak křičí první zaklínadlo, na které si vzpomněl: „*Wingardium Leviosa!*“

Kyj v tu ránu vypadl trollovi z ruky a vyletěl málem až ke stropu, potom se pomalu otočil ve vzduchu a s praskavým zvukem, při kterém Harrymu přeběhl mráz po zádech, dopadl svému majiteli na hlavu. Troll zakolísal a padl tváří na zem, jen to zadunělo, a celá místnost se zatřásla.

Harry vstal. Chvěl se po celém těle a nemohl popadnout dech. Ron tam stál, hůlku ještě pořád nad hlavou, a zíral, co to udělal.

První se zmohla na slovo Hermiona. „Je – je mrtvý?“

„Myslím, že ne,“ mínil Harry. „Řekl bych, že ho to jen omráčilo.“

Sehnul se a vytáhl trollovi z nosu svou hůlku. Pokrývalo ji cosi jako šedé žmolkovité lepidlo.

„No fuj – trollí holuby z nosu!“ A otřel hůlku obroví o kalhoty.

Vtom se odněkud ozvalo bouchnutí dveří a hlasité kroky, a všichni tři vzhledli. Do té chvíle si nestačili uvědomit, jaký ztropili rámus, dole však samozřejmě ten rachot a

trollův řev musel někdo zaslechnout. Okamžik na to se už vrátila do místnosti profesorka McGonagallová a v patách za ní Snape; jako poslední se objevil Quirrell. Ten na trolla jen krátce pohlédl, chabě něco zakňoural, spěšně se posadil na nejbližší záchodovou mísu a držel se za srdce.

Snape se skláněl nad ležícím trollem. Profesorka McGonagallová upřeně zírala na Rona a na Harryho. Harry ji ještě nikdy neviděl tak rozlícenou. Rty měla úplně bílé, a tak naděje, že by mohl pro Nebelvír získat padesát bodů, ho velice rychle opustila.

„Co vás to pro všechno na světě napadlo?“ zeptala se profesorka McGonagallová s mrazivým vztekem v hlasu. Harry se podíval na Rona, který tam ještě pořád stál s napřaženou hůlkou. „Máte štěstí, že vás nezabil. Jak to, že nejste ve své ložnici?“

Snape se na Harryho podíval rychlým, pronikavým pohledem. Harry upřel oči na podlahu a přál si, aby Ron konečně sklonil svou hůlku.

Potom se odněkud ze tmy ozval tichý hlásek.

„Prosím, paní profesorko – oni mě totiž hledali.“

„Slečno Grangerová!“

Hermioně se konečně podařilo vstát.

„Šla jsem po tom trollu pátrat, poněvadž – totiž, myslela jsem si, že bych ho mohla zvládnout sama poněvadž jsem o trollech přečetla úplně všechno, víte.“

Ronovi vypadla hůlka z ruky. Že by Hermiona Grangerová dokázala někomu z učitelů takhle zalhat?

„Kdyby mě nenašli, byla bych teď už po smrti. Harry mu vrazil do nosu svou hůlku a Ron ho omráčil jeho vlastním kyjem. Vůbec neměli čas, aby někoho volali na pomoc. Zrovna se mě chystal zabít, když se tu objevili.“

Harry a Ron se snažili tvářit, jako že to pro ně není žádná novinka.

„Budiž – v tom případě...“ řekla profesorka McGonagallová a upřeně hleděla na všechny tři. „Slečno Grangerová, jak jste mohla být tak pošetilá a myslet si, že sama zmůžete horského trolla?“

Hermiona svésila hlavu. Harry úplně ztratil řeč: Hermiona byla poslední, od koho by čekal sebemenší překročení školního řádu, a teď tu stála a tvrdila, že ho porušila, jen aby jeho a Rona dostala z maléru; asi jako kdyby jim Snape zničehonic začal rozdávat cukroví.

„Slečno Grangerová, za tohle přijde Nebelvír o pět bodů,“ řekla profesorka McGonagallová. „Velice jste mě zklamala. Pokud se vám opravdu nic nestalo, uděláte nejlíp, když půjdete do nebelvírské věže. Studenti končí slavnost ve svých kolejích.“

Hermiona okamžitě odešla a profesorka McGonagallová se obrátila k Harrymu a k Ronovi.

„Pořád si ještě myslím, že jste měli štěstí; ale jen málo žáků prvního ročníku by se dokázalo vypořádat s dospělým horským trollem. Každý z vás získává pro Nebelvír pět

bodů, a dozví se o tom i profesor Brumbál. Můžete jít.“

Oba vyběhli z místnosti a nepromluvili ani slovo, dokud nebyli o dvě poschodí výš. Ulevilo se jim teprve, až když necítili trollův puch, o všem ostatním nemluvě.

„Měli jsme dostat víc než deset bodů,“ zabručel Ron.

„Chceš říct pět, s těmi, co odečetla Hermioně.“

„Od ní to bylo slušné, že nás z toho vysekala,“ připustil Ron. „Ale koneckonců, my jsme ji *opravdu* zachránili.“

„Možná by žádné zachránce nepotřebovala, kdybychom ji tam s ním nezamkli,“ připomněl mu Harry. To už dorazili k podobizně Buclaté dámy.

„Prasečí rypák!“ řekli a prošli dovnitř. Společenská místnost byla přeplněná a hlučná. Všichni seděli u večeře, kterou jim poslali nahoru; Hermiona však stála sama u dveří a čekala na ně. Malou chvíli všichni tři rozpačitě mlčeli; potom, aniž by pohlédli jeden na druhého, vyhrkli „Díky!“ a honem si šli pro jídlo.

Od toho okamžiku však byli s Hermionou Grangerovou kamarádi. Jsou věci, které musíte prožít společně, abyste toho druhého začali mít rádi, a omráčit horského trolla, vysokého dvanáct stop, k takovým věcem určitě patří.

Kapitola jedenáctá

Famfrpál

Jak nastal listopad, začalo být velice chladno. Hory kolem školy byly teď ledově šedé a jezero vypadalo jako z kalené oceli. Každé ráno pokrývala všechno jinovatka. Z oken nahoře viděli Hagrida, jak rozmrazuje koštata na famfrpálovém hřišti, zachumlaný v dlouhém spratkovém kožichu, v rukavicích z králíčiny a v obrovských vysokých botách z bobří kůže.

Famfrpálová sezona začala. V sobotu měl Harry po dlouhých týdnech tréninku hrát své první utkání: Nebelvír proti Zmijozelu, a pokud by Nebelvír vyhrál, dostali by se ve školním přeboru na druhé místo.

Téměř nikdo ještě Harryho neviděl hrát, poněvadž Wood rozhodl, že pokud jim má posloužit jako tajná zbraň, musí ho prostě držet v tajnosti. Zpráva, že hraje chytače, se nicméně nějak dostala ven, a Harry nevěděl, co mu vadí víc – ti, kdo mu vykládali, jak bude úžasný, anebo ti, kteří mu slibovali, že pod ním budou běhat se žíněnkou.

Bylo opravdu štěstí, že se teď kamarádil s Hermionou. Nevěděl, jak by bez ní zvládl všechny domácí úkoly při všech těch trénincích na poslední chvíli, které od nich Wood vyžadoval. Navíc mu půjčila knihu *Famfrpál v průběhu věků* a Harry zjistil, že je to velice zajímavá četba.

Dozvěděl se, že ve famfrpálu je celkem sedm set přestupků proti pravidlům, a úplně všech že se hráči dopustili při utkání Světového poháru v roce 1473; že chytači bývají obvykle ti nejmenší a nejrychlejší z mužstva, a ty nejtěžší úrazy při famfrpálu se zřejmě stávají právě jim; a že při famfrpálu sice jen zřídka kdo přišel o život, zato soudci občas zmizeli a teprve za několik měsíců je objevili v saharské poušti.

Od té doby, co ji Harry a Ron zachránili před horským trollem, nebrala už Hermiona porušování školního řádu tak přísně, a díky tomu se oba v její společnosti cítili mnohem příjemněji. V den před Harryho prvním zápasem si všichni tři o přestávce vyšli na studené nádvoří a Hermiona pro ně vykouzila zářivě modrý oheň, který se dal přenášet ve sklenici od zavařeniny. Stáli k němu zády a ohřívali se, když se na nádvoří objevil Snape. Harry si okamžitě všiml, že profesor kulhá. Ron, Hermiona i on si stoupli blíž k sobě, aby oheň nebylo vidět; byli si jistí, že se to nesmí. Něco v jejich provinilých tvářích naneštěstí vzbudilo Snapeovu pozornost, a tak přikulhal k nim. Oheň sice nezahlédl, zdálo se však, že hledá důvod, aby je vypeskoval.

„Co to máte, Pottère?“

Byl to *Famfrpál v průběhu věků*. Harry mu knihu ukázal.

„Knihy z knihovny se nesmějí vynášet ze školní budovy,“ prohlásil Snape. „Dejte mi ji. Srážím Nebelvíru pět bodů.“

„To pravidlo si právě vymyslel,“ zamumlal Harry rozhořčeně, když Snape odkulhal pryč. „Co se mu asi stalo s nohou?“

„To nevím, ale doufám, že ho pořádně bolí,“ řekl Ron roztrpčeně.

V nebelvírské společenské místnosti bylo toho večera velice rušno. Harry, Ron a Hermiona seděli spolu u jednoho z oken, a Hermiona oběma chlapcům kontrolovala domácí úkol z kouzelných formulí. Nikdy jim nedovolila, aby od ní opisovali („Jak byste se to chtěli naučit?“), ale když ji poprosili, aby jim úkoly zkontrolovala, tak či tak už dospěli k správným odpovědím.

Harry nebyl s to se soustředit. Chtěl dostat zpátky *Famfrpál v průběhu věků*, aby přestal myslet na zítřek. Proč by se vlastně měl Snapea bát? Zvedl se a sdělil Ronovi a Hermioně, že by bylo dobré zeptat se ho, jestli mu knihu vrátí.

„Tak tohle radši zkus sám,“ prohlásili oba svorně, a Harry si řekl, že ho Snape neodmítne, pokud u toho budou i jiní učitelé.

Vydal se dolů ke sborovně a zaklepal. Nikdo se neozval. Zaklepal znovu, ale nikdo mu neodpověděl. Možná že Snape knihu nechal tam? Stálo za to, aby to zkusil.

Pootevřel dveře a nahlédl dovnitř – a jeho očím se naskytla děsivá podívaná.

Ve sborovně byli jen Snape a Filch. Snape měl hábit zdvižený nad kolena a jednu nohu měl pochroumanou a zkrvavenou; Filch mu právě podával obvazy.

„Aby to čert vzal,“ ulevoval si Snape. „Jak někdo může uhlídat tři hlavy najednou?“

Harry se pokusil dveře potichu zavřít, jenže –

„POTTERE!“

Snape měl obličej zkřivený vzteky, jak spěšně spustil svůj hábit, aby zraněnou nohu nebylo vidět. Harry naprázdno polkl.

„Chtěl jsem se jenom zeptat, jestli byste mi vrátil tu knihu.“

„VEN! VEN!“

Harry se vytratil dřív, než Snape stačil srazit Nebelvíru další body, a vyběhl nahoru.

„Tak co, vrátil ti ji?“ zeptal se Ron, když se k nim Harry zase připojil. „Co se stalo?“

Harry oběma šepem sdělil, co právě viděl.

„Chápete, co to znamená?“ skončil bez dechu. „Snape se v předvečer Všech svatých určitě pokoušel obejít toho tříhlavého psa! Tam měl namířeno, když jsme ho zahlédli – ať už ten pes hlídá cokoliv, Snape se toho chce zmocnit! A vsadím své koště, že toho trolla pustil dovnitř *on*, aby od sebe odvrátil pozornost!“

Hermiona jen vyvalila oči.

„Ne, to by neudělal,“ namítla. „Vím, že není zvlášť příjemný, rozhodně by se ale

nepokoušel ukrást něco, co Brumbál dal hlídat.“

„Namouduši, Hermiono, ty si snad myslíš, že všichni učitelé jsou andělé nebo co,“ utrl se na ni Ron. „Souhlasím s Harrym; od Snapea se dá čekat úplně všechno. Ale čeho se chce zmocnit? Co ten pes vlastně hlídá?“

Ještě v posteli zněla Harrymu v hlavě tahle otázka. Neville hlasitě chrápal, Harry však nemohl usnout. Snažil se na to nemyslet – potřeboval se vyspat, musel se vyspat, poněvadž za pár hodin měl hrát svůj první famfrpálový zápas – jenomže na to, jak se Snape tvářil, když Harry zahlédl jeho nohu, nemohl jen tak zapomenout.

Ráno příštího dne bylo velice jasné a chladné. Velkou síň naplňovala lahodná vůně opečených uzenek a spokojené tlachání všech, kdo se těšili na pořádný famfrpálový zápas.

„Musíš k snídani něco sníst.“

„Já nic nechci.“

„Alespoň kousíček topinky,“ přemlouvala ho Hermiona.

„Nemám hlad.“

Harry se cítil hrozně. Za hodinu už bude na hřišti.

„Potřebuješ mít sílu, Harry,“ řekl Seamus Finnigan. „Právě chytače se soupeř vždycky snaží vyřídít.“

„To ti děkuju, Seamusi,“ řekl Harry a díval se na něj, jak si nakládá na uzenky spousty kečupu.

V jedenáct hodin to vypadalo, že celá škola je na tribunách kolem famfrpálového hřiště. Mnoho studentů mělo dalekohledy. Sedadla se sice dala zvednout vysoko do vzduchu, přesto však občas nebylo snadné sledovat, co se děje.

Ron a Hermiona si v nejvyšší řadě přisedli k Nevillovi, Seamusovi a Deanovi, tomu chlapci, který fandil West Hamu. Jako překvapení pro Harryho udělali z jednoho prostěradla, které Prašivka rozkousala, veliký prapor. Stálo na něm: *Za prezidenta chceme Pottera!* a Dean, který uměl kreslit, pod heslem namaloval velikého nebelvírského lva. Pak ještě Hermiona udělala malé důvtipné kouzlo, takže kresba zářila nejrůznějšími barvami.

V tu chvíli se už v šatně Harry a ostatní členové mužstva převlékali do svítivě červených famfrpálových hábitů (Zmijozel měl hrát v zeleném).

Wood si odkašlal, aby zjednal ticho. „Takže, hoši,“ řekl.

„A děvčata,“ podotkla střelkyně Angelina Johnsonová.

„A děvčata,“ souhlasil Wood. „Dneska nás to čeká.“

„Náš nejdůležitější zápas,“ řekl Fred Weasley.

„Ten, na který jsme všichni čekali,“ řekl George.

„Umíme Oliverovu řeč nazpaměť,“ vysvětloval Harrymu Fred, „poněvadž jsme byli v mužstvu už loni.“

„Nechte si to, vy dva,“ okřikl je Wood. „Tohle je nejlepší mužstvo, jaké Nebelvír má po kolika letech. Říkám vám, že dneska vyhrájeme!“

Přeletěl je všechny pronikavým pohledem, jako by chtěl říci „Nebo...“

„Takže už je čas. Přeju vám všem hodně štěstí!“

Harry vyšel za Fredem a Georgem ze šatny a doufal, že se mu nepodlomí kolena, když vykročili na hřiště a uvítal je nadšený pokřik.

Utkání soudcovala madame Hoochová. Stála uprostřed hřiště s koštětem v ruce a čekala na obě mužstva.

„Očekávám od vás všech naprosto čestnou hru,“ prohlásila, když se všichni shromáždili kolem ní. Harry si všiml, že se přitom jakoby obzvlášť významně obracela na kapitána Zmijozelu Marcuse Flinta z pátého ročníku. Harry si říkal, že Flint vypadá, jako by v sobě měl trochu trollí krve. Koutkem oka zahlédl vysoko na tribuně vlající prapor, na kterém nad hlavami diváků stálo: *Za prezidenta chceme Pottera!*

Srdce mu poskočilo v hrudi, a hned pocítil větší odvalu.

„Nasedněte na košťata, prosím.“

Harry se s námahou vyškrábal na svůj Nimbus Dva tisíce.

Madame Hoochová hlasitě odpískala na stříbrné píšťalce začátek utkání.

Patnáct košťat se zvedlo a stoupalo výš a výš. Byli ve vzduchu!

„A Camrálu se okamžitě zmocňuje Angelina Johnsonová z Nebelvíru – to děvče je vynikající střelkyně, a přitom je i docela pohledná –“

„JORDANE!“

„Omlouvám se, paní profesorko.“

Zápas komentoval Lee Jordan, přítel dvojčat Weasleyových, a profesorka McGonagallová na něj zblízka dohlížela.

„A teď se doslova řítí dopředu, hezky podává Alici Spinnetové, což je úspěšný objev Olivera Wooda, loni tu ještě byla jako náhradnice – ta vrací Johnsonové a – ne, Camrál teď má Zmijozel, zmocnil se ho jejich kapitán Marcus Flint a hned vyráží – letí jako orel a vy... ale ne, nebelvírský brankář Wood ho vynikajícím způsobem zastavil a Camrál má Nebelvír – teď je to nebelvírská střelkyně Katie Bellová, pěkně Flinta podletěla, stoupá vzhůru nad hřiště a – AU-AU, tohle muselo bolet, jeden z Potlouků ji zezadu uhodil do hlavy – Camrál má Zmijozel – Adrian Pucey teď stále rychleji míří k brankovišti, ale zastavil ho druhý Potlouk – poslal ho na něj Fred nebo George Weasleyovi, neřeknu vám, který z nich – tak či tak to nebelvírský odrážec dobře zahrál, Camrál má znovu Johnsonová a před sebou má volno – už vyrazila to děvče opravdu letí – právě se vyhnula Potlouku, který se na ni hnál – už je u brankoviště – do toho, Angelino! – brankář Bletchley se vrhá dolů – minul – GÓL! Nebelvír dává gól!“

Chladný vzduch naplnilo jásání fanoušků Nebelvíru; spolu s ním bylo slyšet skučení a nářek zmijozelských.

„Uhněte trochu, posuňte se kousek.“

„Hagrid!“

Ron a Hermiona se přimáčkli k sobě, aby Hagrid měl dost místa a mohl si k nim přisednout.

„Díval jsem se vod sebe z hájovny,“ řekl Hagrid a poklepal na velký dalekohled, který mu visel na krku. „Ale to není takový, jako když je člověk tady ve vobecenstvu. Zlatonka se eště neobjevila, co?“

„Ani nápad,“ řekl Ron. „Harry zatím neměl nijak moc práce.“

„Ale nepřišel ani k žádnýmu maléru, a to se taky počítá,“ mínil Hagrid, zvedl dalekohled a zahleděl se nahoru na malou tečku, což byl Harry.

Vysoko nad nimi Harry klouzal nad ostatními hráči a vyhlížel, až se objeví Zlatonka. To byla součást jeho a Woodova plánu hry.

„Drž se stranou, dokud Zlatou nezahlédneš,“ přikázal mu Wood. „Nechceme, aby na tebe útočili dřív, dokud to nebude nutné.“

Poté, co Angelina vstřelila branku, udělal Harry několik přemetů, aby dal průchod svým pocitům. Teď už zase létal nad hřištěm a bedlivě vyhlížel Zlatonku. V jednu chvíli postřehl, jak se něco zlatě zablesklo, byl to však jenom odlesk náramkových hodinek jednoho z Weasleyových dvojčat, a jednou se proti němu zase vyřítil jeden z Potlouků, spíš

jako dělová koule než co jiného, Harry se mu však vyhnul a pak se už za ním přihnul Fred Weasley.

„Všecko v pořádku, Harry?“ stačil ještě křiknout, a zuřivou ranou odrazil Potlouk směrem k Marcusovi Flintovi.

„Camrál má Zmijozel,“ hlásil Lee Jordan. „Střelec Pucey se už vyhnul dvěma Potloukům, oběma Weasleyovým a střelkyni Bellové a žene se – okamžik, přátelé! – že by to byla Zlatá?“

Davem to zašumělo, když Adrian Pucey upustil Camrál, jak se ohlížel přes rameno na něco zlatého, co se mu mihlo kolem levého ucha.

Harry to postřehl. S krajním vzrušením se vrhl střemhlav dolů tam, kde zahlédl zlatý záblesk, ovšem zmijozelský chytač Terence Higgs ho uviděl také. Těsně vedle sebe se řítili ke Zlatonce a zdálo se, že všichni střelci najednou zapomněli, co se od nich očekává, jak tu viseli ve vzduchu a jen přihlíželi.

Harry byl rychlejší než Higgs – teď už viděl ten malý kulatý míček s třepotajícími křídélky, letící vpřed jako střela – nasadil ke strhujícímu závěru –

PRÁSK! Po celém hřišti se rozlehl vzteklý řev fanoušků Nebelvíru – to Marcus Flint úmyslně vletěl Harrymu do cesty, Harryho koště vybočilo ze směru a ten se ho držel ze všech sil, aby nespádl dolů.

„Faul!“ křičeli fanoušci Nebelvíru.

Madame Hoochová něco hněvivě říkala Flintovi a pak nařídila volnou ránu na branky ve prospěch Nebelvíru. Ve všem tom zmatku ovšem Zlatonka zase zmizela z dohledu.

Dole na tribuně Dean Thomas vykřikoval: „Pošlete ho ven, sudí! To bylo na červenou kartu!“

„Tohle není fotbal, Deane,“ vysvětloval mu Ron. „Při famfrpálu se nevylučuje – a co je ta červená karta?“

Hagrid však byl na Deanově straně.

„Tak by ty pravidla měli změnit. Flint moh Harryho shodit dolů.“

Leemu Jordanovi bylo zatěžko zůstat nestranný.

„Takže – po tom zjevném a nechutném úskoku“

„Jordane!“ zahřímala profesorka McGonagallová.

„Chci říct, po tom úmyslném a odporném faulu –“

„Jordane, já vás varuji –“

„Ano, ano, v pořádku. Flint málem zabil nebelvírského chytače, ale to by se samozřejmě mohlo stát každému, takže trestné střelení ve prospěch Nebelvíru, které zahrává Spinnetová a bez potíží ho proměňuje, a hraje se dál, Camrál má i nadále Nebelvír!“

Stalo se to ve chvíli, kdy se Harry vyhnul jinému Potlouku, který mu proletěl nebezpečně blízko kolem hlavy. Jeho koště sebou nenadále škublo, až se vyděsil. Na zlomek vteřiny si myslel, že spadne. Uchopil pevně násadu oběma rukama i koleny. Něco takového ještě nikdy nepocítil.

Pak se to stalo znovu. Jako by se ho koště pokoušelo shodit; jenže košťata Nimbus Dva tisíce se přece nemohou zničehonic

rozhodnout, že shodí toho, kdo na nich sedí. Harry se snažil zamířit zpátky k nebelvírskému brankovišti; měl sto chutí Wooda požádat, aby ohlásil oddechový čas – a pak si uvědomil, že ho koště vůbec neposlouchá. Nedokázal ho otočit. Nebyl schopen ho vůbec ovládat. Koště kroužilo vzduchem sem tam a každou chvíli sebou prudce škublo, až se na něm málem neudržel.

Lee dál komentoval zápas.

„U míče je Zmijozel – Camrál teď má Flint – obešel Spinnetovou – obešel Bellovou – teď dostal pořádnou do obličeje Potloukem! Doufám, že mu aspoň přerazil nos – jenom jsem žertoval, paní profesorko – a Zmijozel dává gól – to snad ne...“

Fanoušci Zmijozelu jásalí. Nikdo jako by si nevšiml, co vyvádí Harryho koště. Vynášelo ho výš a výš, pryč od hřiště, a přitom sebou trhlo a zmítalo se.

„Nevím, co si to Harry vymejší,“ zabručel Hagrid a upřeně ho pozoroval dalekohledem. „Kdybych nevěděl, že to není možný, řekl bych, že si s tím koštětem neumí poradit... ale to by přece Harry...“ Náhle si diváci na všech tribunách začali na Harryho ukazovat. Jeho koště se točilo a převracelo, a on se na něm jen stěží dokázal udržet. Pak celý dav naráz vyjekl. Harryho koště sebou divoce škublo a on se svezl dolů. Teď už se koštětem přidržoval jen jednou rukou a visel ve vzduchu.

„Že by se s tím koštětem něco stalo, když do něj Flint vrazil?“ nadhodil šeptem Seamus.

„To není možný,“ řekl Hagrid a hlas se mu třásl. „S košťatama nemůže nikdo nic provést, leda nějaký zlej černokněžník – s koštětem Nimbus Dva tisíce by podle žádné školák nedokázal!“

Při těch slovech Hermiona uchopila Hagridův dalekohled, ale místo aby se dívala nahoru na Harryho, začala si horečně prohlížet dav pod nimi.

„Co děláš?“ zabručel Ron; tvář měl šedou jako popel.

„Já to věděla,“ vydechla Hermiona. „Podívej se – Snape!“

Ron popadl dalekohled: Snape stál uprostřed protějšší tribuny, upřeně se díval na Harryho a bez přestání něco šeptem mumlal.

„Určitě v tom má prsty – nejspíš chce Harryho koště urknout,“ mínila Hermiona.

„Co budeme dělat?“

„Nechte to na mně!“

Než Ron stačil říct jediné slovo, byla Hermiona pryč. Ron namířil dalekohled zpátky na Harryho. Jeho koště se teď komíhalo ze strany na stranu tak prudce, že už se nemohl dlouho udržet. Všichni na tribunách teď byli na nohou a zděšeně se dívali, jak oba Weasleyovi letí vzhůru a pokoušejí se stáhnout Harryho do bezpečí na jedno ze svých košťat, ale k ničemu to nevedlo – pokaždé když se k němu přiblížili, koště poskočilo ještě výš. Snesli se tedy níž a kroužili pod Harrym: zřejmě doufali, že ho chytí, kdyby padal. Marcus Flint se mezitím zmocnil Camrálu a dal pět gólů, aniž by si toho někdo všiml.

„Hermiono, dělej!“ zamumlal Ron celý zoufalý.

Hermiona se protlačila až k tribuně, kde Snape stál, a teď běžela jako o závod řadou za jeho zády; dokonce se ani nezastavila a neomluvila se, když smetla profesora Quirrrrella po hlavě o řadu níž. Když dorazila ke Snapeovi, přidřepala si, vytáhla svou hůlku, zašeptala několik dobře volených slov a z její hůlky vyšlehly jasně modré plameny přímo na lem Snapeova hábitu.

Trvalo možná třicet vteřin, než Snape pocítil, že hoří. Jeho nenadálý výkřik Hermioně potvrdil, že dokázala, co měla v úmyslu. Shrábla oheň zpátky do malé nádoby, kterou měla v kapse, a prodrala se hořejší řadou nazpátek – aby Snape vůbec nepoznal, co se vlastně seběhlo.

Stačilo to. Vysoko nad hřištěm se Harry v tu ránu dokázal vyškrábat zpátky na své koště.

„Už se zas můžeš dívat, Neville!“ řekl Ron. Posledních pět minut totiž Neville jen vzlykal do Hagridovy kazajky.

Harry teď spěšně mířil k zemi, když všichni uviděli, jak si přidržel ruku u úst, jako kdyby měl zvracet – dopadl na všechny čtyři – zakašlal – a pak mu do ruky vklouzlo něco zlatého.

„Mám Zlatonku!“ vykřikl a mával s ní nad hlavou, a zápas skončil v naprostém zmatku.

„On ji *nechytil*, on ji málem *spolkl*,“ kničel Flint ještě dvacet minut nato, ale nic nepořídil – Harry neporušil žádná pravidla a Lee Jordan nadšeně vyhlašoval výsledek zápasu: Nebelvír vyhrál v poměru sto

sedmdesáti bodů ku šedesáti. Harry však už jeho hlášení neslyšel. Seděl v Hagridově boudě s Ronem a s Hermionou a obr mu chystal šálek silného čaje.

„Mohl za to Snape,“ vysvětloval Ron. „Hermiona a já jsme ho viděli! Ani na chvíli z tebe nespustil oči a šeptem přitom zaklínal tvoje kostě.“

„Hlouposti,“ řekl Hagrid, který až dosud neslyšel ani slovo o tom, co se odehrálo na tribuně jen několik kroků od něj. „Proč by Snape měl něco takového dělat?“

Harry, Ron a Hermiona se podívali jeden na druhého a uvažovali, co mají říct. Harry se rozhodl, že mu poví pravdu.

„Na něco jsem totiž přišel,“ řekl Hagridovi. „V předvečer Všech svatých se Snape pokoušel obejít toho tříhlavého psa, ale ten ho pokousal. Myslíme si, že chtěl ukrást to, co ten pes hlídá, ať už je to co je.“

Hagrid upustil čajovou konvici.

„Jakpak jste se dozvěděli vo Chloupkovi?“ zeptal se.

„O *Chloupkovi*?“

„Jo – von je totiž můj – koupil jsem ho vod nějakýho chlápka z Řecka, s kterým jsem se loni seznámil v hospodě – a pučil jsem ho Brumbálovi, aby mu hlídal –“

„Co aby hlídal?“ vyhrkl Harry dychtivě.

„Ale nic, už se mě na nic neptej,“ odmítl Hagrid nevrle. „Poněvač to je přísně tajný.“

„Jenže Snape se to pokouší *ukrást*.“

„Hlouposti,“ řekl Hagrid znovu. „Snape je učitel v Bradavicích, ten by nic takového neudělal.“

„A proč se tedy pokusil Harryho zabít?“ vykřikla Hermiona.

To, co se událo toho odpoledne, zřejmě opravdu změnilo její názor na Snapea.

„Přece poznám, když se někdo pokouší někoho uřknout, Hagride. Přečetla jsem o tom všechno! Nesmíš přitom z toho druhého ani na chvíli spustit oči, a Snape ani jednou nezamrkal, já jsem ho viděla!“

„Říkám ti, že se mejlíš!“ namítl Hagrid ostře. „Nevím, proč Harryho koště vyvádělo takový věci, ale Snape by se nepokusil zabít nějakýho študenta! Teď mě poslouvejte, všechny tři – pletete se do věcí, do kterých vám nic není. Je to nebezpečný! Zapomeňte na toho psa, zapomeňte na to, co hlídá, do toho maj co mluvit jenom profesor Brumbál a Nicolas Flamel –“

„Aha,“ řekl Harry. „Takže do toho je zapletený někdo, kdo se jmenuje Nicolas Flamel?“

Hagrid teď vypadal, že má vztek sám na sebe.

Kapitola dvanáctá

Zrcadlo z Erisedu

Vánoce se kvapem blížily. V polovině prosince se jednoho rána v Bradavicích probudili a zjistili, že venku leží několik stop sněhu. Jezero úplně zamrzlo a Weasleyova dvojčata si vysloužila trest za to, že očarovala několik sněhových koulí, takže pronásledovaly profesora Quirrella, kudy chodil, a odrážely se od jeho turbanu. Těch několik málo sov, které se prodraly bouřlivým počasím, aby jim doručily poštu, musel Hagrid opatrovat, než se zotavily a mohly se vydat na zpáteční cestu.

Nikdo se už nemohl dočkat, až začnou prázdniny. Zatímco v nebelvírské společenské místnosti i ve Velké síni hučel oheň, na chodbách to ledově táhlo a okny v učebnách lomcoval prudký vítr. Ze všeho nejhorší byly hodiny profesora Snapea dole ve sklepení, kde se jim kouřilo od úst a všichni se drželi co možná nejbliž u svých sálavých kotlíků.

„Je mi jich opravdu líto,“ prohlásil Draco Malfoy při jedné hodině lektvarů, „všech, kteří přes Vánoce musí zůstat v Bradavicích, poněvadž o ně doma nestojí.“

Díval se při těch slovech na Harryho. Crabbe a Goyle se uchechtli. Harry, který právě odvažoval rozdrcenou páteř ropušnice, si jich nevšímal. Od utkání ve famfrpálu byl Malfoy ještě protivnější než dřív. Vadilo mu, že Zmijozel prohrál, a snažil se všechny rozesmát tím, že příště bude místo Harryho hrát chytače nějaká rosnička, poněvadž dokáže stejně roztáhnout hubu. Pak zjistil, že to nikomu nepřipadá směšné, poněvadž všichni Harryho obdivovali, že se na vzpurném koštěti dokázal udržet. A tak Malfoy, rozzlobený a žárlivý, začal Harrymu znovu předhazovat, že nemá opravdovou rodinu.

Harry skutečně do Zobí ulice na Vánoce nejel. Profesorka McGonagallová obešla všechny žáky už před týdnem a pořídila si seznam těch, kteří zůstanou na Vánoce ve škole, a Harry se okamžitě zapsal. Nebylo mu to líto ani trochu; nejspíš ho čekaly ty nejlepší Vánoce, jaké kdy zažil. Ron a jeho bratři tu zůstávali také, poněvadž pan a paní Weasleyovi jeli do Rumunska navštívit Charlieho.

Když po hodině lektvarů vyšli ze sklepení, zjistili, že chodbu před nimi zatarasila veliká jedle. Podle dvou obrovských nohou, které zpod ní vyčuhovaly, a podle hlasitého funění pochopili, že za ní je Hagrid.

„Ahoj, Hagride, chceš, abychom ti nějak pomohli?“ zeptal se Ron a prostrčil hlavu mezi větvemi.

„Ne, Rone, tohle zvládnou sám, děkuju.“

„Uhnuli byste laskavě z cesty?“ protáhl za nimi Malfoy studeným hlasem. „Zkoušíš si přivydělat, Weasleyi? Nejspíš by ses taky rád stal hajným, až jednou v Bradavicích skončíš, vid' – ta Hagridova bouda ti musí připadat jako palác proti tomu, nač jste u vás doma zvyklí.“

Ron se na Malfoye vrhl právě ve chvíli, kdy po schodech vyšel nahoru Snape.

„WEASLEYI!“

Ron pustil náprsenku Malfoyova hábitu.

„Za to může Malfoy, pane profesore,“ a Hagrid zpoza stromu vystrčil svůj veliký zarostlý obličej. „Urážel jeho rodinu.“

„To je sice možné, ale prát se je v Bradavicích proti školnímu řádu, Hagrid,“ řekl Snape medovým hlasem. „Nebelvír přichází o pět bodů, Weasleyi, a budte rád, že to není víc. A teď už jděte po svých, všichni, jak tu jste.“

Malfoy, Crabbe a Goyle se protlačili kolem stromu, natrousili všude spoustu jehličí a spokojeně se šklebili.

„S ním si to vyřídím,“ řekl Ron a při pohledu na Malfoyova záda zaskřípal zuby, „jednoho krásného dne si to s ním vyřídím –“

„Nenávidím je oba,“ řekl Harry. „Malfoye i Snapea.“

„No tak, nechte toho, už jsou skoro Vánoce,“ řekl Hagrid. „Víte co, podte se se mnou podívat do Velké síně, vypadá to tam náramně.“

Všichni tři tedy zamířili za Hagridem a jeho jedlí do Velké síně, kde profesorka

McGonagallová a profesor Kratiknot měli plné ruce práce s vánoční výzdobou.

„Á, Hagride, poslední strom – dejte ho tamhle dozadu, prosím.“

Velká síň skýtala úžasnou podívanou. Všude po stěnách visely girlandy cesmíny a jmelí a po místnosti se tyčilo hned dvanáct vánočních stromů; na některých se třpytily maličké rampouchy a na dalších zářily stovky svící.

„Kolik dnů vám zbejvá do prázdnin?“ zeptal se Hagrid.

„Už jenom jeden,“ odpověděla Hermiona. „A to mi připomíná – Harry, Rone, do oběda máme ještě půl hodiny času, měli bychom jít do knihovny.“

„Ano, to máš pravdu,“ připustil Ron a odtrhl oči od profesora Kratiknota, kterému z hůlky vykvétaly zlaté bublinky a on je věšel na větve stromu, který Hagrid právě přinesl.

„Do knihovny?“ zeptal se Hagrid, když spolu s nimi vyšel z Velké síně. „Den před prázdninama? Nepřeháníte to kapku?“

„Ale my nepracujeme,“ vysvětlil mu Harry s úsměvem. „Od té doby, co ses zmínil o Nicolasovi Flamelovi, se snažíme zjistit, kdo to je.“

„Cože děláte?“ Hagrid vypadal ohromeně. „Poslechněte – říkal jsem vám přeci, ať to pustíte z hlavy. Do toho, co ten pes hlídá, vám vůbec nic není.“

„Chceme prostě jen vědět, kdo je Nicolas Flamel, to je všechno,“ prohlásila Hermiona.

„Pokud nám to radši neřekneš sám a neušetříš nám práci,“ dodal Harry. „Prošli

jsme už celé stovky knih a nemůžeme ho nikde najít – stačí, když nám naznačíš aspoň něco – vím, že jsem jeho jméno už někde četl.“

„Já vám nic nepovím,“ odmítl Hagrid rázně.

„V tom případě si to musíme zjistit sami,“ řekl Ron, opustili nabručeného Hagrida a spěchali do knihovny.

Skutečně hledali v nejrozumnějších knihách Flamelovo jméno od chvíle, kdy Hagridovi uklouzlo; jak jinak by mohli zjistit, co se vlastně pokouší Snape ukrást? Potíž byla v tom, že vůbec nevěděli, odkud začít, poněvadž neměli tušení, čím si Flamel vlastně zasloužil, aby se o něm v nějaké knize psalo. Nebyl ve *Velkých kouzelnících dvacátého století* ani ve *Význačných kouzelnících a čarodějkách naší doby*; chyběl i v *Zásadních objevech magie v současné době*, i ve *Studii o současném vývoji kouzelnického umění*. Především ale zápolili se samotným rozsahem knihovny: měla desetitisíce svazků, tisíce regálů a stovky úzkých řad.

Hermiona vytáhla seznam témat a titulů, které se rozhodla prohledat, zatímco Ron prostě zamířil k jedné řadě a začal knihy namátkou vytahovat z regálů. Harry chvíli jen přecházel po knihovně, až došel k oddělení s omezeným přístupem. Už nějaký čas uvažoval o tom, jestli Flamel není právě tam. K tomu, abyste mohli nahlédnout do některé ze zakázaných knih, jste ovšem museli mít zvláštní povolení podepsané některým z učitelů, a on věděl, že ho nikdy nedostane. Knihy v oddělení s omezeným

přístupem obsahovaly mocnou černou magii, která se v Bradavicích nikdy nevyučovala, a směli je číst jen starší studenti, kteří se zabývali obranou proti černé magii pro pokročilé.

„Co hledáš, chlapče?“

„Nic,“ odpověděl Harry.

Knihovnice, madame Pinceová, výhrůžně zamávala pérovou prachovkou.

„Tak radši zmiz. Slyšel jsi – koukej zmizet!“

Harry zalitoval, že si nestačil rychleji vymyslet nějakou výmluvu, a vyšel ven. S Ronem a s Hermionou se už dřív dohodli, že se madame Pinceové raději nebudou ptát, kde by Flamel našli. Byli si jistí, že by jim to mohla říct, nemohli však riskovat, že by se Snapeovi doneslo, oč jim vlastně jde.

Harry čekal venku na chodbě, aby se dozvěděl, jestli ti dva něco nezjistili, nedělal si však přehnané naděje. Ostatně hledali už čtrnáct dní, jelikož však na to měli jen krátké přestávky mezi vyučováním, nemohli se divit, že nic nenašli. Potřebovali by totiž hledat v klidu a důkladně, aniž by jim madame Pinceová pořád stála za zády.

Pět minut nato se k němu připojili i Ron a Hermiona, jen zavrtěli hlavami a všichni společně šli na oběd.

„Budete hledat dál, i když budu pryč, že ano?“ řekla Hermiona. „A pošlete mi sovu, kdybyste něco zjistili.“

„A ty se můžeš zeptat doma rodičů, jestli nevědí, kdo to je Flamel,“ navrhl Ron. „Těch se snad můžeš klidně zeptat, ne?“

„Úplně klidně, poněvadž oba dva jsou zubaři,“ řekla Hermiona.

Jakmile začaly prázdniny, Ron i Harry zažívali tak příjemné časy, že na Flamela nestačili ani pomyslet. Ložnici měli sami pro sebe a společenská místnost byla mnohem prázdnější než obvykle, takže si mohli zabrat ta nejlepší křesla u krbu. Vysedávali tam dlouhé hodiny a jedli všecko, co se dalo nabodnout na opékací vidlici – chleba, koláčky, ibiškové pokroutky – a vymýšleli si způsoby, jak dostat Malfoye ze školy; užili spoustu legrace, když se o nich bavili, i když věděli, že jim k ničemu nebudou.

Ron také začal Harryho učit kouzelnické šachy. Byly úplně stejné jako ty mudlovské až na to, že figury byly živé, takže to opravdu bylo jako vést jednotky v bitvě. Ronova soupřava byla velice stará a otlučená. Stejně jako všecko ostatní, co měl, patřila kdysi někomu jinému z rodiny – v tomto případě jeho dědečkovi. Staré figury ovšem nepředstavovaly žádnou nevýhodu; Ron je znal tak dobře, že je vždycky bez obtíží přiměl, aby udělaly právě to, co si přál.

Harry hrál s figurami, které mu půjčil Seamus Finnigan, a ty mu nevěřily ani trochu. Nebyl dosud nijak dobrý šachista a figury na něj neustále pokřikovaly a radily mu, což ho ještě víc mátló: „Tam mě neposílej, copak nevidíš jeho koně? Pošli tam *jeho*, toho můžeme ztratit.“

Když se Harry na Štědrý večer uložil k spánku, těšil se na dobré jídlo a na zábavu, které přinese zítřek, s žádnými dárky ale nepočítal. Když se však příštího dne časně probudil, ze všeho nejdřív uviděl v nohách své postele malou hromádku balíčků.

„Šťastné Vánoce,“ řekl Ron rozespale, když se Harry vyškrábal z postele a oblékl si župan.

„Tobě taky,“ řekl Harry. „Vidíš to taky, Rone? Dostal jsem nějaké dárky!“

„A co jsi čekal, tuřín?“ řekl Ron a otočil se ke své vlastní hromádce, která byla o dost větší.

Harry zvedl balíček, který ležel nahoře. Byl zabalený do tlustého hnědého papíru, na kterém škrabopisem stálo *Harrymu k Vánocům od Hagrida*. Uvnitř byla neumělá dřevěná flétna, kterou Hagrid zřejmě sám vyřezal. Harry na ni zapískal – znělo to trochu, jako když houká sova.

V dalším, velice malém balíčku našel lístek:

*Dostali jsme tvůj dopis a
posíláme ti dárek k Vánocům.*

Strýc Vernon a teta Petunie

K lístku byla lepicí páskou připevněná mince: padesát pencí.

„To je od nich hezké,“ řekl Harry. Ron si minci zaujatě prohlížel.

„Ta je ale *divná*!“ řekl. „Jaký má tvar! To jsou *peníze*?“

„Můžeš si ji vzít,“ řekl Harry a musel se smát, když viděl, jak to Rona potěšilo. „Takže Hagrid a moje teta a strýc – ale od koho jsou ty ostatní?“

„Myslím, že vím, od koho je tenhle,“ řekl Ron; maličko se začervenal a ukazoval na velice objemný balík. „Od naší mamky.

Napsal jsem jí, že od nikoho nečekáš žádné dárky a – ne, to ne,“ zasténal, „upletla ti weasleyovský svetr.“

Harry balíček roztrhl a našel v něm silný, ručně pletený svetr ze smaragdově zelené vlny a velkou krabici domácího fondánového cukroví.

„Každý rok nám všem uplete svetr,“ vysvětloval Ron a vybaloval svůj vlastní, „a já *vždycky* dostanu hnědý“

„To je od ní opravdu milé,“ řekl Harry a ochutnal fondán, který byl velice dobrý.

V dalším balíčku bylo také cukroví – veliká krabice čokoládových žabek od Hermiony.

Zbýval už jenom jeden balíček. Harry ho zvedla potěžkal. Byl lehký jako pírko, a on ho rozbalil.

Z balíčku vyklouzla jakási pohyblivá, stříbřitě šedá látka, sjela na podlahu a tam se složila v třpytivých záhybech. Ron zalapal po dechu.

„Tak o tomhle jsem už slyšel,“ řekl tlumeně a upustil krabici Lentilek tisíckrát jinak, kterou dostal od Hermiony. „Jestli je to, co si myslím, pak je to opravdu vzácné – a taky *doopravdy* cenné.“

„A co to je?“

Harry zvedl z podlahy lesklou, stříbřitou látku. Už na dotek byla zvláštní – jako kdyby ji utkali z vody.

„Je to neviditelný plášť,“ řekl Ron, a v jeho tváři se strach mísil s úctou. „Jsem si tím jist – vyzkoušej si ho.“

Harry si přehodil plášť přes ramena a Ron vykřikl.

„Je to neviditelný- plášť! Podívej se dolů!“

Harry se podíval na svoje nohy, ale nebyly tam. Spěšně se vrhl k zrcadlu. Samozřejmě v něm spatřil sám sebe, ovšem jen hlavu, která jako by visela ve vzduchu, tělo však nebylo vidět. Přetáhl si plášť i přes hlavu a jeho obraz zmizel úplně.

„Je tam nějaký lístek!“ řekl Ron náhle. „Vypadl z něj nějaký lístek!“

Harry si plášť svlékl a rychle uchopil dopis. Úzkým písmem plným klíček, které ještě nikdy neviděl, tam stálo:

*Tvůj otec si ho u mě uložil, než zemřel.
Je načase, abys ho dostal zpátky. Uživej
ho dobře!*

Přeji ti veselé Vánoce!

Podpis chyběl. Harry upřeně hleděl na lístek, zatímco Ron obdivoval plášť.

„Za takový bych dal úplně všechno,“ prohlásil. „Všecko na světě. Ale co je s tebou?“

„Nic,“ odušil Harry. Měl velice podivný pocit. Kdo mu ten plášť poslal? A opravdu kdysi patřil jeho otci?

Ještě než si stačil pomyslet nebo říci cokoli jiného, dveře ložnice se rozlétly a dovnitř vtrhli Fred a George Weasleyovi. Harry pláště spěšně schoval, aby ho neviděli. V tuto chvíli se o něj nehodlal s nikým dělit.

„Veselé Vánoce!“

„Jé, podívej se – Harry má taky weasleyovský svetr!“

Fred i George na sobě měli modré svetry: na jednom bylo velké žluté *F*, na druhém *G*.

„Ovšem ten Harryho je lepší než naše,“ prohlásil Fred a zvedl Harryho svetr. „Mamka se zřejmě víc snaží, když je to pro někoho, kdo není z rodiny.“

„Jak to, že nemáš na sobě ten svůj, Rone?“ zeptal se pohoršeně George. „No tak, natáhni si ho, víš, jak jsou hezké a teplé.“

„Když já hnědou barvu nesnáším,“ postěžoval si Ron rozpačitě a přetáhl si svetr přes hlavu.

„Ty na něm ale nemáš písmeno,“ všiml si George. „Nejspíš si myslíš, že nezapomínáš, jak se jmenuješ. Jenže my taky nejsme na hlavu – víme, že se jmenujeme Gred a Forge.“

„Co je to tady za kravál?“

Do dveří strčil hlavu Percy Weasley a tvářil se pohoršeně. S vybalováním dárků byl zřejmě někde v polovině, poněvadž také držel přes ruku tlustý svetr, a Fred mu ho teď vytrhl.

„P jako prefekt! No tak, Percy, vezmi si ho taky, my už je všichni máme na sobě, dokonce i Harry jeden dostal.“

„Já - ne-chci -“ zahuhňal ještě Percy, jak mu dvojčata násilím natáhla svetr přes hlavu, až mu brýle zůstaly viset nakřivo.

„A dneska taky nebudeš sedět s ostatními prefekty,“ řekl George. „Vánoce patří rodině.“

Vyvedli vzpouzejícího se Percyho z ložnice, s pažemi připoutanými k bokům jeho vlastním svetrem.

Takovou vánoční hostinu Harry za celý život ještě nezažil. Stovka vykrmených pečených krocanů, hory pečených a vařených brambor, veliké talíře mastných bramborových lupínků, mísy hrášku na másle, stříbrné omáčníky s hustou, silnou šťávou a s klikvovou omáčkou - a všude po stole hromady kouzelnických žabek, vzdálené jen několik stop od sebe. Ty úžasné třaskavé žabky se vůbec nedaly srovnávat s ubohými mudlovskými žabičkami, jaké Dursleyovi obvykle kupovali spolu s malými plastovými hračkami a kloboučky z tenkého papíru. Harry s Fredem za jednu kouzelnickou žabku zatahali a ta ne že by práskla, nýbrž bouchla, jako když vystřelí z děla, a všechny je zahalila oblakem modrého kouře, zatímco zevnitř ještě vyletěl kontradmirálský klobouk a několik živých bílých myšek. Nahoře u čestného stolu si Brumbál místo své špičaté kouzelnické čapky nasadil na hlavu květovaný čepec a vesele se smál vtipu, který mu profesor Kratiknot právě přečetl.

Po krocanech přišly hořící vánoční pudinky. Percy si málem zlomil zub na stříbrném srpci, zapečeném v jeho dílu. Harry sledoval, jak Hagrid víc a víc brunátní v obličeji, jak si objednával další a další víno, až nakonec políbil na tvář profesorku McGonagallovou, která se k Harryho úžasu zachichotala a zarděla se; cylindr měla nakřivo.

Když Harry konečně vstal od stolu, odnášel si celou hromadu věcí z kouzelnických žabek; byla mezi nimi krabička nepraskavých, zářivých balonků, souprava Vypěstujte si vlastní bradavice a jeho vlastní nové kouzelnické šachy. Bílé myšky zmizely a Harry měl neblahý pocit, že nejspíš skončí jako vánoční oběd paní Norrisové.

Harry a všichni Weasleyovi strávili nádherné odpoledne zuřivou koulovačkou venku před školou. Prostydlí, promáčení a vyčerpání se pak znovu vrátili k ohni v nebelvírské společenské místnosti, a Harry zasvětil svoje nové šachy tím, že s Ronem prohrál na celé čáře. Měl tušení, že by neprohrál tak zoufale, kdyby se mu Percy nesnažil tolik pomáhat.

Po svačině, ke které měli chlebičky s krocanem, teplé chlebové placičky s máslem, piškot se smetanou a vánočku, byli všichni příliš najedení a ospalí, než aby se před spaním ještě do něčeho pouštěli; prostě jen seděli a dívali se, jak Percy honí Freda a George po celé nebelvírské věži, poněvadž mu sebrali jeho prefektský odznak.

Byly to nejlepší Vánoce, jaké Harry kdy zažil; přesto však mu po celý den něco pořád

nešlo z hlavy, i když to nedokázal pojmenovat. Teprve když se uložil do postele, mohl o tom nerušeně uvažovat: neviditelný plášť, a kdo mu ho vlastně poslal.

Ron měl plné břicho krocana a vánočky a žádná záhada ho netrápila, takže usnul, jakmile u své postele s nebesy zatáhl závěsy. Harry se naklonil přes okraj lůžka a vytáhl zpod něj plášť.

Patřil jeho otci... tenhleten plášť patřil jeho otci. Nechal si látku probíhat mezi rukama, hladší než hedvábí a lehkou jako vzduch. *Užívej ho dobře*, stálo na lístku.

Musel plášť vyzkoušet, teď hned. Vyklouzl z postele a zahalil se do něj, a když se podíval na své vlastní nohy, viděl jen měsíční světlo a stíny. Byl to prapodivný pocit.

Užívej ho dobře.

Naráz byl Harry naprosto vzhůru. Teď, když měl na sobě plášť, měl volný přístup do celých Bradavic. Jak tam stál ve tmě a v tichu, pociťoval stále větší vzrušení. V plášti se mohl vydat kamkoliv, všude, kam ho napadne, a Filch se o tom nikdy nedozví.

Ron ze spaní něco zamručel. Že by ho vzbudil? Něco však Harryho zadrželo – byl to plášť jeho otce měl pocit, že tentokrát – právě že to bylo poprvé si ho chce vyzkoušet sám.

Vykradl se z ložnice, po schodech dolů a přes společenskou místnost, a prolezl otvorem v podobizně.

„Kdo je to?“ zabublala Buclatá dáma. Harry neodpověděl a spěšně zamířil chodbou pryč.

Kam by vlastně měl jít? S bušícím srdcem zůstal stát a uvažoval, a pak na to přišel. Oddělení s omezeným přístupem v knihovně.

Může číst, jak dlouho bude chtít, jak dlouho bude potřeba, aby zjistil, kdo je Flamel. Zamířil tam a neviditelný plášť si těsně přitáhl k tělu.

V knihovně byla tma jako v hrobě a Harryho jímala hrůza. Rozžehl si lampu, aby mezi řadami knih viděl na cestu. Lampa jako by se sama vznášela ve vzduchu, a i když Harry cítil ruku, v které ji držel, běhal mu při tom pohledu mráz po zádech.

Oddělení s omezeným přístupem bylo úplně vzadu. Harry opatrně překročil provaz, který ony knihy odděloval od ostatní knihovny, zdvihl lampu a začal číst jejich názvy.

Příliš mu toho neřekly. Vybledlým zlatým písmem, které se už odlupovalo, tam stála slova v jazycích, jimž nerozuměl. Některé knihy ani žádný název neměly, a na jedné z nich byla tmavá skvrna, která hrůzně připomínala krev. Harrymu se zježily vlasy na hlavě. Možná za to mohla jen jeho fantazie, možná ne, zdálo se mu však, že z knih vychází tichý šepot, jako by věděly, že je tu někdo, kdo tady nemá co pohledávat.

Musel odněkud začít. Postavil lampu opatrně na podlahu a hledal na spodní policiče nějakou knihu, která by vypadala zajímavě. Jeho pozornost upoutal veliký černostříbrný svazek. Jen s námahou ho vytáhl, poněvadž byl velice těžký, položil si ho na kolena a nechal knihu, aby se sama otevřela.

V tu chvíli ticho protrhlo pronikavé zaječení, při kterém Harrymu stydla krev v žilách - ta kniha křičela! Spěšně ji zaklapl, ale jekot pokračoval, jediný vysoký, nepřetržitý tón, drásající uši. Nejistě ucouvl a převrhl přitom lampu, která okamžitě zhasla. Ke svému zděšení zaslechl z chodby venku kroky - vecpal tedy ječící knihu zpátky do regálu a dal se na útěk. Minul Filche málem ve dveřích; jeho bledé, rozčilené oči hleděly přímo skrz Harryho a ten proklouzl pod jeho napřaženou paží a hnal se chodbou pryč. Ječení knihy mu ještě pořád znělo v uších. Pak naráz zůstal stát před vysokým brněním. Natolik se soustředil na to, aby se dostal co nejdál od knihovny, že si vůbec nevšímal, kudy běží. Možná za to mohla tma, Harry však vůbec netušil, kde je. U kuchyní sice jedno brnění stálo, to věděl; teď však musel být o dobrých pět poschodí výš.

„Říkal jste, ať přijdu rovnou za vámi, pane profesore, kdyby se tu někdo v noci toulal, a někdo opravdu byl v knihovně - v oddělení s omezeným přístupem.“

Harry cítil, jak se mu krev vytrácí z tváří. Ať už byl kdekoliv, Filch musel znát nějakou zkratku, neboť jeho tlumený, podlézavý hlas bylo slyšet blíž a blíž, a k Harryho zděšení mu neodpověděl nikdo jiný než Snape.

„V oddělení s omezeným přístupem? Hm, však je chytíme, nemohou být daleko.“

Harry tam stál jako přibitý, a Snape s Filchem obešli roh před ním. Samozřejmě ho nemohli vidět, chodba však byla úzká, a kdyby přišli blíž, vrazili by přímo do něj - a proti tomu by ho plášť neochránil.

Couval pryč tak tiše, jak jen dokázal. Po jeho levici byly pootevřené dveře. To byla jeho jediná naděje. Zadržel dech a soukal se do místnosti, tak aby přitom vůbec nepohnul dveřmi, a kámen mu spadl ze srdce, když se octl uvnitř, aniž ti dva něco postřehli. Prošli blízko něj a Harry se opřel o stěnu, zhluboka dýchal a poslouchal, jak se jejich kroky vzdalují. Unikl jenom o vlas, opravdu jenom o vlasek. Trvalo několik vteřin, než se vůbec podíval na místnost, ve které se schoval.

Vypadala jako nepoužívaná školní učebna. Podél stěn vystupovaly temné obrysy stolků a židlí, vyrovnaných na hromady, a tamhle ležel převrácený odpadkový koš – přímo proti němu se však opíralo o zeď něco, co nevypadalo, že sem patří; cosi, co vyhlíželo, jako by to sem někdo uložil proto, aby to jinde nepřekáželo.

Bylo to skvostné zrcadlo, vysoké až do stropu, ve zdobném zlatém rámu; stálo na dvou nohách s velkými drápy. Nahoře byl do oblouku vyrytý nápis: *Erised stra ehru oyt ube cafru oyt on wohsi.*

Filche ani Snapea už neslyšel a zmatený strach ho postupně opouštěl; přistoupil blíž a chtěl se na sebe podívat, i když věděl, že nic neuvidí. Postavil se před zrcadlo – a musel si oběma rukama zacpat ústa, aby přestal křičet. Prudce se otočil. Srdce mu bušilo ještě zběsileji než předtím, když začala křičet ta kniha poněvadž v zrcadle spatřil nejen sebe, ale ještě celý houf lidí, kteří stáli za ním.

Místnost však byla prázdná. Dýchal jako o závod a pomalu se otočil zpátky k zrcadlu.

Uviděl v něm sám sebe, bledého a vylekaného, a za svými zády aspoň deset dalších lidí. Ohlédl se přes rameno, ale nikdo tam nebyl, stejně jako předtím. Nebo byli všichni také neviditelní? Byl snad v místnosti plné neviditelných lidí a zrcadlo mělo tu schopnost, že ukazovalo jejich obraz, ať byli neviditelní nebo ne?

Znovu se do něj podíval. Jakási žena, která v zrcadle stála hned za ním, se na něj usmívala a mávala mu. Vztáhl k ní ruku a nahmátl za sebou jen vzduch. Kdyby tam opravdu byla, musel by se jí dotknout, tak blízko sebe je zrcadlo zobrazovalo, cítil však jenom vzduch – ona i všichni ostatní existovali jen v zrcadle.

Byla to velice hezká žena. Měla temně rudé vlasy a její oči – má oči úplně stejné jako já, uvědomil si Harry a přistoupil o kousek blíž. Jasně zelené a úplně stejně tvarované – pak si ale povšiml, že ta žena pláče; usmívala se, a zároveň plakala. Vysoký, hubený černovlasý muž, který stál vedle ní, ji objal kolem pasu. Na očích měl brýle a vlasy měl nesmírně rozčuchané; vzadu se mu ježily úplně stejně jako jemu.

Harry teď stál tak blízko zrcadla, že se málem dotýkal nosem svého vlastního odrazu.

„Mami?“ oslovil je šepem. „Tati?“

Jenom se na něj dívali a usmívali se. Harry si postupně prohlédl i obličejy všech ostatních v zrcadle a uviděl další zelené oči, stejné jako měl on sám, další nosy jako jeho vlastní, a dokonce i drobného staříka, který jako by měl stejně vyčnělá kolena jako on –

toho večera Harry poprvé v životě spatřil svou rodinu.

Všichni Potterovi se usmívali a mávali na něj, a on na ně hleděl dychtivým pohledem, s rukama přitisknutýma na sklo zrcadla, jako by doufal, že se propadne na opačnou stranu a bude se jich moci dotknout. Cítil v sobě něco nevýslovně palčivého, napůl radost a napůl hluboký smutek.

Neměl tušení, jak dlouho tam stál. Postavy v zrcadle nezmizely a Harry se na ně nepřestával dívat, až ho probral jakýsi vzdálený zvuk. Nemohl tu zůstat, musel najít cestu zpátky do postele. Odtrhl oči od tváře své matky, zašeptal „Já zase přijdu,“ a spěšně vyběhl z místnosti.

„Taky jsi mě mohl vzbudit,“ vytkl mu Ron rozladěně.

„Můžeš se mnou jít dnes večer. Půjdu tam zas, chci ti to zrcadlo ukázat.“

„Tvou maminku a tatínka bych viděl rád,“ řekl Ron dychtivě.

„A já bych zase chtěl vidět celou vaši rodinu, všechny Weasleyovy; aspoň mi ukážeš své další bratry, i ty ostatní.“

„Ty můžeš vidět, kdy budeš chtít,“ namítl Ron. „Stačí, když v létě přijedeš k nám. Možná ale, že to zrcadlo ukazuje jen ty, kdo už jsou po smrti. Škoda jen, že jsi neobjevil Flamela. Vezmi si trochu šunky nebo něco, jaktože vůbec nic nejíš?“

Harry nedokázal spolknout jediné sousto. Včera večer spatřil své rodiče, a dnes je uvidí zas. Na Flamela málem zapomněl; teď už mu to nepřipadalo důležité. Co záleželo na tom, co ten tříhlavý pes hlídá? A co vlastně sešlo na tom, jestli to Snape ukradne nebo ne?

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Ron. „Vypadáš nějak divně.“

Největší strach měl Harry z toho, že místnost se zrcadlem už nenajde. Tentokrát přikryl pláštěm i Rona, takže postupovali mnohem pomaleji. Snažili se jít stejnou cestou, kterou šel Harry včera z knihovny, a skoro hodinu jen bloudili po temných chodbách.

„Já snad zmrznu,“ prohlásil nakonec Ron. „Nechme to plavat a pojďme zpátky.“

„Ne!“ zapraskal Harry. „Vím, že to tu někde je.“ Minuli vyčouhlého ducha jakési čarodějky, který se neslyšně pohyboval opačným směrem, nikoho jiného však nepotkali. Právě ve chvíli, kdy Ron začal naříkat, že už samou zimou necítí nohy, Harry konečně uviděl to brnění.

„Tady je to – tadyhle – jasně!“

Opřeli se do dveří a spěšně je otevřeli. Harry si shodil plášť z ramen a rozběhl se k zrcadlu.

Opravdu tam byli! Jeho matka i otec se šťastně usmáli, když ho uviděli.

„Vidíš je?“ zašeptal Harry.

„Já tam nevidím vůbec nic.“

„Podívej se! Podívej se na všechny... je jich spousta...”

„Vidím jenom tebe.”

„Podívej se pořádně; pojd' sem, postav se, kde teď stojím já.”

Harry odstoupil stranou, ale teď, když před zrcadlem stál Ron, neviděl už nikoho ze své rodiny, jen Rona v pyžamu s esovitým vzorem.

Zato Ron teď stál, jako by zkameněl, a upíral pohled na svůj obraz v zrcadle.

„Podívej se na mě,” vyzval Harryho.

„Vidíš celou vaši rodinu, jak stojí kolem tebe?”

„Ne – jsem sám – ale vypadám jinak – jsem starší a jsem tu jako důležitý žák!”

„Cože?”

„Ano, jsem – mám stejný odznak, jaký nosil Bill a držím školní pohár a famfrpálový pohár – jsem i kapitán famfrpálového družstva!”

Ron odtrhl oči od té úžasné podívané a rozrušeně se podíval na Harryho.

„Myslíš, že to zrcadlo ukazuje budoucnost?”

„Jak by mohlo? Všichni z mé rodiny jsou mrtví – počkej, já se ještě jednou podívám –”

„Měl jsi ho včera pro sebe celý večer, nech mě ještě chvíli.”

„Vždyť jenom držíš famfrpálový pohár, co je na tom tak zajímavého? Já chci vidět své rodiče.”

„Nestrkej do mě –”

Nenadálý zvuk venku na chodbě jejich spor ukončil. Vůbec si neuvědomovali, jak hlasitě oba mluví.

„Honem!“

Ron přes oba dva ještě stačil přehodit plášť, když se ve dveřích objevily svítící oči paní Norrisové. Ron a Harry se ani nepohnuli a oba si kladli stejnou otázku: Působí plášť i na kočky? Zdálo se jim, že to trvá celou věčnost, pak se však paní Norrisová otočila a vyšla ven.

„To je nebezpečné, mohla jít pro Filche. Vsadím se, že nás slyšela. Pojd' pryč!“

A Ron odtáhl Harryho z místnosti se zrcadlem.

Do rána sníh ještě nestačil roztát.

„Nechceš si zahrát šachy, Harry?“ navrhl Ron.

„Ne.“

„A co kdybychom zašli na návštěvu k Hagridovi?“

„Ne... jdi tam sám...“

„Já vím, nač myslíš, Harry, na to zrcadlo. Dnes večer už tam nechod.“

„Proč ne?“

„Já nevím. Prostě mám takový nepříjemný pocit, a tak či tak, už několikrát jsi sotva vyvázl. Filch, Snape a paní Norrisová tu pořád brousí. Co je ti platné, že tě nevidí? Co jestli do tebe vrazí? Co když něco převrhneš?“

„Mluvíš jako Hermiona.“

„Myslím to vážně, Harry, nechod' tam.“

Harry však nebyl s to myslet na nic jiného, než jak se zase dostat před zrcadlo, a Ron ho od toho nedokázal odradit.

Třetího večera našel místnost se zrcadlem rychleji než v předchozích dnech. Pospíchal, jak jen mohl, a uvědomoval si, že dělá větší hluk, než bylo rozumné, nikoho však cestou nepotkal.

Pak už se na něj znovu usmívali matka i otec, a jeden z jeho prarodičů šťastně přikyvoval. Harry si přidržel a pak se před zrcadlem usadil na podlahu. Nic mu nemohlo zabránit, aby tu se svou rodinou strávil celou noc: nic na světě.

Jedině –

„Takže jsi tu zase, Harry?“

Vyvolalo to v něm pocit, jako by měl v břiše kus ledu. Ohlédl se. Na jednom ze stolků u zdi neseděl nikdo jiný než Albus Brumbál. Harry předtím musel projít přímo kolem něj, natolik však dychtil dostat se k zrcadlu, že si ho vůbec nevšiml.

„Já – já jsem vás neviděl, pane profesore.“

„To je zvláštní, jak někdo může být krátkozraký, jakmile je neviditelný,“ řekl Brumbál a Harrymu se ulevilo, když zjistil, že se profesor usmívá.

„Takže,“ řekl Brumbál, sklouzl ze stolku a posadil se na podlahu vedle Harryho. „Tak

jako stovky jiných před tebou jsi objevil blaho, které přináší Zrcadlo z Erisedu.“

„Nevěděl jsem, že se tak jmenuje, pane profesore.“

„Doufám ale, že už jsi pochopil, co to zrcadlo dělá?“

„Jak bych to řekl - vidím v něm svou rodinu -“

„A tvůj kamarád Ron v něm uviděl sám sebe jako důležitého žáka, s odznakem.“

„Jak to víte...?“

„Já nepotřebuji žádný plášť, abych byl neviditelný,“ vysvětlil mu Brumbál vlídně. „Takže si už dokážeš domyslet, co nám všem Zrcadlo z Erisedu ukazuje?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Vysvětlím ti to. Nejšťastnějšímu člověku na zemi by Zrcadlo z Erisedu mohlo sloužit jako docela obyčejné zrcadlo; kdyby se do něj podíval, uviděl by sám sebe právě takového, jaký je. Teď už chápeš?“

Harry se zamyslel a pak pomalu řekl: „Ukazuje nám to, co chceme, ať je to co je.“

„Ano i ne,“ řekl Brumbál tiše. „Neukazuje nám ani víc ani méně než nejhlubší a nejusilovnější tužby našeho srdce. Ty jsi nikdy nepoznal vlastní rodinu, a tak ji vidíš, jak stojí kolem tebe. Ronald Weasley žije celý život ve stínu svých bratrů, takže vidí sám sebe, jak stojí sám a je ze všech nejlepší. Zrcadlo nám ovšem neposkytuje ani vědomosti ani pravdu. Byli už lidé, kteří před ním promarnili celý život, uchváteni tím, co v něm viděli, nebo zas zešíleli, poněvadž

nevěděli, jestli to, co jim zrcadlo ukazuje, je skutečné nebo aspoň možné.

Zítra se Zrcadlo přestěhuje na nové místo, Harry, a žádám tě, abys ho už nehledal. Pokud bys na něj přece ještě někdy narazil, budeš už vědět, jak se věci mají. Nestačí jenom prodlévat v snách a zapomenout žít, to si zapamatuj. A teď, když jsme už domluvili, proč si zas neoblékneš ten svůj úžasný plášť a nejdeš do postele?“

Harry vstal.

„Pane - pane profesore? Mohu se vás na něco zeptat?“

„Právě jsi to udělal,“ usmál se Brumbál. „Přesto mi můžeš položit ještě jednu otázku.“

„Co vidíte vy, když se do toho zrcadla podíváte?“

„Já? Vidím sám sebe, jak držím v ruce tlusté vlněné ponožky.“

Harry jen vytřeštil oči.

„Ponožek člověk nikdy nemá dost,“ vysvětlil mu Brumbál. „Zas máme za sebou další Vánoce a já jsem nedostal ani jedny. Všichni mi pořád dávají jen samé knížky.“

Teprve když už Harry ležel v posteli, napadlo mu, že Brumbál možná nemluvil tak úplně pravdu. Ovšem, pomyslel si, když shazoval Prašivku ze svého polštáře, ta otázka byla věru osobní.

Kapitola třináctá

Nicolas Flamel

Brumbál Harryho přesvědčil, aby už Zrcadlo z Erisedu nehledal, a tak po zbytek vánočních prázdnin zůstal neviditelný plášť složený na dně jeho kufru. Harry by býval nejraději, kdyby stejně snadno mohl zapomenout i na to, co v zrcadle spatřil, ale nedokázal to. Začal mít těžké sny. Znovu a znovu se mu zdálo, jak jeho rodiče mizí ve výbuchu zeleného světla, zatímco jakýsi vysoký hlas se kdákavě směje.

„Aspoň vidíš, že Brumbál měl pravdu; to zrcadlo by tě dokázalo dohnat k šílenství,“ řekl Ron, když mu Harry o svých snech vypravoval.

Hermiona, která se vrátila den před začátkem druhého pololetí, se na to dívala jinak. Napůl se hrozila při pomyšlení, že Harry tři noci za sebou nebyl v posteli a potmě chodil po škole („Co kdyby tě Filch chytil!“), a napůl byla zklamaná, že přitom aspoň nezjistil, kdo je Nicolas Flamel.

Málem se už vzdali naděje, že by kdy Flamela v některé knize v knihovně našli, i když Harry si nepřestával být jistý, že to jméno už někde četl. Jakmile se opět začalo učit, mohli do knih zase jen zběžně nahlížet vždycky deset minut o přestávce. Harry měl ještě méně času než Ron a Hermiona, poněvadž začaly i famfrpálové tréninky.

Wood je proháněl víc než kdy dřív. Ani sychravé deště, které teď vystřídaly sníh, nezchladily jeho nadšení. Weasleyova dvojčata si stěžovala, že Wood začíná být úplně posedlý, Harry však stál na jeho straně. Pokud by vyhráli příští zápas proti Mrzimoru, poprvé za sedm let by ve školním přeboru předstihli Zmijozel. A kromě toho, že toužil zvítězit, Harry také zjistil, že nemívá tolik těžkých snů, když je po famfrpálu unavený.

Po jednom tréninku, kdy byli obzvlášť zmáčení a ublácení, však Wood sdělil mužstvu špatnou zprávu. Chvíli předtím se velice rozhorlil na Weasleyovy, kteří se střemhlav vrhali jeden na druhého a předstírali, že každou chvíli spadnou z košťat.

„Nechte už konečně těch šaškáren!“ osopil se na ně. „Právě kvůli takovým nesmyslům ještě prohrájeme! Rozhodčím tentokrát bude Snape, a ten bude hledat každou záminku, aby Nebelvíru srážel body!“

George Weasley při té novince doopravdy spadl z koštěte.

„Rozhodčím bude *Snape*?“ vyprskl s ústy plnými bláta. „Copak už někdy soudcoval při famfrpálu? Pokud bychom měli šanci

Zmijozel předstihnout, nebude pískat spravedlivě.“

Ostatní z mužstva se snesli na zem vedle George a začali brblat také.

„Já jsem si to nevymyslel,“ prohlásil Wood. „Musíme prostě dbát, abychom hráli úplně čistě, a Snape aby nás nemohl při ničem nachytat.“

To jistě znělo velice dobře, říkal si Harry, on sám však měl ještě další důvod, proč nechtěl, aby Snape byl nablízku, až zase bude hrát famfrpál...

Ostatní členové družstva se po tréninku jako obvykle loudali k hradu a bavili se mezi sebou, Harry však zamířil přímo do nebelvírské společenské místnosti, kde našel Rona a Hermionu, jak hrají šachy. Šachy byly to jediné, v čem Hermiona kdy prohrávala, a Harry i Ron si říkali, že jí to velice prospívá.

„Ještě chvílku na mě nemluv,“ prohlásil Ron, když se Harry posadil vedle něj. „Potřebuji se soustředit –“ V tu chvíli si všiml výrazu v Harryho tváři. „Co je s tebou? Vypadáš hrozně.“

Harry mluvil tak tiše, aby to nikdo jiný neslyšel, a oba je zpravil o Snapeově nenadálém a zlověstném přání soudcovat příští zápas ve famfrpálu.

„Nesmíš hrát,“ prohlásila Hermiona okamžitě. „Řekni, že jsi nemocný,“ radil mu Ron.

„Říkej, že sis zlomil nohu,“ navrhl Hermiona.

„Zlom si ji *doopravdy*,“ řekl Ron.

„Nemůžu,“ namítl Harry. „Náhradního chytače nemáme. Kdybych se z toho vymluvil, Nebelvír nemůže vůbec hrát.“

V tu chvíli do společenské místnosti přepadl Neville. Nikdo dost dobře nechápal, jak vůbec dokázal prolézt otvorem v podobizně, poněvadž měl obě nohy pevně u sebe, a všichni se dovtípili, že za to může Svěrací kouzlo. Neville zřejmě musel celou cestu do nebelvírské věže snožmo doskákat.

Všichni se dali do smíchu až na Hermionu, která vyskočila a udělala protikouzlo. Nevillovy nohy vmžiku odskočily jedna od druhé a chlapec roztřeseně vstal.

„Jak se ti to stalo?“ zeptala se Hermiona a vedla ho k Harrymu a Ronovi, aby se mohl posadit.

„To mi udělal Malfoy,“ vysvětlil Neville třaslavým hlasem. „Potkal jsem ho venku před knihovnou a on říkal, že hledá někoho, na kom by si to vyzkoušel.“

„Běž za profesorkou McGonagallovou!“ vybídla ho Hermiona. „Ohlas jí, co ti udělal!“

Neville zavrtěl hlavou.

„Nechci, aby mi provedl ještě něco,“ zamumlal.

„Ty se mu musíš postavit, Neville!“ namítl Ron. „Je zvyklý na to, že má nade všemi vrch, ale to není důvod, aby sis to dal líbit a ještě mu to usnadňoval.“

„Nemusíte mi říkat, že nejsem dost odvážný, abych byl v Nebelvíru, to už udělal Malfoy,“ zajíkl se Neville.

Harry sáhl do kapsy svého hábitu a vytáhl čokoládovou žabku, úplně poslední z krabice,

kteřou dostal od Hermiony k Vánocům, a dal ji Nevillovi, který vypadal, že se každou chvíli rozpláče.

„Stojíš za tucet takových, jako je Malfoy,“ řekl mu. „Moudrý klobouk tě přece poslal do Nebelvíru, že? A kde je Malfoy? V prašivém Zmijozelu.“

Nevillovi zacukal chabý úsměv na rtech, když žabku rozbaloval.

„Děkuju ti, Harry. Myslím, že si půjdu lehnout. Chceš tu kartu, ty je přece sbíráš, ne?“

Zatímco Neville šel do ložnice, Harry se podíval na jednu z karet se Slavnými kouzelníky.

„Už zase Brumbál,“ řekl. „To byla vůbec první karta, kterou jsem –“

Vtom zalapal po dechu a upřeně se zahleděl na zadní stranu. Pak vzhledl a podíval se na Rona a na Hermionu.

„*Našel jsem ho!*“ zašeptal. „Našel jsem Flamela! Já jsem vám *říkal*, že jsem to jméno už někde četl. Četl jsem ho ve vlaku, když jsme sem jeli – poslechněte si tohle: Profesor Brumbál obzvlášť proslul svým vítězstvím nad zlým černokněžníkem Grindelwaldem v roce 1945, objevem dvanácti způsobů použití dračí krve a *pracemi o alchymii, jež napsal spolu se svým společníkem Nicolasem Flamelem!*“

Hermiona byla skokem na nohou. Tak vzrušeně se netvářila od chvíle, kdy dostali známky za svou úplně první domácí úlohu.

„Zůstaňte tady!“ křikla jenom, a tryskem se řítila po schodech k dívčím ložnicím.

Harry a Ron si sotva stačili vyměnit užaslé pohledy, když se přihnala zpátky s obrovskou starou knihou v náručí.

„Nikdy mi nenapadlo hledat ho *tady!*“ zašeptala vzrušeně. „Půjčila jsem si ji z knihovny už před kolika týdny, abych měla něco lehčího na čtení.“

„*Lehčího?*“ podivil se Ron, Hermione mu však řekla, ať je potichu, než něco najde, začala v knize horečně listovat a přitom si něco mumlala pro sebe.

Konečně našla to, co hledala.

„Tak už smíme mluvit?“ zeptal se Ron nevrle. Hermione si toho nevšímala.

„Nicolas Flamel,“ zašeptala vzrušeně, „*je jediný, kdo kdy vyrobil Kámen mudrců!*“

Její slova však nezapůsobila tak, jak očekávala.

„Cože vyrobil?“ zeptali se Harry i Ron.

„*Proboha*, copak vy dva vůbec nic nečtete? Podívejte – přečtěte si tohle.“

Postrčila knihu k nim, a Harry i Ron četli:

Alchymistické studie se už odpradávná zabývají vytvořením Kamene mudrců, bájně látky s úžasnými schopnostmi. Kámen mudrců promění každý kov v ryzí zlato. Kromě toho vytváří Elixír života, a kdo se ho napije, stane se nesmrtelným.

V průběhu staletí se o Kameni mudrců vyskytuje mnoho zpráv, ovšem jediný, jenž v současné době existuje, patří panu

Nicolasi Flamelovi, známému alchymistovi a milovníkovi opery. Pan Flamel, jenž loni oslavil šestisté šedesáté páté narozeniny, žije spokojeným životem v Devonu se svou manželkou Perenellou, které je šest set padesát osm let.

„Vidíte?“ řekla Hermiona, když Harry a Ron dočetli. „Ten pes určitě hlídá Flamelův Kámen mudrců! Vsadím se, že požádal Brumbála, aby mu ho opatroval, poněvadž věděl, že se ho někdo snaží zmocnit, a proto chtěl, aby Kámen zmizel z Gringottovy banky!“

„Kámen, který mění jiné kovy ve zlato a navždy uchrání před smrtí?“ řekl Harry. „Teď už se nedivím, že se ho Snape chce zmocnit! Ten by přece chtěl *každý*.“

„A já se zas nedivím, že jsme Flamela nenašli ve *Studii o současném vývoji kouzelnického umění*,“ prohlásil Ron. „Jestli mu je šest set šedesát pět let, není už zrovna nejsoučasnější, že?“

Nazítří při hodině obrany proti černé magii, zatímco si zapisovali různé způsoby, jak léčit vlkodlačí kousnutí, Harry a Ron ještě pořád přetřásali, co by si počali s Kamenem mudrců, kdyby nějaký měli. Teprve když Ron řekl, že by si pořídil své vlastní famfrpálové mužstvo, rozpomněl se Harry na Snapea a nastávající zápas.

„Budu hrát,“ oznámil Ronovi a Hermioně. „Kdybych nehrál, všichni ze Zmijozelu by si mysleli, že mám strach se Snapeovi postavit. Já jim ukážu...! Jestli vyhraje, zmizí jim

úsměv z tváří, jako když ho seškrábne břitvou.“

„Hlavně abychom neseškrabovali tebe ze hřiště,“ řekla Hermiona.

Jak se však utkání blížilo, Harry byl čím dál nervóznější, ať už Ronovi a Hermioně tvrdil cokoliv. Ostatní v mužstvu nebyli také právě klidní. Představa, že by v kolejním mistrovství předstihli Zmijozel, byla úžasná, vždyť se to nikomu nepovedlo bezmála sedm let; pokud však zápas bude pískat tak předpojatý rozhodčí, připustí vůbec, aby vyhráli?

Harry nevěděl, jestli se mu to jen zdá nebo ne, jako by však na Snapea narážel všude, kam přišel. Občas si dokonce říkal, jestli ho Snape sám nesleduje a nepokouší se ho při něčem přistihnout. Hodina lektvarů se postupně měnila v jakási týdenní muka, tak hrozně se Snape k Harrymu choval. Mohl snad tušit, že se dozvěděli o Kameni mudrců? Harry neměl zdání, jak by se to mohlo stát – někdy ovšem měl děsivý pocit, že Snape snad dokáže číst myšlenky.

Když mu příštího odpoledne Ron a Hermiona před šatnou popřáli mnoho štěstí, Harry si uvědomoval, že přemítají, zda ho ještě kdy uvidí živého. Valná úleva to věru nebyla. Jak si oblékal famfrpálový hábit a zvedl svůj Nimbus Dva tisíce, z Woodových

povzbudivých průpovědek nevnímal málem ani slovo.

Ron a Hermiona se zatím usadili na tribuně vedle Nevilla, který nechápal, proč jsou tak zamračení a ustaraní a proč si oba přinesli na zápas hůlky. Ani Harry málem neměl tušení, že si Ron a Hermiona v předchozích dnech potají nacvičovali Svěrací kouzlo. Na ten nápad přišli, když ho Malfoy použil vůči Nevillovi, a byli připraveni použít ho vůči Snapeovi, kdyby postřehli sebemenší známku, že chce Harrymu ublížit.

„Hlavně nezapomeň, že formule zní *Locomotor mortis*,“ zamumlala Hermiona, když si Ron strkal hůlku do rukávu.

„To vím,“ odsekl Ron. „Nech si toho.“

V šatně si Wood mezitím vzal Harryho stranou. „Nechci na tebe nijak naléhat, Pottere, ale pokud jsme kdy potřebovali chytit Zlatonku co nejdřív, tak je to dneska. Musíme zápas ukončit dřív, než ho Snape samým nadržováním daruje Mrzimoru.“

„Je tam úplně celá škola!“ ohlásil Fred Weasley, jenž vyhlédl ze dveří. „Dokonce – u všech všudy – přišel se podívat i Brumbál!“

Harrymu poskočilo srdce.

„Brumbál?“ řekl a vrhl se ke dveřím, aby se sám přesvědčil. Fred měl pravdu. S tou stříbrnou bradou to nemohl být nikdo jiný.

Harry by se nejraději hlasitě rozesmál, tak se mu ulevilo. Vůbec nic mu nehrozilo. Neexistoval prostě způsob, jak by se mu Snape pokusil ublížit, když se Brumbál díval.

Možná to byl důvod, proč Snape vypadal tak rozzlobeně, když obě družstva nastoupila na hřiště. Ron si toho všiml také.

„Ještě nikdy jsem neviděl, že by se Snape tvářil tak podle,“ řekl Hermioně. „Podívej – už jsou ve vzduchu. Au!“

Někdo ho zezadu uhodil do hlavy. Byl to Malfoy.

„Promiň, Weasleyi, ale já jsem tě neviděl.“

Malfoy vycenil zuby na Crabbeho a na Goyla.

„Jsem zvědavý, jak dlouho se Potter tentokrát udrží na koštěti. Chcete se někdo vsadit? Co třeba ty, Weasleyi?“

Ron mu neodpověděl, poněvadž Snape v tu chvíli přiznal Mrzimoru trestné střelení za to, že George Weasley na něj odpálil jeden Potlouk. Hermiona seděla s rukama v klíně, držela Harrymu palce a s přimhouřenýma očima upřeně sledovala, jak krouží nad hřištěm jako jestřáb a vyhlíží Zlatonku.

„Viš, jak podle mého názoru vybírají hráče do družstva Nebelvíru?“ řekl Malfoy nahlas o několik minut později, když Snape přiznal Mrzimoru další trestné střelení, tentokrát bez jakéhokoliv důvodu. „Vybírají ty, kterých je jim líto. To máš Pottera, který nemá rodiče, pak jsou tam Weasleyovi, kteří nemají peníze a ty bys měl být v družstvu taky, Longbottome, poněvadž nemáš mozek.“

Neville zrudl jako krocan, obrátil se však na sedačce a podíval se Malfoyovi do tváře.

„Stojím za tucet takových, jako jsi ty, Malfoyi,“ řekl zajíkávě.

Malfoy, Crabbe a Goyle úplně hýkali smíchy, ale Ron, který se stále neodvažoval spustit oči z hřiště, řekl: „Jen mu to dej, Neville.“

„Longbottome, kdyby lidské mozky byly ze zlata, byl bys ještě větší chudák než tadyhle Weasley, a to už něco znamená.“

Ron už takhle měl nervy napjaté k prasknutí samou úzkostí o Harryho.

„Varuji tě, Malfoyi – ještě slovo –“

„Rone!“ vykřikla najednou Hermiona. „Harry –“

„Cože? Kde?“

Harry se naráz vrhl střemhlav dolů, což vyvolalo užaslé výkřiky a jásot obecenstva. Hermiona vstala a oba palce i s ukazováčky si strčila do úst, zatímco se Harry řítil k zemi jako kulka.

„Máš štěstí, Weasleyi, Potter zřejmě zahlédl na zemi nějaké peníze!“ prohlásil Malfoy.

Ron po něm skočil. Dřív než Malfoy zjistil, co se vlastně děje, Ron už ležel na něm a tiskl ho k zemi. Neville okamžik váhal, potom však přešel přes opěradlo sedačky a vrhl se Ronovi na pomoc.

„Do toho, Harry!“ vykřikla Hermiona, vyskočila na sedadlo a dívala se, jak Harry letí jako blesk přímo na Snapea – vůbec si přitom nevšimla, že Malfoy a Ron se válejí na zemi pod její sedačkou, ani vřavy a skřeků, jež doprovázely smršť ran, jak spolu zápasili Neville, Crabbe a Goyle.

Nahoře ve vzduchu Snape otočil své koště právě včas, aby zahlédl něco jasně

červeného, co se mihlo kolem něj a minulo ho jen tak tak o několik palců a v příští vteřině už Harry střemhlavý let vyrovnal a vítězoslavně zdvihl paži; v ruce držel Zlatonku.

Tribuny vybuchly nadšením: určitě to byl rekord, nikdo se nepamatoval, že by nějaké družstvo chytilo Zlatou tak rychle.

„Rone! Rone? Kde jsi? Utkání skončilo! Harry vyhrál! Vyhráli jsme, a Nebelvír vede!“ ječela Hermiona, tančila na svém sedadle a objímala Parvati Patilovou v řadě před sebou.

Stopu nad zemí Harry seskočil z koštěte. Ještě pořád tomu nemohl uvěřit. Dokázal to – utkání skončilo; trvalo sotva pět minut. Jak fanoušci Nebelvíru vtrhli na hřiště, viděl Snapea, jak přistál nedaleko bledý v obličeji, rty sevřené – a potom ucítil na rameni něčí ruku, a když zvedl hlavu, spatřil Brumbála, který se usmíval.

„To se ti povedlo,“ pronesl Brumbál tiše, takže ho mohl slyšet jen Harry. „Jsem rád, že už jsi nehloubal o tom zrcadle... ani jsi na to neměl čas... byl jsi výtečný...“

Snape si roztrpčeně odplivl na zem.

Nějakou chvíli nato odešel Harry sám ze šatny, aby svůj Nimbus Dva tisíce odnesl zpátky do skladiště košťat. Nepamatoval se, že by si kdy v životě připadal šťastnější. Tentokrát opravdu udělal něco, nač mohl být hrdý – nikdo už nemohl tvrdit, že se jen honosí slavným jménem. Večerní vzduch mu ještě nikdy nevoněl tak sladce. Šel po vlhké

trávé a v duchu znovu prožíval poslední hodinu, která mu splývala dohromady v jediné šťastné vzpomínce: fanoušci Nebelvíru, kteří se k němu seběhli a zvedli ho na ramena; Ron a Hermiona, kteří na tribuně poskakovali radostí, a Ron, jenž hlasitě jásal, i když mu z nosu proudem crčela krev.

To už došel k přístřešku, kam se ukládala koštata. Opřel se o dřevěné dveře a podíval se k hradu, jehož okna teď v paprscích zapadajícího slunce rudě zářila. Takže Nebelvír je první! Podařilo se mu to, dokázal Snapeovi...

A když už o něm byla řeč...

Po předním schodišti hradu spěšně scházela jakási postava s kápí na hlavě. Zcela viditelně nestála o to, aby ji někdo zahlédl, a co nejrychleji se pustila k zapovězenému lesu. Harry při pohledu na ni v tu ránu přestal myslet na své vítězství. Tuhle plíživou chůzi dobře znal: to Snape se kradl do lesa, zatímco všichni ostatní seděli u večeře. Co to mělo znamenat?

Harry se znovu vyhoupl na svůj Nimbus Dva tisíce a vznesl se do vzduchu. Jak neslyšně klouzal nad hradem, viděl ještě Snapea, jak vběhl do lesa, a vydal se za ním.

Stromy byly tak husté, že vůbec neviděl, kudy se Snape pustil. Kroužil proto níž a níž a už se dotýkal nejvyšších větví, když zaslechl hlasy. Klouzavým letem zamířil k nim a neslyšně přistál v koruně rozložitého buku.

Opatrně sešplhal po jedné z větví, držel se pevně na koštěti a snažil se prohlédnout

listím dolů. Snape stál na stinné mýtině, ale ne sám. Spolu s ním tam byl i Quirrell. Harry nedokázal rozpoznat, jak se tváří, koktal však ještě hůř než obvykle. Harry napjal sluch, aby slyšel, co říkají.

„...n-nevím, p-proč jste ch-chtěl, abychom se sešli p-právě tady, Severusi...”

„Myslel jsem prostě, aby to zůstalo mezi námi,” odtušil Snape ledovým hlasem. „Koneckonců, studenti by se o Kameni mudrců neměli dozvědět.”

Harry se naklonil dopředu. Quirrell něco mumlal, ale Snape ho přerušil.

„Už jste zjistil, jak se dostat kolem té Hagridovy příšery?”

„A-ale, Severusi, j-já -“

„Musíte se rozhodnout, jestli budeme přátelé, anebo nepřátelé, Quirrelle,” prohlásil Snape a pokročil k němu.

„J-já n-nevím, co m-máte -“

„Víte velice dobře, jak to myslím.”

Někde hlasitě zahoukala sova a Harry div nespadl ze stromu. Když se zas bezpečně usadil, stačil ještě zaslechnout, jak Snape říká: „...pár těch vašich kejklů. Takže budu čekat.”

„A-ale j-j-já n-nevím -“

„Dobrá, dobrá,” skočil mu do řeči Snape. „Brzo si zase popovídáme, abyste měl čas si to rozmyslet a rozhodnout se, na čí straně jste.”

Přehodil si plášť přes hlavu a rázným krokem opustil mýtinu. Byla už skoro tma, přesto však Harry viděl Quirrella, jak tam nehybně stojí, jako by zkameněl.

„Harry, kdes byl tak *dlouho*?“ zapištěla Hermiona.

„Vyhráli jsme! Tys to vyhrál! Vyhráli jsme!“ křičel Ron a bušil Harrymu do zad. „A já jsem udělal Malfoyovi monokl na oku a Neville se úplně sám pokusil přeprat Crabbeho a Goyla! Ještě pořád nepřišel k sobě, ale madame Pomfreyová tvrdí, že bude v pořádku – takže jsme Zmijozelu ukázali! Všichni na tebe čekají ve společenské místnosti; udělali jsme si večírek a Fred s Georgem uzmuli z kuchyně nějaké jídlo a zákusky.“

„To teď pusť z hlavy,“ vyhrkl udýchaně Harry. „Pojďte, najdeme si nějakou prázdnou místnost. Počkejte, až uslyšíte, co vám povím!“

Než za sebou zavřel dveře, ujistil se ještě, že uvnitř není Protiva, a pak jim vylíčil, co viděl a slyšel.

„Takže jsme měli pravdu! Je to Kámen mudrců, a Snape se snaží přinutit Quirrella, aby mu pomohl se ho zmocnit. Ptal se ho, jestli už ví, jak se dostat kolem Chloupka – a pak ještě něco říkal o Quirrellových ‚kejklech‘ – počítám, že kromě Chloupka chrání ten kámen ještě další věci; nejspíš celá spousta zaklínadel, a Quirrell by měl udělat nějaké kouzlo proti černé magii, aby se Snape dostal dovnitř –“

„Ty tedy myslíš, že Kámen bude v bezpečí jen tak dlouho, jak Quirrell vydrží Snapeovi vzdorovat?“ zeptala se Hermiona vyděšeně.

„Tak to je příští úterý pryč,“ řekl Ron.

Kapitola čtrnáctá

Norský ostrohřbetý drak Norbert

Quirrell však musel být statečnější, než si mysleli. V příštích týdnech vypadal den ze dne bledší a hubenější, nezdálo se však, že by se vzdal.

Pokaždé když mýjeli chodbu ve třetím poschodí, Harry, Ron i Hermiona přitiskli ucho na dveře, aby si ověřili, že uvnitř ještě pořád vrčí Chloupek. Snape chodil po škole nevrlý jako obvykle, což nepochybně znamenalo, že Kámen je dosud v bezpečí. Kdykoliv Harry v těch dnech potkal Quirrella, povzbudivě se na něj usmál, a Ron začal všem domlouvat, aby se profesorovi nesmáli, když koktá.

Hermiona nicméně myslela i na jiné věci než na Kámen mudrců. Sestavila si rozvrh opakování a všechny své poznámky si roztrídila a označila různými barvami. Harry ani Ron by proti tomu nic nenamítali, Hermiona na ně však neustále naléhala, aby se do toho pustili také.

„Hermiono, vždyť do zkoušek zbývá ještě celá věčnost.“

„Deset týdnů,“ odsekla Hermiona. „To není žádná věčnost, pro Nicolase Flamela je to jako vteřina.“

„Jenže nám není šest set let,“ připomněl jí Ron.

„A stejně, proč si chceš něco opakovat, když všechno umíš?“

„Proč si to chci opakovat? Zbláznil ses nebo co? Uvědomujete si, že ty zkoušky musíme složit, abychom prošli do druhého ročníku? Jsou tak důležité, měla jsem se začít připravovat už před měsícem, nechápu, co to se mnou bylo...“

Učitelé bohužel zřejmě uvažovali stejným způsobem jako ona. Ukládali jim tolik domácích úloh, že o velikonočních prázdninách si zdaleka neužili tolik zábavy jako o Vánocích. Harry a Ron si sotva mohli v pohodě odpočinout, když vedle nich Hermiona odříkávala dvanáct způsobů použití dračí krve nebo nacvičovala pohyby s hůlkou. Oba sice reptali a zívali, trávili však většinu volného času v knihovně spolu s ní a snažili se zvládnout všechny úkoly navíc.

„Já si to nikdy nezapamatuju,“ vybuchl Ron jednoho odpoledne, odhodil své brko a toužebně vyhlédl z okna knihovny. Byl první opravdu krásný den po kolika měsících. Obloha bez mráčku se pomněnkově modrala a ve vzduchu visel příchod nadcházejícího léta.

Harry, jenž se v tu chvíli pokoušel ve *Stu kouzelnických bylin a hub* objevit Dobromysl,

zvedl hlavu teprve, když slyšel, jak se Ron ptá: „Hagrid! Co ty děláš v knihovně?“

Hagrid se přisoual k nim a něco schovával za zády. Ve svém spratkovém kožíšku se sem ani trochu nehodil.

„Jen se tu rozhlížím,“ řekl vyhýbavým tónem, jenž okamžitě vzbudil jejich pozornost. „A co studujete vy?“ Naráz se zatvářil podezíravě. „Doufám, že ještě pořád nehledáte Nicolase Flamela?“

„Ne, poněvadž jsme už dávno zjistili, kdo to je,“ řekl Ron povzneseně. „A navíc víme, co ten pes hlídá, že je to Kámen mu...“

„Pssst!“ Hagrid se spěšně rozhlédl kolem, jestli je někdo neposlouchá. „Nekřičte tolik, co je to s váma?“

„Máme totiž pár věcí, na které jsme se tě chtěli zeptat,“ řekl Harry, „jako co ještě chrání Kámen kromě Chloupka...“

„PSSST!“ zasyčel Hagrid znovu. „Víte co – přidte potom ke mně; neslibuju, že vám něco povím, to říkám rovnou, ale nepouštějte si vo tom pusu na špacír tady, studenti o tom nemaj nic vědět. Eště si budou myslet, že sem vám to řek já –“

„Takže se uvidíme za chvíli,“ řekl Harry.

Hagrid se odšoual pryč.

„Co to vůbec schovával za zády?“ řekla Hermiona zamyšleně.

„Myslíte, že to mělo co dělat s Kamenem?“

„Půjdu se podívat, ve kterém oddělení byl,“ řekl Ron, který už měl práce plné zuby. Za okamžik se vrátil s celým stohem knih v náručí a hodil je na stůl.

„Byl u Draků!“ pronesl šeptem. „Hagrid si hledal rozumy o dracích! Podívejte se na tohle: *Dračí druhy ve Velké Británii a v Irsku; Od vejce do pekel, příručka pro chovatele draků.*“

„Hagrid si odjakživa přál mít draka, řekl mi to hned tenkrát, když jsme se poprvé setkali,“ vysvětlil Harry.

„Jenže to je proti našim zákonům,“ namítl Ron.

„Chov draků zakázala v roce 1709 Úmluva kouzelníků, to ví každý. Mudlové by si nás těžko mohli nevšimnout, kdybychom si na zahrádce za domem drželi draky – a ostatně, draka nemůžete ochočit, je to nebezpečné. Měli byste vidět, jaké spáleniny měl Charlie od těch divokých v Rumunsku!“

„Ale v Británii přece divocí draci nejsou?“ zeptal se Harry.

„Samozřejmě že jsou,“ řekl Ron. „Obyčejní velšští zelení a hebridští černí. Ministerstvo kouzel má spoustu práce, aby to ututlalo. Naši lidé musí každou chvíli očarovat nějakého mudlu, který je zahlédne, aby na to zase zapomněl.“

„Takže co Hagrid pro všechno na světě zamýšlí?“ zděsila se Hermiona.

Když o hodinu později zakleпали na dveře hájovny, překvapilo je, že všechny rolety jsou zatažené. „Kdo je?“ zeptal se Hagrid, než je pustil dovnitř a spěšně za nimi přibouchl dveře.

Uvnitř bylo vedro k udušení. Ačkoliv venku byl opravdu teplý den, v krbu sálal oheň. Hagrid jim uvařil čaj a nabídl jim chlebičky s kolčavím masem, které odmítli.

„Tak vy jste se mě chtěli něco zeptat?“

„Ano,“ přisvědčil Harry. Nemělo smysl obcházet kolem horké kaše. „Mysleli jsme, že bys nám mohl povědět, co dalšího kromě Chloupka ještě chrání Kámen mudrců.“

Hagrid se na něj zamračil.

„Samozřejmě že nemoh,“ prohlásil. „V první řadě to ani sám nevím. A za druhý, vy už takhle víte až moc, takže bych vám to neřek, ani kdybych moh. Ten Kámen tu je z dobřejch důvodů. Už ho málem ukradli u Gringottovych – počítám, že na to ste už taky přišli? A nejde mi do hlavy, jak jste se vůbec dozvěděli o Chloupkovi.“

„Ale no tak, Hagrid, možná že nám to nechceš říct, ale určitě to víš, ty přece víš o všem, co se tu děje,“ řekla Hermiona vlídným, vemlouvavým hlasem. Hagridovi to zacukalo vousatou bradou, bylo znát, že se usmívá. „Vlastně jsme jenom chtěli vědět, kdo tu ostrahu *vytvořil*,“ pokračovala Hermiona. „Říkali jsme si, komu kromě tebe Brumbál natolik *důvěřuje*, aby mu s tím pomáhal.“

Hagridova hrud' se při těch posledních slovech nadmula k prasknutí. Harry a Ron na Hermionu obdivně pohlédli.

„No myslím, že tím nemůžu nadělat žádnou škodu, dyž vám povím tohle... tak počkejte... vode mě si pučil Chloupka... a pak tam některý učitelé kouzlili... profesorka Prýtová – profesor Kratiknot – profesorka

McGonagallová –“ vypočítával je na prstech, „profesor Quirrell – a Brumbál sám pochopitelně taky nějaký kouzla dělal. Počkejte, na někoho jsem zapomněl. No ovšem, profesor Snape.“

„Snape?“

„Jo – tak daleko jste se ještě nedostali, co? Aby vám bylo jasné, Snape pomáhal Kámen *vochránit*, ne že ho chce ukrást.“

Harry věděl, že Ron i Hermiona si myslí totéž co on. Pokud se Snape podílel na zajištění Kamene, muselo pro něj být snadné zjistit, jak ho zabezpečili ostatní učitelé. Pravděpodobně věděl úplně všechno – zřejmě s výjimkou zaklínadla, kterého použil Quirrell, a toho, jak obejít Chloupka.

„Ale ty jsi jediný, kdo ví, jak se dostat kolem Chloupka, že ano, Hagrid?“ zeptal se Harry s úzkostí v hlase. „A neřekl jsi to nikomu, že? Ani žádnému z učitelů?“

„Kromě mě a Brumbála to neví živá duše,“ prohlásil Hagrid hrdě.

„Aspoň že tak,“ zašeptal Harry ostatním. „Hagrid, mohli bychom otevřít okno? Já se tu snad uvařím.“

„To nemůžu, Harry, nezlob se,“ řekl Hagrid. Harry si všiml, že se ohlédl k ohni, a podíval se tam také.

„Hagrid – co to máš?“

Předem však už věděl, co to je. Uprostřed ohně, pod konvicí, leželo veliké černé vejce.

„Ehm,“ řekl Hagrid a nervózně si prohrábl vousy. „Totiž – to je...“

„Kdes ho sehnal, Hagride?“ zeptal se Ron a sehnul se k ohni, aby si vejce prohlédl zblízka. „Muselo tě stát hotové jmění.“

„Vyhrál jsem ho,“ řekl Hagrid. „Včera večír. Zašel jsem si do vsi na pár skleniček, a přitom jsem si s nějakým cizím chlápkem zahrál karty. Esli chcete vědět, myslím, že byl docela rád, když se ho zbavil.“

„Ale co si s ním počneš, až se vylíhne?“ namítla Hermiona.

„No, něco jsem si vo tom přečet,“ řekl Hagrid a vytáhl zpod polštáře velikou knihu. „Tudle jsem si přines z knihovny – *Chov draků pro zábavu a podnikání* – samozřejmě je už trochu starší, ale je tam všecko. Držte vejce ve vohni, poněvač jejich matky na ně taky dejchaj, rozumíte, a když se vylíhne, dávejte mu každý půl hodiny kbelík koňaku smíchanýho s kuřecí krví. A podívejte se tadydle – jak rozpoznat různý vejce – todle tady je norskkej vestrohřbetej drak, a ty jsou vzácný.“

Vypadal velice spokojený sám se sebou, ale Hermiona s ním nesouhlasila.

„Hagride, tenhle dům je ze dřeva,“ zdůraznila.

Hagrid ji však neposlouchal. Příkládal na oheň a vesele si přitom něco broukal.

A tak měli další důvod, proč si dělat starosti: co by se mohlo Hagridovi stát, kdyby se někdo dozvěděl, že u sebe v hájovně ukrývá zákonem zakazovaného draka.

„Rád bych věděl, jaké to je, když někdo žije v pohodě,“ vzdychal Ron, když večer co večer zápasili se všemi domácími úlohami navíc, které dostávali. Kromě toho Hermiona teď začala sestavovat rozvrh opakování i pro Harryho a pro Rona, což je dohánělo k šílenství.

Pak jednou při snídani Hedvika přinesla Harrymu další vzkaz od Hagrida. Byla to jen tři slova:

Už se líhne!

Ron by nejraději vůbec nešel na hodinu bylinkářství a místo toho vyrazil rovnou do hájovny, Hermiona však o tom nechtěla ani slyšet.

„Hermiono, kolikrát v životě uvidíme, jak se líhne drak?“

„Přece máme vyučování, měli bychom z toho malér, a to ještě není nic proti tomu, do jaké bryndy se dostane Hagrid, až se někdo dozví, co dělá –“

„Mlč!“ šeptl Harry.

Malfoy byl jen pár stop od nich a teď nečekaně zůstal stát a poslouchal. Co všechno asi slyšel? Výraz v jeho tváři se Harrymu ani trochu nezamlouval.

Ron a Hermiona se spolu hádali celou cestu až do třídy, a Hermiona nakonec souhlasila, že během dopolední přestávky s nimi k Hagridovi zaskočí. Když se na konci hodiny ozval z hradu zvon, všichni tři okamžitě odhodili sázecí lopatky a utíkali přes školní pozemky k okraji lesa. Hagrid je uvítal celý rozpálený a vzrušený.

„Už je skoro venku!“ Otevřel jim, aby mohli dovnitř.

Vejce leželo na stole a byly na něm hluboké praskliny. Uvnitř se něco hýbalo a z vejce vycházely podivné cvakavé zvuky.

Všichni si přitáhli židle ke stolu a se zatajeným dechem sledovali, co se stane.

Náhle se ozval skřípavý zvuk, vejce puklo a na stůl žuchlo dračí mládě. Nebylo nijak vábné; Harry si v duchu říkal, že vypadá jako zmuchlaný černý deštník. Jeho ostnatá křídla byla v porovnání s hubeným černým tělem velická; dráče mělo dlouhý čenich s širokými nozdrami, náznak budoucích rohů a vypoulené oranžové oči.

Pak mládě kýchl a z čenichu mu vyletěla sprška jisker.

„No není *krásnej*?“ zamumlal Hagrid. Natáhl ruku a chtěl draka pohladit po hlavě, ten mu však chňapl po prstech a ukázal jim špičaté zuby.

„Pámbůh s ním, von už ví, kdo je jeho mamička!“ pyšnil se Hagrid.

„Hagride,“ řekla Hermiona, „jak rychle takoví norští ostrohřbetí draci vlastně rostou?“

Hagrid se jí chystal odpovědět, ale vtom zbledl jako stěna – jediným skokem byl na nohou a hnal se k oknu.

„Co se děje?“

„Někdo sem nahlížel škvírou mezi roletama – nějaký kluk – a teď utíká zpátky ke škole.“

Harry se vrhl ke dveřím a podíval se ven. Dokonce ani na dálku se nemohl zmýlit.

Byl to Malfoy, kdo uviděl draka.

Celý příští týden zářil na Malfoyově tváři potměšilý úsměv a Harry, Ron i Hermiona z toho byli velice nervózní. Většinu volného času trávili teď v Hagridově hájovně za staženými roletami a snažili se přivést ho k rozumu.

„Prostě ho pusť ven,“ naléhal Harry. „Pusť ho na svobodu!“

„Nemůžu,“ namítal Hagrid. „Je ještě moc malej. Někde by umřel.“

Společně hleděli na malé dráče. Za pouhý týden vyrostlo tak, že už bylo třikrát delší. Z nozder mu neustále vycházel kouř. Hagrid se v posledních dnech vůbec nevěnoval svým povinnostem hajného, poněvadž drak ho plně zaměstnával. Všude po podlaze byly prázdné lahve od koňaku a kuřecí peří.

„Rozhod jsem se, že mu budu říkat Norbert,“ prohlásil Hagrid a díval se na draka dojatým pohledem. „Teď už mě vopravdu pozná, jen se podívejte. Norberte! Norberte! Kdepak máš mamičku?“

„Docela mu přeskočilo,“ pošeptal Ron Harrymu do ucha.

„Jen počkej, Hagride,“ řekl Harry nahlas, „ještě tak dva týdny, a Norbert bude dlouhý jako tvoje hájovna. A Malfoy může kdykoli zajít za Brumbálem.“

Hagrid se kousl do rtu.

„Já - já vím, že si ho nemůžu nechat napořád, přeci ho ale nemůžu jen tak vyhodit, to teda nemůžu!“

Vtom se Harry obrátil k Ronovi.

„Charlie,“ řekl.

„Tobě už přeskakuje taky,“ ohradil se Ron. „Jestli se nepamatuješ, já jsem Ron.“

„Ne - Charlie - myslím tvého bratra Charlieho. Toho, co v Rumunsku studuje draky. Mohli bychom mu Norberta poslat. Charlie se o něj může postarat a pak ho pustit na svobodu!“

„To je báječný nápad!“ zajásal Ron. „Co na to říkáš, Hagride?“

Nakonec Hagrid souhlasil s tím, že pošlou Charliemu sovu, aby se ho zeptali.

Příští týden se nekonečně vlekl. Ve středu večer Hermiona a Harry seděli sami ve společenské místnosti ještě dlouho poté, co si všichni ostatní šli lehnout. Hodiny na stěně právě odbily půlnoc, když se otvor v podobizně naráz rozlétl a zničehonic tu stál Ron a svlékal si Harryho neviditelný plášť. Až do té doby byl v Hagridově boudě a pomáhal mu krmit Norberta, který teď už hlтал mrtvé myši po celých bednách.

„Kousl mě!“ řekl a ukazoval jim ruku, zavázanou do zakrváceného kapesníku. „Týden nebudu s to udržet v ruce brko. Řeknu vám, že ten drak je nejpříšernější stvoření, jaké jsem v životě viděl, ale když posloucháte Hagrida, mysleli byste, že je to

malý chlupatý králíček. Když mě kousl, poslal mě Hagrid pryč, že prý jsem ho polekal; a když jsem odcházel, zpíval mu ukolébavku.“

V tu chvíli někdo zatukal na temné okno.

„To je Hedvika!“ zaradoval se Harry a spěchal jí otevřít. „Určitě nese odpověď od Charlieho!“

Všichni tři srazili hlavy dohromady a četli lístek, který sova přinesla.

Milý Rone,

Jak se máš? Děkuji ti za dopis – norského ostrohřbetého dračka si rád vezmu, jenže nebude snadné ho sem dostat. Myslím, že nejlepší bude poslat ho po mých přátelích, kteří mě mají navštívit příští týden. Potíž je v tom, že nikdo nesmí vidět, že vezou dračka, poněvadž je to proti zákonu.

Dokázali byste ho v sobotu o půlnoci dostat na nejvyšší věž? Mohou se tam s vámi setkat a odvézt si ho, dokud bude ještě tma.

Odpověz prosím co nejrychleji.

Srdečně zdravím!

Tvůj Charlie

Podívali se na sebe.

„Máme neviditelný plášť,“ řekl Harry. „Nemělo by to být zvlášť těžké – myslím, že

plášť je dost veliký, aby nás zakryl oba dva i s Norbertem.“

To, že s ním souhlasili Ron i Hermiona, jasně dokazovalo, jak ošklivý týden měli za sebou. Udělali by cokoliv, jen aby se zbavili Norberta – a Malfoye.

Jejich plány ovšem zkřížila neočekávaná překážka: pokousaná ruka opuchla Ronovi do rána tak, že byla dvakrát větší. Nevěděl, jestli se má odvážit zajít za madame Pomfreyovou – nepoznala by to, že ho kousl drak? Odpoledne však už neměl na vybranou. Rána mu ošklivě zezelenala; vypadalo to, že Norbertovy zuby jsou jedovaté.

Navečer Harry s Hermionou spěchali na ošetřovnu; Rona našli v posteli a v hrozném stavu.

„To není jenom ta ruka,“ řekl jim šeptem, „i když mám pocit, že mi nejspíš upadne. Malfoy řekl madame Pomfreyové, že si ode mě chce půjčit jednu knížku – to jen aby sem mohl přijít a vysmívat se mi. Pořád vyhrožoval, že madame Pomfreyové poví, co mě doopravdy kouslo – já jsem jí řekl, že to byl pes, ale myslím, že mi nevěřila; neměl jsem tenkrát při famfrpálu Malfoye praštit, teď mi to oláčí.“

Harry a Hermiona se ho pokoušeli upokojit.

„V sobotu o půlnoci to budeme mít za sebou,“ chlácholila ho Hermiona, Rona to však vůbec neuklidnilo. Naopak: posadil se zpríma a na čele mu vyrazil pot.

„V sobotu o půlnoci!“ řekl chraplavým hlasem. „Ale ne, to snad ne! Ted’ jsem si vzpomněl – Charlieho dopis byl v té knížce, kterou si Malfoy odnesl – takže už ví, že se Norberta chceme zbavit!“

Harry a Hermiona už mu nestačili nic říct, poněvadž v tu chvíli přišla madame Pomfreyová a poslala je pryč, že prý si Ron potřebuje zdřímnout.

„Na to, abychom náš plán měnili, je pozdě,“ řekl Harry Hermioně. „Nemáme už čas poslat Charliemu další sovu, a je to nejspíš naše jediná možnost, jak se Norberta zbavit. Musíme to risknout. A koneckonců, *máme* neviditelný plášť, a to Malfoy neví.“

Když to šli oznámit Hagridovi, našli jeho Tesáka, jak sedí venku s obvázaným ocasem; Hagrid otevřel okno, aby si s nimi mohl promluvit.

„Dovnitř vás nepustím,“ zasupěl. „S Norbertem je to ted’ všelijaký – ale není to nic, co bych nezvládl.“ Když mu řekli o Charlieho dopisu, vhrkly mu do očí slzy, i když to mohlo být i proto, že ho Norbert v tu chvíli kousl do nohy.

„Aúúú! Ale to nic, jenom mně prokousnul botu prostě si hraje – dyť von je to eště drobeček.“

Drobeček právě mrskl ocasem do zdi, až se rozřinčela okna. Harry a Hermiona se vydali zpátky do hradu s pocitem, že se soboty snad ani nedočkají.

Když pak konečně nadešla chvíle, kdy se Hagrid musel s Norbertem rozloučit, bývalo by jim ho nejspíš přišlo líto, kdyby jim ovšem nedělalo takovou starost to, co měli před sebou. Bylo zataženo, noc černočerná, a oni dorazili do Hagridovy hájovny později, než chtěli, poněvadž museli počkat, až jim přestane překážet Protiva, který ve vstupní síni hrál tenisovým míčkem proti zdi.

Hagrid už Norberta uložil do veliké bedny, ve které měl cestovat.

„Dal jsem mu na cestu spoustu myší a nějaký koňak,“ sdělil jim tlumeným hlasem. „A přibalil jsem mu jeho medvídko, kdyby se mu snad stejskalo.“

Z bedny k nim doléhaly drásavé zvuky, podle kterých Harry usoudil, že Norbert se medvídkovi právě snaží utrhnout hlavu.

„Sbohem, Norberte!“ vzlykl Hagrid, zatímco Harry a Hermiona přikryli bednu neviditelným pláštěm a pak se pod něj postavili také. „Mamička na tebe nikdy nezapomene!“

Neměli tušení, jak se jim vlastně podařilo dostat bednu zpátky do hradu. Zatímco se vláčeli s Norbertem po mramorovém schodišti do vstupní síně a po temných chodbách, rychle se blížila půlnoc. Ještě jedno schodiště, a po něm další – dokonce ani jedna z Harryho zkratk jim to zvlášť neusnadnila.

„Už jsme skoro tam!“ zafuněl Harry, když dorazili do chodby pod nejvyšší věží.

Potom se před nimi náhle něco pohnulo a oni leknutím bednu div neupustili. V tu chvíli zapomněli, že jsou neviditelní, přikrčili se ve stínu a hleděli na temné siluety dvou lidí, kteří se spolu potýkali sotva deset stop od nich. Náhle se tam rozsvítila lampa.

Profesorka McGonagallová v kostkovaném županu a se sítkou na hlavě držela za ucho Malfoye.

„Tak za tohle vás čeká školní trest!“ vykřikla. „A Zmijozelu se odečte dvacet bodů! Takhle se toulat uprostřed noci, jak jste se *opovážil* –“

„Když vy to nechápete, paní profesorko; Harry Potter je na cestě sem a má s sebou draka!“

„Co mi to vykládáte za nesmysly? Jak se opovažujete vyslovit takovou lež! Jen počkejte, Malfoyi – promluvím si o vás s profesorem Snapem!“

Vystoupit po strmém točitém schodišti nahoru na věž jim po takové podívané připadalo jako ta nejsnazší věc na světě. Teprve když znovu vykročili do chladného nočního vzduchu, odhodili plášť; byli rádi, že se zas mohou pořádně nadechnout, a Hermiona samým nadšením nadskočila.

„Malfoy dostane školní trest! Já se snad dám do zpěvu!“

„Opovaž se!“ varoval ji Harry.

Ještě se potichu smáli, jak Malfoy dopadl, a čekali: Norbert sebou tloukl, divže nerozbil bednu. Asi deset minut poté se ze tmy snesla dolů čtyři košťata.

Charlieho přátelé byli veselá cháska. Předvedli Harrymu a Hermioně postroj, který si připravili, aby draka mohli nést mezi sebou. Všichni společně do něj teď Norberta bezpečně upnuli, a pak si Harry a Hermiona s návštěvníky ještě potřásli rukama a ze srdce jim poděkovali.

Takže Norbert konečně bude pryč... bude pryč... *je pryč!*

Vydali se zpátky po točitých schodech a na srdci jim bylo stejně lehké jako v rukou, když teď nemuseli držet Norberta. Už žádné starosti s drakem – a Malfoye čeká školní trest – co by ještě mohlo pokazit jejich štěstí?

Odpověď na ně čekala dole pod schody. Ve chvíli, kdy vkročili do chodby, se ze tmy vynořila Filchova tvář.

„Ale ale,“ pronesl šeptem Harry, „a teď jsme *opravdu* v maléru!“

Zapomněli neviditelný plášť nahoře na věži.

Kapitola patnáctá

Zapovězený les

Hůř už na tom opravdu být nemohli.

Filch je odvedl do kabinetu profesorky McGonagallové v prvním poschodí a tam teď seděli a čekali; nepromluvili mezi sebou ani slovo. Hermiona se celá třásla. Harrymu se honily hlavou výmluvy, důkazy jejich nevin a všelijaká za vlasy přitažená vysvětlení, jedno chabější než druhé. Neměli nejmenší tušení, jak se tentokrát dostanou z maléru. Byli opravdu v bryndě. Jak mohli být tak hloupí a zapomenout plášť? Neměli sebemenší důvod, kterým by profesorce McGonagallové vysvětlili, proč nejsou v posteli a uprostřed noci se plíží po škole, a ještě ke všemu, co pohledávali na nejvyšší astronomické věži, kam se mimo vyučovací hodiny nesmělo. Přidejte k tomu Norberta a neviditelný plášť, a mohli si rovnou balit kufry.

Opravdu si Harry myslel, že hůř na tom už být nemohou? Tak to se mýlil. Když se objevila profesorka McGonagallová, vedla totiž s sebou Nevilla.

„Harry!“ vyrazil ze sebe Neville, jakmile je oba uviděl. „Pokoušel jsem se tě najít, abych tě varoval, slyšel jsem, jak Malfoy říká, že tě chytí, a tvrdil, že máš dra...“

Harry divoce zavrtěl hlavou, aby byl zticha, jenže profesorka McGonagallová to postřehla. Jak se teď nad třemi žáky tyčila, zdálo se, že oheň začne sršet mnohem spíš ona než Norbert.

„Něco takového bych do nikoho z vás v životě neřekla! Pan Filch tvrdí, že jste byli nahoře na astronomické věži. Je jedna hodina po půlnoci. *Vysvětlete mi to!*“

Poprvé za celou dobu ve škole nedokázala Hermiona odpovědět na otázku, kterou jí položil někdo z učitelů. Upřeně hleděla na své trepky, nehybná jako socha.

„Myslím, že je mi dost jasné, co se stalo,“ prohlásila profesorka McGonagallová. „Na to nemusí být žádný génius, aby si to spočítal. Napovídali jste Dracovi Malfoyovi nějakou báchorku o drakovi, abyste ho dostali z postele a přivedli ho do maléru. Toho jsem už chytila. Nejspíš si myslíte, jaká to je legrace, že tu báchorku slyšel i tadyhle Longbottom a uvěřil jí také.“

Harry zachytil Nevillův pohled a snažil se mu beze slov sdělit, že to není pravda, poněvadž Neville se tvářil ohromeně a ukřivděně. Chudák Neville, který vždycky všecko zpackal – Harry věděl, jak se musel přemáhat, když se je potmě pokoušel najít, aby je varoval.

„Ani nevíte, jak jste mě zklamali,“ prohlásila profesorka McGonagallová. „Za jedinou noc čtyři žáci, kteří nejsou v posteli!

Něco takového jsem ještě nezažila. O vás, slečno Grangerová, jsem si myslela, že máte víc rozumu; a co se vás týče, pane Pottere, myslela jsem, že vám na Nebelvíru záleží víc. Všichni tři dostanete trest - ano, pane Longbottome, vy také, *nic* vám nedává právo chodit v noci po škole, obzvlášť v těchto dnech, kdy je to velice nebezpečné - a Nebelvíru se odečte padesát bodů.“

„*Padesát?*“ vyjekl Harry - tím by přišli o první místo, které získali v posledním famfrpálovém utkání.

„*Padesát bodů za každého,*“ prohlásila profesorka McGonagallová a ztěžka dýchala svým dlouhým špičatým nosem.

„Paní profesorko - prosím vás -“

„To přece nemůžete -“

„Neříkejte mi, co můžu a co ne, Pottere. A teď všichni zpátky do postele. V životě jsem se za žáky z Nebelvíru tak nestyděla.“

Rázem přišli o sto padesát bodů. Tím se Nebelvír octl na posledním místě. Během jediné noci připravili svou kolej o jakoukoliv naději, že by mohla získat školní pohár. Harry měl pocit, jako by mu u žaludku upadlo dno - dokážou tohle kdy napravit?

Až do rána nezamhouřil oko. Slyšel, jak Neville snad celé hodiny vzlyká do polštáře, ale nedokázal přijít na nic, čím by ho utěšil. Věděl, že Neville má hrůzu z rána, stejně jako on sám. Co se stane, až se všichni ostatní z Nebelvíru dozvědí, co provedli?

Když příštího dne studenti z Nebelvíru procházeli kolem obrovských přesýpacích hodin, které ukazovaly, kolik bodů jejich kolej má, domnívali se nejdřív, že se stal

nějaký omyl. Jak by naráz mohli mít o sto padesát bodů míň než včera? Vzápětí se to ale už rozkřiklo: to Harry Potter, slavný Harry Potter, hrdina dvou famfrpálových utkání, je připravil o všechny ty body, on a další dvě nemehla z prvního ročníku!

Ještě včera Harry patřil k nejznámějším a nejoblíbenějším žákům; dnes ho najednou nejvíc nenáviděli. Dokonce i studenti z Havraspáru a Mrzimoru byli teď proti němu, poněvadž všichni si toužebně přáli, aby Zmijozel ve školním poháru prohrál. Ať Harry přišel kamkoliv, všichni si na něj ukazovali a nenamáhali se ztlumit hlas, když mu nadávali. Zato studenti ze Zmijozelu tleskali, když procházel kolem, hvízdali a jásavě ho pozdravovali: „Děkujeme, Pottere, tentokrát jsi nám posloužil!“

Jedině Ron stál na Harryho straně.

„Za pár týdnů na to všichni zapomenou. Podívej, Fred a George už připravili Nebelvír o spoustu bodů za ty roky, co tu jsou, a lidi je pořád mají rádi.“

Jenomže ti nikdy neztratili sto padesát bodů najednou, že?“ namítl Harry ztrápeně.

„No – to ne,“ připustil Ron.

Teď už bylo pozdě napravovat, co způsobil, zařekl se však, že propříště se nebude plést do věcí, po kterých mu nic není. Všecko to zavinil tím, že pořád slídl kolem a špehoval. Styděl se sám za sebe tolik, že šel za Woodem a navrhl mu, že odstoupí z famfrpálového mužstva.

„Co, že odstoupíš?“ zahřměl Wood. „A co to komu prospěje? Jak získáme zpátky nějaké body, jestli nevyhrajeme ve famfrpálu?“

Dokonce ani famfrpál teď Harryho nijak netěšil. Ostatní hráči na něj při tréninku nepromluvili ani slovo, a pokud se o něm museli zmínit, říkali mu „chytač“.

Hermiona a Neville trpěli podobně. Nebyli na tom tak zle jako Harry, poněvadž byli méně známí než on, ale ostatní s nimi také nemluvili. Hermione na sebe při vyučování přestala upozorňovat, sedávala s hlavou svěšenou a jen mlčky pracovala.

Harry se skoro radoval, že do zkoušek už není daleko. Při všem opakování, které teď měli, nemusel aspoň myslet na své neštěstí. On, Ron a Hermione se drželi stranou a učili se dlouho do noci, aby si zapamatovali přísady do složitých lektvarů, naučili se nazpaměť zařikadla a kouzelnické formule a uložili si do paměti data kouzelnických objevů a povstání skřetů...

Přibližně týden předtím, než měly zkoušky propuknout, bylo však Harryho nové předsevzetí nezasahovat do ničeho, co se ho netýká, vystaveno neočekávané zkoušce. Když se jednoho odpoledne vracel sám z knihovny, slyšel, jak v učebně před ním někdo fňuká, a když přišel blíž, poznal Quirrellův hlas.

„Ne - ne - to už ne, prosím -“

Znělo to, jako by mu někdo hrozil. Harry přistoupil blíž.

„Tak dobrá - dobrá -“

V příštím okamžiku Quirrell spěšně vyběhl z učebny a narovnával si turban. Byl bledý jako stěna a vypadal, jako kdyby se měl rozplakat. Dlouhými kroky vyrazil pryč; Harry si říkal, že ho Quirrell nejspíš ani

nepostřehl. Počkal, až profesora už nebylo slyšet, a pak nahlédl do učebny. Byla prázdná, na protější straně však byly dveře otevřené dokořán. V půli cesty k nim si Harry připomněl své předsevzetí, že se do ničeho nebude míchat.

Bud' jak bud', býval by vsadil tucet Kamenů mudrců na to, že z místnosti právě vyšel Snape, a podle toho, co Harry před chvílí vyslechl, určitě si teď vítězně vykračuje – Quirrell se zřejmě konečně vzdal.

Vrátil se do knihovny, kde Hermiona právě zkoušela Rona z astronomie, a řekl jim, co slyšel.

„Takže Snape to dokázal!“ zděsil se Ron. „Jestli mu Quirrell prozradil, jak zrušit jeho zaklínadlo proti černé magii –“

„Ještě pořád je tam Chloupek,“ namítla Hermiona. „Možná že Snape zjistil, jak kolem něho projít, a nemusel se Hagrida ptát,“ řekl Ron a podíval se na tisíce knih, které je obklopovaly. „Vsadím se, že tu někde je i kniha, ve které stojí, jak projít kolem obrovského tříhlavého psa. Takže co uděláme, Harry?“

V Ronových očích už zase žhnula dobrodružná světélka, Hermiona mu však odpověděla dřív, než to stačil udělat Harry.

„Půjdeme za Brumbálem, poněvadž to jsme měli udělat už dávno. Kdybychom se o něco pokoušeli sami, určitě nás vyhodí ze školy.“

„Jenže nemáme žádný *důkaz*!“ řekl Harry. „Quirrell je příliš vyděšený, než aby nás podpořil. Stačí, když Snape řekne, že neví, jak se v předvečer Všech svatých dostal ten

troll dovnitř, a on sám že ve třetím poschodí vůbec nebyl – komu si myslíte, že uvěří, jemu nebo nám? Není žádné tajemství, že ho nemáme rádi; Brumbál si řekne, že jsme si to všechno vymysleli, abychom ho vystrnadili ze školy. Filch nám nepomůže, ani kdyby na tom závisel jeho život, je se Snapem v příliš dobrém vztahu, a bude si říkat, že čím víc žáků vyhodí ze školy, tím líp. A nezapomínejte, že o Kameni ani o Chloupkovi vlastně nemáme vědět. To by znamenalo spoustu vysvětlování.“

Hermionu zřejmě přesvědčil, Rona však ne. „Kdybychom se trochu porozhlédli –“

„Ne,“ řekl Harry rázně, „už jsme se narozhlíželi až až.“

Přítáhl si mapu Jupitera a začal se učit názvy jeho měsíců.

Příštího dne ráno dostali Harry, Hermiona i Neville při snídani dopis. Ve všech třech stálo totéž:

Svůj trest nastoupíte dnes v jedenáct hodin večer.

Pan Filch na vás bude čekat ve vstupní síni.

Prof. M. McGonagallová

Při všem rozruchu kolem bodů, o které Nebelvír připravili, Harry úplně zapomněl, že si mají odpykat i potrestání. Napůl čekal, že si Hermiona začne stěžovat, poněvadž si celý

večer nebude moci opakovat, neřekla však ani slovo. Stejně jako Harry měla pocit, že si trest zaslouží.

V jedenáct hodin večer se ve společenské místnosti rozloučili s Ronem a spolu s Nevillem se vydali do vstupní síně. Filch už tam čekal – a s ním i Malfoy. Harry totiž úplně zapomněl, že Malfoy dostal trest také.

„Pojďte za mnou,“ řekl Filch, rozsvítil lampu a vedl je ven.

„Vsadím se, že si to příště pořádně rozmyslíte, než zase porušíte školní řád, co?“ a škodolibě se na ně zašklebil. „Ano, ano... jestli chcete vědět, těžká práce a bolest jsou ti nejlepší učitelé... Škoda jen, že se zapomíná na tresty, kterých se užívalo dřív... tenkrát se na pár dnů věšelo za zápěstí ke stropu, ještě pořád ty řetězy mám u sebe v pracovně, a dobře promazané olejem, kdyby jich přece bylo zapotřebí... Tak jdeme, a ať vás ani nenapadne mi utéct, to by pro vás bylo ještě horší.“

Potmě šli v řadě za sebou přes školní pozemky. Neville v jednom kuse popotahoval. Harry uvažoval, jaký trest je asi čeká. Muselo to být něco opravdu hrozného, jinak by Filch nemluvil tak potěšeně.

Měsíc jasně zářil, ale honily se přes něj mraky, a tak co chvíli šli v úplné tmě. Před sebou Harry viděl rozsvícená okna Hagridovy hájovny, a pak ho z dálky uslyšeli, jak křičí:

„To jste vy, Filchi? Tak podťe, ať můžem začít.“ Harrymu poskočilo srdce; jestli mají spolupracovat s Hagridem, nebude to tak hrozné. Filch musel poznat z jeho tváře, jak se mu ulevilo, poněvadž řekl: „Nejspíš si

myslíš, jaká tě s tím buranem čeká zábava, vid? Tak to pusť z hlavy, chlapče – poněvadž půjdete do lesa, a musel bych se hodně mýlit, jestli se všichni vrátíte celí.“

Neville při jeho slovech tiše zafňukal a Malfoy zůstal stát, jako by ho do země vrazil.

„Do lesa?“ opakoval, a jeho hlas nezněl tak chladně jako jindy. „Ale tam přece v noci jít nemůžeme – jsou tam všelijaká stvoření – slyšel jsem, že i vlkodlaci.“

Neville chytli Harryho za rukáv hábitu a něco zachraptěl.

„To máte ale vyhlídky, co?“ řekl Filch a z hlasu mu číselo škodolibé potěšení. „Jenomže na ty vlkodlaky jste měli myslet dřív, než jste se dostali do maléru, nemyslíte?“

Ze tmy se dlouhými kroky vynořil Hagrid s Tesákem v patách. Nesl svůj velký samostříl a přes rameno mu visel toulec šípů.

„No konečně,“ dal se slyšet. „Čekám tu už dobrý půl hodiny. Všecko v pořádku, Harry a Hermiono?“

„To kamarádíčkování bych si na vašem místě odpustil, Hagride,“ pronesl Filch chladně, „koneckonců si jdou odpykat trest.“

„A proto dete tak dlouho, že jo?“ řekl Hagrid a zamračil se na něj. „Nejspíš jste jim držel kázání, co? Jenže vod toho vy tu nejste. Svoje jste udělal, a teď si je převezmu já.“

„Vrátím se za svítání,“ řekl Filch, „pro to, co z nich zbude,“ dodal zlomyslně, pak se otočila vydal se zpátky k hradu; viděli jeho lampu, jak se kymácí pryč.

Malfoy se teď obrátil k Hagridovi.

„Já do toho lesa nepůjdu,“ řekl, a Harry potěšeně postřehl v jeho hlasu známky zděšení.

„Ale pudeš, esli chceš v Bradavicích zůstat,“ řekl Hagrid nelítostně. „Udělal jsi lumpárnu, a teď musíš sníst, co sis nadrobil.“

„Jenže to je pro slouhy, ne pro studenty. Myslel jsem, že budeme za trest něco opisovat nebo tak; kdyby můj otec věděl, že jsem tady, určitě by –“

„– jo, řek by ti, jak to v Bradavicích chodí,“ zavrčel Hagrid. „Něco vopisovat! Co by z toho kdo měl? Bud' uděláte něco užitečného, nebo pudete do háje. Esli si myslíš, že by tvůj táta byl radši, kdyby s tebou vyrazili dveře, vrať se zpátky na hrad a sbal si svejch pět švestek. Tak co?“

Malfoy se nepohnul. Podíval se vztekle na Hagrida, ale pak sklopil oči.

„No dobře,“ řekl Hagrid, „ale teď mě vopravdu poslouchejte, poněvač to, co dneska v noci podniknem, je nebezpečný, a já nechci, aby se někomu něco stalo. Podte na chvilku tudle.“

Zavedl je až na kraj lesa. Pak zvedl lampu a ukázal jim na úzkou, klikatou pěšinu, která mizela ve tmě mezi hustými stromy. Jak se pokoušeli nahlédnout do lesa, cuchal jim vlasy lehký vánek.

„Podívejte se tamdle,“ řekl Hagrid, „vidíte po zemi ty lesklý kapky? Ty, co vypadaj jako stříbro? To je krev jednorožce. Něco ho tu vošklivě poranilo, za tendle tejden je to už podruhý. Jednoho jsem už našel mrtvého ve středu. My teď toho chudáka zkusíme najít, a možná budem muset zkrátit jeho trápení.“

„A co jestli nás ještě dřív najde to, co ho poranilo?“ řekl Malfoy a nedokázal potlačit strach v hlasu.

„V tomhle lese nežije nic, co by vám ublížilo, dyž ste se mnou nebo s Tesákem,“ řekl Hagrid. „Ale držte se cesty. Tak, teď se rozdělíme na dvě party a každá půjde po stopě jiným směrem. Krev je všude, kam se podíváte, musí se tady motat nejmíň vod včerejšího večera.“

„Já chci jít s Tesákem,“ vyhrkl Malfoy a díval se přitom na psovy dlouhé zuby.

„Proč ne, ale musím ti prozradit, že je strašpytel,“ řekl Hagrid. „Takže já, Harry a Hermiona půjdeme jedním směrem a Draco, Neville a Tesák tím druhým. Esli někdo z nás jednorožce najde, vohlásí to vostatním zelenejma jiskrama, platí? Vemte si hůlky a zkuste si to – to je vono – a kdyby někomu hrozilo nebezpečí, vodpálí červený jiskry a všichni přídem a najdem ho – hlavně buďte vopatrný – takže deme.“

V lese byla tma a ticho. Chvíli potom, co vešli dovnitř, dorazili na rozcestí a Harry, Hermiona a Hagrid se dali vlevo; Malfoy, Neville a Tesák zamířili vpravo.

Šli mlčky a upírali oči na zem. Paprsky měsíčního světla pronikající větvemi každou chvíli ozářily krůpěj stříbřitě modré krve na spadáném listí.

Harry viděl, že Hagrid se tváří velice ustaraně.

„*Mohl* ty jednorožce zabít nějaký vlkodlak?“

„Na to není dost rychlej,“ řekl Hagrid. „Dohonit jednorožce není nic lehkýho, jsou to

mocný čarodějný stvoření. Až doteďka jsem neslyšel, že by se některýma něco stalo.“

Prošli kolem pařezu zarostlého mechem. Harry slyšel, jak někde teče voda; nablízku musel být potok. Podél klikaté stezky ještě pořád tu a tam nacházeli kapky jednorožcovy krve.

„Jseš v pořádku, Hermiono?“ šeptl Hagrid. „Neboj se, esli byl tak poraněnej, nemůže bejt nijak daleko, a my ho dokážem – SKOVEJTE SE ZA TEN STROM!“

Chytil Harryho i Hermionu a strhl je ze stezky za mohutný dub. Potom vytáhl šíp, nasadil ho do samostřílu a zdvihl ho, připraven vystřelit. Všichni tři napjatě poslouchali. Nedaleko od nich cosi šustilo po suchém listí: znělo to, jako když někdo vláčí po zemi plášť. Hagrid přimhouřenýma očima hleděl na ztemnělou pěšinu, ale za několik vteřin se ten zvuk zase ztratil.

„Já jsem to věděl,“ zamumlal. „Je tu něco, co sem nepatří.“

„Vlkodlak?“ zeptal se Harry.

„Todle nebyl žádněj vlkodlak a jednorožec už vůbec ne,“ řekl Hagrid zachmuřeně. „Podťe za mnou, ale vopatrně!“

Šli pomaleji než předtím a natahovali uši, aby jim neunikl sebemenší zvuk. Vtom se na mýtině před nimi něco nepochybně pohnulo.

„Kdo je tam?“ křikl Hagrid. „Ukažte se – nebo střelím!“

Vmžiku se na mýtině objevil – byl to člověk, anebo kůň? Nahoře to byl člověk, s rudými vlasy a vousy, od pasu dolů však viděli lesklé kaštanové tělo s dlouhým,

narudlým ohonem. Harrymu i Hermioně poklesla brada.

„Jo, to seš ty, Ronane,“ řekl Hagrid s úlevou. „Jak se máš?“

Vykročil vpřed a potřásl kentaurovi rukou. „Dobrý večer přeji, Hagride,“ řekl Ronan. Měl hluboký, žalobný hlas. „Tys mě chtěl zastřelit?“

„Člověk nemůže bejt nikdy dost vopatrnej, Ronane,“ prohlásil Hagrid a poklepal na svůj samostříl. „Po tomhle lese se toulá něco zlýho. Mimochodem, tohle je Harry Potter a Hermiona Grangerová, studenti ze školy nahoře. A vy dva, tohle je Ronan. Je to kentaur.“

„To jsme si všimli,“ řekla Hermiona slabým hlasem.

„Dobrý večer,“ řekl Ronan. „Takže vy jste studenti? A učíte se toho hodně, nahoře ve škole?“

„Ehm -

„Ledacos ano,“ přisvědčila Hermiona plaše.

„Ledacos ano. Koneckonců, i to už něco znamená,“ vzdychl Ronan. Zaklonil hlavu a upřeně se zahleděl na oblohu. „Mars je dnes večer velice jasný.“

„Jo,“ přisvědčil Hagrid a vzhlédl také. „Heleď, Ronane, jsem rád, že jsme na tebe natrefili, poněvač tady někde je poraněnej jednorožec - neviděl jsi něco?“

Ronan hned neodpověděl. Bez jediného mrknutí upíral pohled k obloze a potom znovu vzdychl.

„Nevinní vždycky padnou za oběť první,“ prohlásil.

„Tak tomu bylo po věky a platí to pořád.“

„Jo,“ souhlasil Hagrid, „ale neviděls tu něco, Ronane? Něco divného?“

„Mars je dnes večer velice jasný,“ opakoval Ronan, zatímco Hagrid se na něj netrpělivě díval. „Neobvykle jasný.“

„To jo, ale já myslel něco neobvyklého trochu blíž,“ naléhal Hagrid. „Takže sis ničeho divného nevšimnul?“

Opět chvíli trvalo, než Ronan odpověděl. „Les v sobě skrývá mnohá tajemství,“ řekl nakonec.

Mezi stromy za ním se něco pohnulo a Hagrid znovu zvedl samostříl, byl to však jen druhý kentaur; měl černé vlasy a černé tělo a vypadal divočeji než Ronan.

„Ahoj Bane,“ pozdravil ho Hagrid. „Všecko v pořádku?“

„Dobrý večer, Hagride. Doufám, že se ti daří dobře?“ „Ale jo. Heleď, teď jsem se právě ptal Ronana, neviděli jste tu poslední dobou něco divného? Poněvač někdo tu poranil jednorožce – nevíte vo tom něco?“

Bane přišel blíž a postavil se vedle Ronana. Zahleděl se na oblohu.

„Mars je dnes večer velice jasný,“ řekl prostě.

„To jsme už slyšeli,“ řekl Hagrid nevrle. „No kdy byste jeden nebo druhý něco viděli, dejte mně vědět, jo? My pudem dál.“

Harry a Hermiona mu šli v patách a přes rameno se ještě ohlíželi na mýtinu na Ronana a Banea, až jim je zakryly stromy.

„Nikdy,“ řekl Hagrid podrážděně, „nikdy se nepokoušejte dostat vod těch zatracených kentaurů přímou odpověď. Věčně jen civěj na hvězdy, a nic bližšího než měsíc je nezajímá.“

„A těch je tady hodně?“ zeptala se Hermiona.

„Jo, je jich tu hezkejš pár. Většinou se drzej stranou, jen sami pro sebe, ale když po nich něco chci, jsou vždycky v ochotný přijít. Člověk do nich nevidí... kentauři vědí spoustu věcí... ale řeknou vám toho jen málo.“

„Myslíš, že to, co jsme slyšeli předtím, byl kentaur?“ zaptal se Harry.

„A znělo to snad jako kopyta? Ne, esli chceš vědět, nejspíš to bylo to, co zabíjí jednorožce – nikdy předtím jsem nic takovýho neslyšel.“

Šli dál hustým temným lesem, Harry se však znovu a znovu nervózně ohlížel přes rameno. Měl nepříjemný pocit, že je někdo pozoruje, a byl rád, že je s nimi Hagrid se svým samostřílem.

Právě prošli zákrutem cesty, když Hermiona chytila Hagrida za ruku.

„Hagride! Vidíš to? Červené jiskry! Neville a Malfoy jsou v nebezpečí!“

„Vy dva počkejte tady!“ křikl Hagrid. „Zůstaňte na pěšině, já se pro vás vrátím!“

Slyšeli, jak se prodírá podrostem pryč, a dívali se na sebe, oba pořádně vyděšení, až už neslyšeli nic jiného než šelest listí kolem.

„Nemyslíš, že se jim něco stalo, vidíš, že ne?“ šeptala Hermiona.

„Vůbec mi nesejde na tom, jestli se něco stane Malfoyovi, ale kdyby něco přepadlo

Nevilla... Poněvadž za to, že je vůbec tady, můžeme my.“

Minuty se nekonečně vlekly. Oba jako by měli bystřejší sluch než jindy. Harry měl pocit, že vnímá každý povzdech větru a každou praskající větvičku. Co se to dělo? A kde byli ostatní?

Konečně jim hlasitý praskot oznámil Hagridův návrat. Malfoy, Neville i Tesák ho doprovázeli. Hagrid zuřil. Malfoy se totiž cestou příkradl k Nevillovi a zezadu po něm chňapl. Měl to být vtip, jenže Neville se vyděsil a vypustil červené jiskry.

„Budem mít obrovský štěstí, esli teď vůbec něco chytíme, při tom, kolik kraválu jste vy dva nadělali. Ale teď se rozdělíme jinak – Neville, ty zůstaneš se mnou a s Hermionou, a ty, Harry, pudeš s Tesákem a s tímdle troubou. Nezlob se,“ dodal ještě šeptem, „ale tebe tak lehko nepoděsí, a musíme to vyřídit.“

Harry se tedy vydal do středu lesa spolu s Malfoyem a s Tesákem. Šli málem půl hodiny, pořád hloub a hloub, až se jim stezka skoro ztratila, jak byly stromy husté. Harry si říkal, že i krvavé skvrny jsou větší. Na kořenech jednoho stromu byly úplně stříkance, jako by se to nebohé stvoření právě tady zmítalo v bolestech. Propletenými větvemi starého dubu před sebou zahlédl Harry další mýtinu.

„Podívej –“ zamumlal a natáhl paži, aby Malfoye zastavil.

Na zemi se třpytilo něco zářivě bílého. Krok za krokem se k tomu opatrně přiblížili.

Byl to opravdu jednorožec a byl mrtvý. Harry ještě nikdy neviděl něco tak nádherného a smutného. Dlouhé štíhlé nohy nepřirozeně trčely na stranu, jak jednorožec padl, a jeho hříva se rozsypala po temném listí jako zářivé perly.

Harry k němu užuž chtěl vykročit, když tu náhle zaslechl šoupavý zvuk a ztuhl jako přimražený. Jeden z keřů na okraji mýtiny se pohnul... a pak se ze stínu vynořila postava s hlavou zakrytou kápí a plížila se po zemi jako dravá šelma. Harry, Malfoy i Tesák stáli jako zkamenělí. Zakuklená postava dorazila k jednorožci, sklonila se k ráně na jeho boku a začala z ní chlemtat krev.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

Malfoy vyrazil strašlivý výkřik a hnál se pryč, a Tesák v patách za ním. Zakuklenec pozvedl hlavu a podíval se přímo na Harryho – krev jednorožce mu ještě kapala z úst. Potom vstal a vrhl se k Harrymu, ten se však strachy nebyl s to pohnout.

Hned nato pocítil v hlavě takovou bolest jako ještě nikdy – jako by mu jizva na čele stála v jednom plameni – a napůl oslepený se potácel zpátky. Za sebou uslyšel dupot kopyt, pak něco tryskem přeskočilo přímo přes něj a zaútočilo na zakuklenou postavu.

Bolest v Harryho hlavě byla tak úporná, že padl na kolena. Trvalo minutu nebo dvě, než pominula, a když konečně vzhlédl, zakuklenec byl tentam. Nad Harrym stál kentaur, nebyl to však Ronan ani Bane; tenhle vypadal mladší, vlasy měl tak světlé, že byly málem bílé, a koňské tělo plavé.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se kentaur Harryho a pomohl mu na nohy.

„Ano – děkuji ti – co to *bylo*?“

Kentaur mu neodpověděl. Měl úžasně modré oči, jako dva bledé safíry. Bedlivě se na Harryho podíval a pak utkvěl očima na zsinalé jizvě, která mu teď jasně vyvstala na čele.

„Ty jsi ten Potterův chlapec,“ řekl. „Uděláš líp, když se vrátíš k Hagridovi. V lese teď není bezpečno – obzvlášť pro tebe ne. Umíš jezdit? Bude to rychlejší... Jmenuji se Firenze,“ dodal ještě a pak se spustil na přední nohy, aby si mu Harry mohl vlézt na záda.

Najednou se z opačného konce mýtiny ozval zvuk dalších kopyt a na mýtinu se vrátili Ronan a Bane, upocení a s dmoucími se boky.

„Firenze!“ zahřměl Bane. „Co to vyvádíš? Ty neseš na zádech člověka! Nestydíš se? Copak jsi nějaká obyčejná mula?“

„Víte vy vůbec, kdo to je?“ řekl Firenze. „To je ten Potterův chlapec. Čím rychleji se dostane z lesa, tím líp.“

„Cos mu vykládal?“ zahučel Bane. „Nezapomínej, Firenze, jaká přísaha nás váže – nesmíme se stavět proti vůli nebes. Nevýčetli jsme snad z pohybů planet, co se má stát?“

Ronan nejistě zahrabal kopyty.

„Firenze si určitě myslel, že jedná, jak nejlíp může,“ pronesl truchlivým hlasem.

Bane vztekle vyhodil zadníma nohama.

„Jak nejlíp může! Ale co je nám do toho? Kentauři mají co dělat jedině s tím, co říkají

předpovědi! Nejsme tu od toho, abychom jako oslíci hledali po našem lese lidi, kteří tu zabloudí!“

Firenze se naráz hněvivě vzepjal a postavil se na zadní, takže Harry se ho musel chytit za plece, aby nespádl.

„Vy jste neviděli toho jednorožce?“ rozkřikl se Firenze na Banea. „Copak nechápete, proč ho někdo zabil? Nebo vám snad planety ono tajemství neprozradily? Postavím se proti tomu, co číhá tady v lese, ano, Bane, a třeba i po boku lidí, jestli to jinak nepůjde.“

Potom se Firenze bleskově otočil; spolu s Harrym, který se křečovitě držel na jeho hřbetě, nechali Ronana a Banea na mytíně a vrátili se mezi stromy.

Harry neměl zdání, co se vlastně děje.

„Proč se Bane tak rozčílil?“ zeptal se. „A vůbec, před čím jsi mě vlastně zachránil?“

Firenze zpomalil a pokračoval už jen krokem, vyzval Harryho, aby se přikrčil, kdyby snad nějaká větev visela nízko, na jeho otázku však neodpověděl. Jeli mlčky lesem tak dlouho, až si Harry myslel, že Firenze s ním už nehodlá ztratit ani slovo. Právě ve chvíli, kdy stromy kolem byly obzvlášť husté, však kentaur náhle zůstal stát.

„Harry Pottere, jestlipak víš, k čemu slouží krev jednorožce?“

„Ne,“ odpověděl Harry, kterého ta podivná otázka zarazila. „V hodinách lektvarů jsme vždycky používali jen jeho roh a ocasní žíně.“

„Poněvadž zabít jednorožce je nevýslovná ohavnost,“ vysvětlil mu Firenze. „Takového

zločinu se dopustí jedině ten, kdo nemá co ztratit a může všechno získat. Krev jednorožce tě udrží při životě, i kdyby tě od smrti dělil pouhý vlasek, ale za strašlivou cenu. Aby ses zachránil, musíš zabít něco čistého a bezbranného, a od chvíle, kdy se jeho krev dotkne tvých rtů, budeš žít jenom napůl a v zatracení.“

Harry se upřeně zahleděl na Firenzeho zátylek, který byl v měsíční záři plný stříbrných skvrn.

„Ale kdo by spáchal něco tak zoufalého?“ podivil se nahlas. „Pokud by ho mělo stihnout věčné zatracení, je dokonce i smrt lepší, nebo snad ne?“

„To je,“ přisvědčil Firenze, „pokud ovšem jen nepotřebuješ zůstat naživu tak dlouho, než se napiješ něčeho jiného – něčeho, co ti vrátí všechnu sílu a moc něčeho, co ti zaručí, že nikdy neumřeš. Harry Pottere, jestlipak víš, co je právě teď ukryto ve vaší škole?“

„Kámen mudrců! Ovšemže, Elixír života! Nechápu ale, kdo by –“

„Nevíš o někom, kdo čekal dlouhá léta, aby znovu získal moc, kdo zoufale lpěl na životě a čekal na svou příležitost?“

Harryho srdce jako by znenadání sevřela železná pěst. V šelestu stromů jako by znovu zaslechl to, co mu Hagrid řekl onoho večera, kdy se setkali poprvé: „Někdo říká, že umřel. Podle mě to jsou žvásty. Nevím, esli byl ještě natolik lidskej, aby moh umřít.“

„Chceš říct,“ zachrčel ztěžka Harry, „že to byl Vol...“

„Harry! Harry, jsi v pořádku?“

Po pěšině k nim běžela Hermiona a za ní supěl Hagrid.

„Naprosto v pořádku,“ prohlásil Harry, i když sotva věděl, co říká. „Jednorozec je mrtvý, Hagrid, je tam vzadu na mýtině.“

„Teď už se můžeme rozloučit,“ zamumlal Firenze, zatímco Hagrid spěchal k ležícímu tělu. „Už jsi v bezpečí.“

Harry mu sklouzl ze hřbetu.

„Mnoho štěstí, Harry Pottere,“ popřál mu Firenze. „Už dřív se stalo, že si poselství planet někdo vykládal špatně – dokonce i kentauři. Doufám, že tohle je jeden z těch případů.“

Otočil se a odklusal zpátky do lesa; Harry zůstal stát na pěšině a třásl se po celém těle.

Ron na ně čekal ve ztemnělé společenské místnosti tak dlouho, až nakonec usnul. Když s ním Harry surově zatřásl, aby ho probudil, napřed něco vykřikoval o famfrpálu a hře proti pravidlům; v několika vteřinách tu však seděl s široce otevřenýma očima, když Harry začal jemu i Hermioně líčit, co se v lese vlastně stalo.

Harry nevydržel sedět. Přecházel před krbem sem tam a ještě pořád se celý třásl.

„Snape ten kámen chce pro Voldemorta... Voldemort čeká v lese... a my si celou dobu mysleli, že ho Snape chce jen proto, aby získal bohatství...“

„Přestaň říkat to jméno!“ zašeptal Ron zděšeně, jako by se bál, že by je Voldemort mohl uslyšet.

Harry ho neposlouchal.

„Firenze mě zachránil, ale neměl to dělat... Bane zuřil... říkal, že Firenze zasahuje do toho, co se podle planet má stát... Určitě ohlašují, že se Voldemort vrátí... Bane je přesvědčen, že Firenze měl Voldemorta nechat, aby mě zabil... Nejspíš i tohle stojí ve hvězdách.“

„*Přestaň už konečně říkat to jméno!*“ sykl Ron.

„Takže já teď musím jen čekat, až Snape Kámen ukradne,“ pokračoval Harry horečně, „a pak už Voldemort přijde a sprovedí mě ze světa... Předpokládám, že Bane bude spokojený.“

Hermiona vypadala notně vystrašeně, přesto však se ho pokusila utěšit.

„Harry, všichni přece říkají, že Brumbál byl jediný, z koho Ty-víš-kdo měl v životě strach. Pokud tu Brumbál je, Ty-víš-kdo ti neublíží. A ostatně, kdo říká, že kentauři mají pravdu? Připadá mi to jako hádání budoucnosti, a profesorka McGonagallová tvrdí, že to je velice nespolehlivé odvětví magie.“

Obloha už začínala blednout, když se konečně přestali dohadovat. Šli si lehnout úplně vyčerpaní a ochraptělí. Překvapení té noci však ještě neskončila.

Když si Harry odhrnul přikrývky, ležel pod nimi pečlivě složený – jeho neviditelný plášť, a na něm byl přišpendlen lístek se slovy:

PRO VŠECHNY PŘÍPADY

Kapitola šestnáctá

Padacími dveřmi a ještě dál

V příštích letech si Harry nikdy nebyl s to tak úplně vybavit, jak vůbec dokázal složit všechny zkoušky, když napůl očekával, že se každou chvíli rozletí dveře a dovnitř vpadne Voldemort. Dny se však vlekly jeden za druhým a nebylo pochyb, že za zamčenými dveřmi je Chloupek ještě pořád naživu a při síle.

Bylo úmorné vedro, hlavně ve velké učebně, kde psali písemky. Na zkoušky dostali nová brka, zvláště ošetřená kouzlem proti podvádění.

Skládali ovšem i praktické zkoušky. Profesor Kratiknot si je po jednom volal do své učebny, aby mu předvedli, jestli dokážou, aby ananas stepoval po lavici. Profesorka McGonagallová zase sledovala, jak studenti mění myš v tabatěrku na šňupací tabák, a dávala jim body podle toho, jak se jim povedla, a naopak jim je odčítala, pokud tabatěrka měla vousky. Snape všechny znervóznil, když jim stál za zády, zatímco oni

se snažili vzpomenout si, jak se připravuje Lektvar zapomnění.

Harry dělal, co bylo v jeho silách, a snažil se nemyslet na řezavou bolest na čele, která ho od výpravy do lesa nepřestávala sužovat. Neville si o něm myslel, že je tak nervózní kvůli zkouškám, poněvadž nemohl spát, ve skutečnosti však Harryho znovu a znovu probouzela jeho stará noční můra; teď však byla ještě horší než dřív, poněvadž se mu v onom snu zjevoval i zakuklenec, kterému od úst kapala krev.

Možná to bylo tím, že Ron a Hermiona na vlastní oči neviděli to, co Harry spatřil v lese, nebo proto, že je na čele nepálila žádná jizva, nezdálo se však, že by se kvůli Kameni znepokojovali tolik jako on. Pomyšlení na Voldemorta je sice děsilo, neobjevoval se však co chvíli v jejich snech a opakování ke zkouškám je tak zaměstnávalo, že neměli čas dělat si starosti, co Snape nebo někdo jiný mají za lubem.

Jako poslední skládali zkoušku z dějin čar a kouzel. Ještě hodinu museli odpovídat na otázky o potřeštěných kouzelnících, kteří kdysi dávno vynalezli samomíchací kotlíky, a pak už je čekalo volno – volno po celý nádherný týden, než budou vyhlášeny výsledky zkoušek. Když je duch profesora Binnse vyzval, aby odložili brka a stočili své pergameny, Harry se neudržel a spolu s ostatními vyskal radostí.

„Bylo to daleko snazší, než jsem si myslela,“ mínila Hermiona, když se připojili k houfu, jenž se vyhrnul do slunečného dne venku. „Vůbec jsem se nemusela učit o Řádu

chování vlkodlaků z roku 1637 ani o povstání Elfrika Horlivého.“

Hermiona si po zkouškách vždycky ráda ještě procházela písemky, Ron však prohlásil, že se mu z toho dělá nanic, a tak se raději vypravili k jezeru a tam si lehli pod strom. Weasleyova dvojčata a Lee Jordan právě lechtali na chapadlech obří sépii, která se vyhrívala na teplé mělčině.

„Už si nemusíme nic opakovat,“ vzdychl Ron šťastně a natáhl se do trávy. „Měl by ses tvářit veseleji, Harry, máme teď celý týden, než se dozvíme, jak jsme to zvrtnali; zatím si nemusíme dělat starosti.“

Harry si mnul čelo.

„Rád bych věděl, co tohle má *znamenat*!“ vybuchl hněvivě. „Ta jízva mě nepřestává bolet – už se mi to stávalo dřív, ale ne tak často.“

„Zajdi si za madame Pomfreyovou,“ radila Hermiona.

„Nejsem nemocný,“ namítl Harry. „Myslím, že je to varování... Znamení, že se blíží nebezpečí.“

Rona to nedokázalo vzrušit; bylo příliš horko.

„Uklidni se, Harry, Hermiona má pravdu: dokud je tu Brumbál, Kámen je v bezpečí. Ostatně nemáme žádný důkaz, že by Snape zjistil, jak projít kolem Chloupka. Už jednou málem přišel o nohu, takže to sotva hned zkusí znovu. A spíš bude Neville hrát famfrpál za Anglii, než aby Hagrid prozradil Brumbálovo tajemství.“

Harry přikývl, nedokázal se však zbavit vtíravého pocitu, že něco zapomněl udělat, něco velice důležitého. Když se to pokusil ostatním vysvětlit, Hermiona řekla: „Za to všechno můžou zkoušky! Já se včera v noci probudila a stačila jsem přečíst polovinu svých poznámek o přeměňování, než jsem si vzpomněla, že tu zkoušku už máme za sebou.“

Harry si nicméně byl jist, že onen neklidný pocit nemá se zkouškami co dělat. Pozoroval sovu, která po zářivě modrém nebi letěla ke škole s nějakým vzkazem v zobáku. Hagrid byl jediný, kdo mu kdy posílal dopisy. A Hagrid by Brumbála nikdy nezradil; Hagrid by nikdy nikomu neřekl, jak projít kolem Chloupka... nikdy... ale -

A v tu chvíli byl na nohou.

„Kam jdeš?“ zeptal se Ron ospale.

„Právě mě něco napadlo,“ odpověděl Harry, bledý jako stěna. „Musíme hned teď za Hagridem.“

„A proč?“ vyhrkla Hermiona a vyskočila také, aby o něco nepřišla.

„Nepřipadá vám trochu divné,“ řekl Harry a namáhavě stoupal do travnatého svahu, „že když Hagrid ze všeho nejvíc stojí o draka, objeví se nějaký cizinec, který čirou náhodou má v kapse vejce? Kolik lidí chodí po světě s dračím vejcem, když je to proti kouzelnickým zákonům? Měl opravdu štěstí, že natrefil zrovna na Hagrida, nemyslíte? Proč jsem si to neuvědomil dřív?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Ron, Harry mu však neodpověděl a utíkal přes školní pozemky k lesu, jak nejrychleji mohl.

Hagrid seděl v lenošce venku před hájovnou; nohavice i rukávy měl vyhrnuté a loupal do velké mísy hrášek.

„Nazdar,“ řekl a usmíval se na ně. „Takže máte po zkouškách? A máte chvilku dát si loka něčeho dobrýho?“

„Ano, prosím,“ zvolal Ron, Harry ho však přerušil.

„Ne, Hagrid, máme naspěch; ale potřebuji se tě na něco zeptat. Pamatuješ se na ten večer, kdy jsi vyhrál Norberta? Jak vypadal ten cizinec, se kterým jsi hrál karty?“

„To nevím,“ řekl Hagrid lhostejně, „poněvač si nesundal kápi.“

Když viděl, jak ohromeně se všichni tři tváří, povytáhl obočí.

„Tak divný to zas není; u Prasečí hlavy – tak se menuje ta hospoda dole ve vsi – potkáte spoustu všelijakejch lidí. Co já vím, moh to bejt nějakej obchodník s drakama. Do tváře jsem mu vůbec neviděl, poněvač měl celou dobu na hlavě kápi.“

Harry dosedl na zem vedle mísy s hráškem.

„A o čem jsi s ním mluvil, Hagrid? Zmínil ses vůbec o Bradavicích?“

„Možná že na to přišla řeč,“ svraštil čelo Hagrid, jak se snažil vzpomenout si na ten večer. „Jo... ptal se, co dělám, a já mu řek, že dělám hajnýho a starám se vo zvířata... Von se vyptával, vo jaký... tak jsem mu to pověděl... a taky jsem mu řek, že jsem si doopravdy vždycky přál mít draka... a potom... už si to tak dobře nepamatuju, poněvač mně platil jednu skleničku za

druhou... Počkej... jo, potom řek, že má dračí vejce a esli chci, že si vo něj můžem zahrát karty... ale musí prej mít jistotu, že to s ním budu umět, poněvač by ho nedal jen tak někomu... Tak jsem mu řek, že po Chloupkovi to s drakem bude lebeda...”

„A co on - zajímal se nějak o Chloupka?“ zeptal se Harry a snažil se mluvit klidně.

„No - to jo - kolik potkáte tříhlavejch psů, i tady kolem Bradavic? Tak jsem mu řek, že s Chloupkem je to úplná hračka, když víte, jak ho uklidnit, stačí mu něco zahrát, a von v tu chvíli usne -“

Naráz se Hagrid zatvářil zděšeně.

„To jsem vám ale neměl říkat!“ vyhrkl. „Zapomeňte, že jsem něco takovýho řek! Počkejte - kam dete?“

Harry, Ron a Hermiona mezi sebou nepromluvili jediné slovo, dokud nestáli ve vstupní síni, která jim po slunečném dnu venku připadala velice chladná a ponurá.

„Musíme jít za Brumbálem,“ prohlásil Harry. „Hagrid tomu cizinci prozradil, jak projít kolem Chloupka, a pod tou kápí se skrýval buď Snape, nebo Voldemort - musela to být hračka, jakmile Hagrida opil. Doufám jen, že nám Brumbál uvěří. Firenze by nás mohl podpořit, jestli mu v tom Bane nezabrání. Kde vůbec je Brumbálova pracovna?“

Rozhlíželi se, jako by doufali, že spatří šipku, která jim ukáže, kudy se mají dát. Nikdy jim nikdo neřekl, kde Brumbál vlastně bydlí, ani nevěděli o nikom, koho by k němu poslali.

„Musíme se prostě –“ začal Harry, tu se však síní rozlehl zvučný hlas:

„Co vy tři děláte tady uvnitř?“

Byla to profesorka McGonagallová s obrovským stohem knih v náručí.

„Chceme mluvit s profesorem Brumbálem,“ prohlásila Hermiona; Harrymu i Ronovi to připadlo dost odvážné.

„Vy chcete mluvit s profesorem Brumbálem?“ opakovala profesorka McGonagallová, jako by chtěli provést něco velice podezřelého. „A proč?“

Harry polkl naprázdno – co teď?

„Vlastně je to důvěrné,“ prohlásil, ale v tu chvíli si přál, aby to býval raději neřekl, poněvadž profesorce McGonagallové se zachvělo chřípí.

„Profesor Brumbál je už deset minut pryč,“ pronesla chladně. „Dostal spěšnou sovu z Ministerstva kouzel a ihned odletěl do Londýna

„Je *pryč*?“ řekl Harry zoufale. „*Právě teď*?“

„Profesor Brumbál je velice významný kouzelník, Pottere, a jeho čas je tuze drahý –“

„Ale tohle je důležité!“

„To, co mu chcete říct, je důležitější než Ministerstvo kouzel, Pottere?“

„Víte, paní profesorko,“ řekl Harry a odložil všechnu opatrnost, „ono jde totiž o Kámen mudrců –“

Profesorka McGonagallová snad očekávala leccos, ale tohle ne. Knihy, které držela v náručí, jí spadly na zem, profesorka je však nezdvihla.

„Jak to, že víte o –“ vykoktala.

„Paní profesorko, já myslím – já *vím*, že Sn... že někdo hodlá Kámen ukrást. Musím mluvit s profesorem Brumbálem.“

Podívala se na něj napůl ohromeně, napůl podezíravě.

„Profesor Brumbál se vrátí zítra,“ prohlásila nakonec. „Nevím, jak jste se o Kameni dověděli, ale ujišťuji vás, že ho nikdo ukrást nemůže, na to je víc než dobře střežený.“

„Ale, paní profesorko –“

„Vím, o čem mluvím, Pottere,“ řekla úsečně. Sehnula se a posbírala spadlé knihy. „Doporučuji vám, abyste všichni šli raději ven a užívali si sluníčka.“

Harry, Ron a Hermiona to však neudělali.

„Bude to dnes večer,“ řekl Harry, jakmile měl jistotu, že profesorka McGonagallová je z doslechu. „Snape dnes večer projde padacími dveřmi. Ví už všechno, co potřebuje, a teď je z cesty i Brumbál. Ten vzkaz poslal určitě Snape, vsadím se, že se na Ministerstvu kouzel budou náramně divit, až se tam Brumbál objeví.“

„Ale co můžeme –“

Hermiona vyjekla. Harry a Ron se otočili. Za nimi stál Snape.

„Dobré odpoledne,“ řekl přívětivě. Všichni tři se na něj upřeně podívali.

„Neměli byste zůstat uvnitř, když je venku tak krásně,“ pronesl s podivným, křivým úsměvem.

„My jsme totiž –“ začal Harry, i když neměl tušení, co vlastně řekne.

„Měli byste být opatrnější,“ řekl Snape. „Když se tu budete takhle potloukat, leckdo si ještě pomyslí, že asi máte něco za lubem. A Nebelvír si už opravdu nemůže dovolit ztrácet další body, co říkáte?“

Harry zrudl. Už se otočili, že tedy půjdou ven, Snape je však zavolal zpátky.

„Dejte si pozor, Pottere – jestli se ještě jednou budete v noci toulat po škole, osobně se postarám, aby vás vyloučili. Přeji vám pěkný den.“

A dlouhými kroky zamířil ke sborovně.

Venku na kamenných schodech se Harry obrátil k ostatním.

„Takže už víme, co máme dělat,“ zašeptal naléhavě. „Jeden z nás bude hlídat Snapea – musí čekat před sborovnou a sledovat ho, pokud vyjde ven. To by sis měla vzít na starost ty, Hermiono.“

„Proč já?“

„To je přece jasné,“ řekl Ron. „Můžeš předstírat, že čekáš na profesora Kratiknota.“ Nasadil vysoký hlas: „Pane profesore, já jsem z toho tak nešťastná, myslím, že jsem popletla otázku čtrnáct bé.“

„Hele, nech si toho,“ řekla Hermiona; souhlasila však, že bude Snapea hlídat.

„A my dva počkáme před chodbou ve třetím poschodí,“ řekl Harry Ronovi. „Pojď.“

S onou částí plánu však neuspěli. Sotva dorazili ke dveřím, které oddělovaly Chloupka od zbytku školní budovy, objevila se znovu profesorka McGonagallová a tentokrát se už rozčílila.

„Vy si snad myslíte, že je těžší dostat se přes vás dva než přes tolik kouzel a zaříkadel!“ spustila na ně. „Už mám těch vašich nesmyslů dost! Jestli se dozvím, že jste se ještě jednou tady někde ukázali, odečtu Nebelvíru dalších padesát bodů! Ano, Weasleyi, své vlastní koleji!“

Harry a Ron se vrátili do společenské místnosti. „Aspoň že Hermione sleduje Snapea,“ říkal Harry právě, když se podobizna Buclaté dámy rozevřela a vešla Hermione.

„Ani nevíš, jak mě to mrzí, Harry!“ naříkala. „Snape vyšel ven a zeptal se, co tam dělám. Řekla jsem mu, že čekám na Kratiknota, a Snape pro něj došel; teprve teď mě Kratiknot pustil, a já nemám tušení, kam Snape mezitím zmizel.“

„Takže je to jasné, že?“ poznamenal Harry.

Ron a Hermione na něj upřeně pohlédli. Harry byl bledý a oči se mu leskly.

„Dnes večer půjdu ven a zkusím dostat se ke Kameni dřív než on.“

„Ty ses zbláznil!“ řekl Ron.

„To přece nemůžeš!“ namítla Hermione. „Po tom, co nám řekli Snape i McGonagallová! Vždyť tě vyloučí!“

„A CO MÁ BÝT?“ rozkřikl se Harry. „Copak to nechápete? Jestli se Snape zmocní Kamene, Voldemort se vrátí! Vy jste neslyšeli, co se dělo, když se snažil zmocnit se vlády? Pak už nebudou žádné Bradavice, odkud by mě mohli vyloučit! Buď je srovná se zemí, nebo z nich udělá školu černé magie! Teď už přece nesejde na tom, jestli ztratíme

nějaké body! Myslíte, že nechá vás a vaše rodiny na pokoji, pokud Nebelvír získá školní pohár? Jestli mě někdo chytí dřív, než se dostanu ke Kameni, budu se muset vrátit k Dursleyovým a čekat, až mě tam Voldemort objeví; prostě jen umřu o trochu později než tady, poněvadž já k mocnostem Zla nikdy nepřejdú! Dnes večer těmi padacími dveřmi projdu a nic, co vy dva řeknete, mě nezastaví! Voldemort mi zabil rodiče, na to nezapomínejte!“

Díval se na ně planoucím pohledem. „Máš pravdu, Harry,“ špitla Hermiona.

„Vezmu si neviditelný plášť,“ řekl Harry. „Ještě štěstí, že jsem ho dostal zpátky.“

„Ale vejdemo se pod něj všichni tři?“ uvažoval Ron.

„Jak to myslíš – všichni tři?“

„Prosím tě, přece si nemyslíš, že tě necháme jít samotného?“

„To rozhodně ne,“ prohlásila Hermiona rázně. „Jak myslíš, že by ses bez nás dostal ke Kameni? Radši se ještě podívám do svých knížek, třeba tam najdu něco užitečného.“

„Ale jestli nás chytí, vyloučí i vás.“

„Jestli to bude záležet na mně, tak ne,“ řekla Hermiona důrazně. „Kratiknot mi prozradil, že u něj jsem zkoušku udělala na sto dvacet procent. Po takovém výsledku mě přece nevyhodí!“

Po večeři všichni tři nervózně seděli stranou ve společenské místnosti. Nikdo je

nevyrušoval; koneckonců, nikdo z Nebelvíru už neměl Harrymu co říci, byl to však první večer, kdy mu to nevadilo. Hermione ještě listovala ve svých poznámkách, že třeba objeví nějaké kouzlo, které by jim pomohlo dostat se dovnitř. Harry ani Ron toho za celý večer moc nenamluvili; oba dva mysleli na to, co se chystali podniknout.

Společenská místnost se pomalu vyprázdnila, jak studenti jeden po druhém odcházeli na kutě.

„Radši už jdi pro ten plášť,“ zamumlal Ron, když se Lee Jordan konečně přestal protahovat a zívát a šel si lehnout. Harry vyběhl nahoru do ložnice, kde už byla tma. Vytáhl plášť a potom mu pohled padl na flétnu, kterou dostal od Hagrida k Vánocům. Strčil si ji do kapsy, že ji použije na Chloupka – zpívat se mu nijak zvlášť nechtělo.

Vrátil se dolů do společenské místnosti.

„Radši si ten plášť roztáhneme už tady a přesvědčíme se, jestli se pod něj vejdemo všichni tři – co kdyby Filch zahlédl nohu jednoho z nás, jak chodí sama po chodbě –“

„Co to děláte?“ ozval se z kouta nějaký hlas, a zpoza jednoho křesla vylezl Neville; v ruce pevně svíral svého žabáka Trevora, který jako by v tu chvíli znovu zkoušel dostat se na svobodu.

„Nic, Neville, vůbec nic,“ ujistil ho Harry a spěšně schoval plášť za zády.

Neville si zkoumavě prohlížel jejich provinilé obličeje.

„Vy už zas jdete ven,“ řekl.

„Ne, ne,“ popřela Hermiona. „Nejdeme nikam. A proč ty ještě nejsi v posteli, Neville?“

Harry se podíval na stojací hodiny u dveří. Nemohli už ztrácet čas; Snape v tu chvíli už možná hrál Chloupkovi, aby ho uspal.

„Nesmíte jít ven,“ namítl Neville, „nebo vás zase chytnou, a Nebelvír na tom bude ještě hůř.“

„Ty nechápeš,“ řekl Harry, „jak je to důležité.“

Neville si však očividně dodával odvahy, aby udělal něco zoufalého.

„Já vám to nedovolím,“ řekl a spěšně se postavil před tajný vchod v podobizně, „i kdybych – i kdybych se s vámi měl poprat!“

„Neville!“ vybuchl Ron. „Jdi od toho vchodu a nechovej se jako hlupák –“

„Neříkej mi hlupák!“ ohradil se Neville. „Myslím, že už byste žádná pravidla školního řádu porušovat neměli! A byli jste to vy, kdo mi řekl, že se mám každému postavit!“

„To ano, ale ne *nám*,“ řekl Ron podrážděně. „Neville, ty vůbec nevíš, co děláš.“

Pokročil k němu a Neville upustil žabáka Trevora, který jedním skokem zmizel do tmy.

„Tak pojď a zkus mě uhodit!“ řekl Neville a zdvihl pěsti. „Čekám na tebe!“

Harry se obrátil k Hermioně.

„Udělej něco,“ vyzval ji zoufale.

Hermiona pokročila vpřed.

„Neville,“ řekla. „Mrzí mě to, opravdu mě to mrzí.“ A zdvihla hůlku.

„*Petrificus Totalus!*“ vykřikla a namířila jí na Nevilla.

Tomu rázem sklesly paže k bokům a nohy se mu srazily k sobě. Celé tělo mu ztopornělo; okamžik se ještě potácel a potom padl na tvář, ztuhlý jako kus dřeva.

Hermiona se k němu vrhla a převrátila ho. Neville měl pevně sevřená ústa, takže nebyl s to pronést ani slovo. Dokázal hýbat jen očima a s hrůzou je pozoroval.

„Co jsi mu to udělala?“ zeptal se Harry šeptem.

„Říká se tomu Úplné spoutání,“ vysvětlila Hermione nešťastně. „Neville, mě to opravdu moc mrzí.“

„Museli jsme to udělat, Neville, nemáme čas ti teď všechno vysvětlovat,“ řekl Harry.

„Jednou to pochopíš, Neville,“ řekl Ron, když ho překročili a zahalili se do neviditelného pláště.

To, že za sebou nechali Nevilla nehybně ležícího na podlaze, jim však nijak nepřidalo. Byli tak nervózní, že stín každé sochy jim připadal jako Filch, a každý vzdálený poryv větru jim zněl jako Protiva, který se na ně už už vrhá.

Když dorazili k prvnímu schodišti, zahlédli paní Norrisovou, jak se plíží po hořejších schodech.

„Hele, co kdybychom ji nakopli, aspoň jednou,“ zašeptal Ron Harrymu do ucha, ale ten zakroutil hlavou. Ve chvíli, kdy ji opatrně obcházel, paní Norrisová na ně upřela své oči pronikavé jako svítilny, ale nic nepodnikla.

Až ke schodům, jež vedly do třetího poschodí, už nikoho nepotkali; v polovině schodiště se však trhaně pohyboval Protiva a uvolňoval koberec, aby přes něj někdo upadl.

„Kdo je tam?“ zeptal se najednou, jak vystupovali k němu, a přimhouřil své zlovlně černé oči. „Vím, že tu jsi, i když tě nevidím. Jsi démon nebo duch, nebo jen nějaký ubohý studentík?“

Vznesl se do vzduchu, zůstal viset nad schodištěm a úkosem hleděl směrem k nim.

„Nejspíš bych měl zavolat Filche; to bych asi měl, když se tu někdo plíží a není ho vidět.“

Harry dostal nenadálý nápad.

„Protivo,“ zachraplal šeptem, „Krvavý Baron má své důvody, proč je neviditelný.“

Protiva málem spadl dolů, tak se polekal. Až v poslední chvíli se přece jen vzchopil a zůstal viset asi stopu nad schody.

„Převelice se omlouvám, Vaše krvavosti, pane barone,“ řekl podlézavě. „Je to moje chyba, jenom moje – já jsem vás totiž neviděl – ani jsem vás nemohl vidět, když jste neviditelný – nezlobte se na chudáka Protivu, to byl jen takový žertík, pane.“

„Mám tady něco na práci, Protivo,“ zakrákal Harry. „Dnes večer sem už ani nepáchněte.“

„Rozumím, pane, můžete se spolehnout, pane,“ řekl Protiva a znovu se vznesl do vzduchu. „Doufám, že se vám vaše práce vydaří, pane barone, nebudu vám překážet.“

Hned nato spěšně zmizel.

„To bylo *úžasné*, Harry,“ zašeptal Ron.

Několik vteřin nato byli na místě, před chodbou v třetím poschodí – a dveře byly pootevřené.

„A máme to,“ řekl Harry klidně. „Snape už kolem Chloupka prošel.“

Při pohledu na otevřené dveře jako by všichni tři teprve opravdu pochopili, co mají před sebou. Harry se pod pláštěm obrátil k ostatním.

„Jestli se chcete vrátit, nebudu vám to nijak vyčítat,“ řekl. „Můžete si vzít plášť, já už ho teď nebudu potřebovat.“

„Nemluv hlouposti,“ řekl Ron.

„Jdeme s tebou,“ prohlásila Hermiona. Harry otevřel dveře dokořán.

Jak dveře zaskřípaly, zaslechli naráz hluboké, temné vrčení. Všechny tři psí hlavu zběsile čenichaly směrem k nim, i když je nemohly vidět.

„Co to má u nohou?“ zašeptala Hermiona. „Vypadá to jako harfa,“ řekl Ron. „Tu tady zřejmě nechal Snape.“

„Nejspíš se probudí, jakmile mu přestanou hrát,“ soudil Harry. „Takže se do toho dáme.“

Přitiskl si Hagridovu flétnu ke rtům a foukl do ní. Nebyla to opravdová melodie, hned od prvního tónu však netvorovi začala klesat víčka. Harry sotva stačil nabírat dech. Pes vrčel míň a míň, až přestal úplně ještě chvíli vrávorat, potom však klesl na kolena a nakonec se svalil na podlahu a tvrdě usnul.

„Ne abys přestal hrát,“ varoval Harryho Ron, když vyklouzli zpod pláště a plížili se k padacím dveřím. Jak se přiblížili k obrovským

hlavám, zřetelně cítili psův horký, páchnoucí dech.

„Myslím, že ty dveře dokážeme otevřít,“ míní Ron a dívá se psovi přes záda. „Chceš jít první, Hermiono?“

„Ne, nechci!“

„Jak myslíš,“ Ron zaťal zuby a překročil Chloupkovy nohy. Shýbl se, zatáhl za kruh padacích dveří a ty vyskočily vzhůru a otevřely se.

„Co tam vidíš?“ zeptala se Hermiona úzkostně. „Vůbec nic – jenom tmu – a nemáme po čem slézt, musíme prostě skočit dolů.“

Harry ještě pořád hrál na flétnu a teď na Rona zamával, aby upoutal jeho pozornost; ukazoval na sebe.

„Ty chceš jít první? Opravdu?“ zeptal se Ron. „Nemám tušení, jak je to hluboko. Dej Hermioně tu flétnu, ať hraje, aby se Chloupek neprobudil.“

Harry jí podal flétnu. Několik vteřin ticha stačilo, aby sebou pes trhl a zavrčel, jakmile však Hermiona začala hrát, upadl znovu do hlubokého spánku.

Harry ho přelezl a podíval se padacími dveřmi dolů. Neviděl vůbec nic.

Spouštěl se do tmy pod sebou, až už visel jen na konečcích prstů. Pak se podíval nahoru na Rona a řekl: „Jestli se mi něco stane, nelezte za mnou. Jděte rovnou do sovince a pošlete po Hedvice zprávu Brumbálovi, rozuměl jsi?“

„Rozuměl,“ přisvědčil Ron.

„Ahoj za minutku, aspoň doufám...“

A Harry se pustil. Cítil, jak kolem něj sviští studený vlhký vzduch a padal, padal, padal –

ŽUCH. S podivným tlumeným zvukem dopadl na něco měkkého. Posadil se a tápal kolem sebe, poněvadž jeho oči si na to šero ještě nezvykly. Připadalo mu, že snad sedí na nějaké rostlině.

„Je to dobré!“ křikl ke světlu nahoře v padacích dveřích, které teď vypadaly velké jako poštovní známka. „Dopadl jsem do měkkého, můžete skočit taky!“

Ron ho okamžitě následoval a rozplácl se hned vedle Harryho.

„Co je to tady?“ byla jeho první slova.

„Nevím, nějaké rostliny. Nejspíš jsou tu proto, aby zbrzdily pád. Tak pojď, Hermiono!“

Hudba vysoko nahoře utichla. Zaslechli hlasité štěknutí, ale to už Hermiona skočila. Přistála na opačné straně od Harryho.

„Musíme být celé míle pod školou,“ řekla.

„Ještě štěstí, že tu jsou ty rostliny, to ti povím,“ oddechl si Ron.

„Štěstí?“ vyjekla Hermiona. „Podívejte se na sebe, vy dva!“

Hbitě vyskočila a snažila se dostat k vlhké zdi. Musela zápasit o každou píd', poněvadž ve chvíli, kdy dopadla, jí rostlina začala ovíjet své hadovité úponky kolem kotníků. Harrymu a Ronovi už popínává rostlina svými dlouhými příchytkami pevně spoutala nohy, aniž si toho všimli.

Hermiona se stačila vyprostit dřív, než ji rostlina stačila opravdu uchopit. Teď jenom zděšeně přihlížela, jak oba chlapci zápasí,

aby ovíjivku ze sebe strhli, čím víc se však snažili vyprostit, tím těsněji a rychleji je obmotávala.

„Nehýbejte se!“ nařídila jim Hermiona. „Už vím, co to je – je to Ďáblovo osidlo!“

„To jsem rád, že víme, jak se jmenuje, to nám opravdu pomůže,“ utrl se na ni Ron a zaklonil hlavu, aby se mu rostlina neovinula kolem krku.

„Bud' zticha, ať si můžu vzpomenout, jak ji zabít!“ vyzvala ho Hermiona.

„Ale pospěš si, já už nemůžu dýchat!“ zachroptěl Harry a zápasil s rostlinou, která se mu ovíjela kolem hrudi.

„Ďáblovo osidlo, Ďáblovo osidlo... Co to říkála profesorka Prýtová? – miluje tmou a vlhko –“

„Tak rozdělej oheň!“ lapal po dechu Harry.

„Ano – ovšem – jenže tu není žádné dříví!“ vykřikla Hermiona a lomila rukama.

„COPAK SES POMÁTILA?“ zahulákal Ron. „JSI ČARODĚJKA, NEBO NE?“

„Abych nebyla!“ ohradila se Hermiona, spěšně vytáhla hůlku, zamávala s ní, něco zamumlala a vyslala proti rostlině proud blankytně modrých plamínků, jaké před časem použila proti Snapeovi. Během několika vteřin oba chlapci ucítili, že stisk rostliny povoluje, jak couvala před světlem a před teplem. Škubala sebou a zmítala se, přece se však odvinula z jejich těl a oba byli zase volní.

„Ještě štěstí, že jsi při bylinkářství dávala pozor, Hermiono,“ řekl Harry, když se také postavil ke zdi a stíral si pot z tváře.

„Jo,“ řekl Ron, „a štěstí, že Harry v nebezpečí neztrácí hlavu - jenže tu není žádné dříví - namouduši!“

„Tudy,“ řekl Harry a ukázal do kamenné chodby, jediné cesty, která vedla dál.

Kromě vlastních kroků slyšeli jen tiché kapání vody, která stékala po stěnách. Chodba se svažovala dolů a Harrymu to připomnělo návštěvu u Gringottových. S nepříjemným zatrnutím u srdce si vzpomněl, že trezory v kouzelnické bance údajně hlídají draci. Kdyby teď potkali draka, dospělého draka... I s Norbertem zažili dost a dost.

„Neslyšíte nic?“ zašeptal Ron.

Harry se zaposlouchal. Zepředu jako by k nim doléhalo tiché šustění a cinkání.

„Myslíte, že je to nějaký duch?“

„Já nevím... mně to zní jako křídla.“

„Před námi je světlo - a něco se tam pohybuje.“ Dorazili na konec chodby a před sebou spatřili zářivě osvětlenou komnatu, jejíž strop se klenul vysoko nad jejich hlavami. Byla plná malých ptáčků, zářících jako drahokamy, kteří se vznášeli a padali dolů, kam jen pohlédli. Na opačné straně místnosti byly těžké dřevěné dveře.

„Myslíte, že se na nás vrhnou, když se pokusíme projít?“ řekl Ron.

„Nejspíš ano,“ mínil Harry. „Nevypadají nijak útočně, ale myslím, že kdyby se všichni naráz snesli dolů... To se nedá nic dělat. Zkusím to přeběhnout.“

Zhluboka se nadechl, zakryl si tvář rukama a vyrazil. Čekal, že každou chvíli ucítí ostré zobáky a drápy, které mu budou

trhat kůži, ale nic se nestalo. Bez jediného škrábnutí se dostal až ke dveřím. Stiskl kliku, ale bylo zamčeno.

To už za ním dorazili i Ron a Hermiona. Lomcovali dveřmi a cloumali jimi, ty se však nepohnuly, dokonce ani když na ně Hermiona vyzkoušela své zaklínadlo Alohomora.

„Co si teď počneme?“ ozval se Ron.

„Ale ti ptáci... přece tu nejsou jen tak pro ozdobu,“ nadhodila Hermiona.

Chvíli je pozorovali, jak se jim vznášejí nad hlavami a třpytí se – *jak to, že se tak třpytí?*

„To nejsou žádní ptáci,“ řekl najednou Harry, „to jsou *klíče*! Okřídlené klíče – podívejte se pořádně! Takže to musí znamenat...“ rozhlédl se po místnosti, zatímco Ron i Hermiona ještě hleděli na hejno létajících klíčů. „...Ano – podívejte se! Košťata! Musíme si klíč ke dveřím chytit!“

„Ale jsou jich *stovky*!“

Ron si prohlédl zámek na dveřích.

„Hledáme veliký, staromódní klíč – nejspíš ze stříbra, jako ta klika.“

Každý z nich uchopil jedno koště, odrazili se a pak už se vznášeli uprostřed mračna klíčů. Natahovali ruce a chňapali po nich, začarované klíče však uhýbaly nebo zas padaly střemhlav dolů tak rychle, že bylo málem nemožné chytit třeba jen jediný.

Ne nadarmo ovšem byl Harry nejmladším chytačem za celé století. Byl s to postřehnout, co jiní neviděli. Sotva minutu se proplétal vírem duhového peří, když zahlédl obrovský stříbrný klíč s ohnutou rukojetí,

jako by ho už někdo chytil a surově vrazil do klíčové dírky.

„To je on!“ křikl na ostatní. „Tamhleten veliký – tam – ne, tamhle – ten s jasně modrými křídly – na jedné straně má peří úplně zmuchlané!“

Ron spěšně vyrazil směrem, kterým Harry ukazoval, narazil do stropu a málem spadl z koštěte. „Musíme na něj všichni najednou!“ křikl Harry a nespouštěl oči z klíče s pochroumanou rukojetí. „Rone, ty po něm jdi seshora – Hermiono, zůstaň pod ním a nepuště ho dolů – a já se ho pokusím chytit. Pozor, TEĎ!“

Ron se vrhl střemhlav dolů a Hermiona vyrazila vzhůru; klíč uhnul oběma a Harry se za ním vrhl jako blesk. Klíč spěšně vyrazil ke stěně, Harry se však naklonil dopředu a s ošklivým, praskavým zvukem ho jednou rukou přimáčkl ke kamenné zdi. Ron a Hermiona nadšeně vykřikli, a po celé vysoké síni se rozlehla ozvěna.

Rychle se snesli dolů a Harry doběhl ke dveřím; klíč v ruce se mu ještě pořád pokoušel klást odpor. Vší silou ho vrazil do zámku a otočil jím – podařilo se. Ve chvíli, kdy se zámek s cvaknutím otevřel, klíč znovu odlétl; teď, když už ho dvakrát někdo chytil, vypadal věru zuboženě.

„Jste připravení?“ zeptal se Harry s rukou na klíce. Ron i Hermiona přikývli a Harry otevřel.

V místnosti před nimi byla taková tma, že neviděli vůbec nic; ale když vstoupili, celou komnatu náhle zalilo světlo a odhalilo jim ohromující podívanou.

Stáli na okraji obrovské šachovnice, za černými figurami, které byly všechny vyšší než oni a vypadaly jako vytesané z nějakého černého kamene. Na opačné straně místnosti stály proti nim bílé figury. Harrymu, Ronovi i Hermioně přeběhl mráz po zádech žádná z mohutných bílých figur totiž neměla tvář.

„A co teď?“ zašeptal Harry.

„To je přece jasné, nebo ne?“ mínil Ron. „Musíme hrát, až se dostaneme na druhou stranu.“

Za bílými figurami uviděli další dveře.

„Ale jak?“ zeptala se Hermiona nervózně.

„Myslím,“ řekl Ron, „že musíme dělat šachové figury.“

Došel k černému jezdcí, natáhl ruku a dotkl se jeho koně. V tu chvíli kámen ožil. Kůň začal hrabat kopyty a jezdec otočil hlavu zakrytou přilbou a podíval se dolů na Rona.

„Musíme – ehm – musíme se k vám přidat, abychom se dostali na druhou stranu?“

Černý jezdec přikývl. Ron se otočil k oběma kamarádům.

„Tak tohle si musíme promyslet...“ řekl. „Zřejmě máme zaujmout místo tří černých figur...“

Harry a Hermiona mlčky sledovali, jak uvažuje. Nakonec Ron prohlásil: „Víte, nerad bych, abyste se třeba urazili, ale žádný z vás nehraje šachy tak dobře –“

„Neurazíme se,“ řekl Harry spěšně. „Prostě nám pověz, co máme dělat.“

„Ty, Harry, se postav místo tamhletoho střelce, a ty, Hermiono, jdi rovnou vedle něj místo té věže.“

„A co ty?“

„Já budu jezdec,“ řekl Ron.

Černé figury nejspíš sledovaly jejich rozhovor, poněvadž při těch slovech se jeden jezdec, střelec a věž otočili zády k bílým figurám a opustili šachovnici; zůstala po nich tři prázdná pole, na která se postavili Harry, Ron a Hermiona.

„V šachu vždycky začíná bílý,“ řekl Ron a upřeně hleděl na druhou stranu šachovnice.
„Ano... podívejte se...“

Jeden z bílých pěšců postoupil o dvě pole.

Ron začal vydávat povely černým figurám. Postupovaly mlčky tam, kam je posílal. Harrymu se trásla kolena. Co jestli prohrají?

„Harry - postup příčně o čtyři pole doprava.“ Poprvé se doopravdy vyděsili, když přišli o druhého jezdce. Bílá dáma ho srazila k zemi a odvěkla pryč ze šachovnice; zůstal tam nehybně ležet tváří dolů.

„Musel jsem to připustit,“ řekl Ron, s kterým to zjevně otrásl. „Teď můžeš vzít toho střelce, Hermiono, takže do toho.“

Pokaždé když ztratili některou z figur, bílí neznali slitování. Zakrátko už podle zdi ležela hromada bezvládných černých figur. Dvakrát si Ron všiml ještě včas, že Harry a Hermiona jsou v nebezpečí. On sám se prudce pohyboval po šachovnici a vzal téměř tolik bílých figur, kolik ztratili černých.

„Už jsme skoro tam,“ zamumlal najednou.
„Počkejte - teď si to musím rozmyslet...“

Bílá dáma k němu otočila svou prázdnou tvář.

„Ano,“ řekl Ron tiše, „to je jediný způsob... Musí mě vzít.“

„TO NE!“ vykřikli Harry a Hermiona.

„Tohle jsou šachy!“ vyštěkl na ně Ron. „Při těch se musí něco obětovat! Popojdu dopředu a ona mě vezme – ale ty budeš mít možnost dát králi mat, Harry!“

„Ale –“

„Chceš zastavit Snapea, nebo ne?“

„Rone –“

„Podívej, jestli si nepospíšíš, bude už Kámen jeho!“

Nic jiného se nedalo dělat.

„Připraveni?“ zvolal Ron, bledý v obličeji, ale rozhodnutý. „Takže já jdu – a až vyhraje, ne abyste se tu zbytečně zdržovali!“

Postoupil dopředu a bílá dáma se na něj vrhla. Zasadila mu svou kamennou paží důkladnou ránu do hlavy a Ron se zhroutil – Hermiona vykřikla, ale zůstala stát na svém poli – a bílá dáma odvěkla Rona ze šachovnice. Vypadal, že je v bezvědomí.

Harrymu se trásla kolena, postoupil však o tři pole doleva.

Bílý král si sundal korunu a hodil ji Harrymu k nohám. Zvítězili. Šachové figury se jim uklonily a rozešly se; cesta k protějším dveřím byla volná. Harry a Hermiona se ještě naposled zoufale ohlédli po Ronovi a pak už se vrátili do dveří a chodbou za nimi se hnali dál.

„Ale co když je –“

„Ron bude v pořádku,“ prohlásil Harry pevně, aby přesvědčil sám sebe. „Co myslíš, že nás čeká teď?“

„Už jsme měli tu čest s kouzlem profesorky Prýtové – to bylo Ďáblovo osidlo – klíče určitě očaroval Kratiknot – McGonagallová proměnila šachové figury, aby byly živé – takže ještě by měli přijít se svými zaklínadly Quirrell a Snape.“

Dorazili k dalším dveřím.

„Jak to vypadá?“ zvědál šeptem Harry.

„Můžeme dál.“

Harry dveře otevřel.

V okamžiku jim chřípí naplnil odporný puch a oba si přidrželi hábity před nosem. Uslzenýma očima spatřili na podlaze před sebou roztaženého trolla ještě většího, než byl ten, kterého přemohli v předvečer Všech svatých, bez ducha a s krvavou boulí na hlavě.

„To jsem rád, že s tímhletem zápasit nemusíme,“ zašeptal Harry, když obezřetně překročili jednu z jeho mohutných nohou. „Prosím tě, pojď, tady se nedá dýchat.“

Otevřel další dveře a oba jen stěží našli odvahu podívat se, co je čeká teď – nebylo tam však nic zvlášť děsivého, jen stůl, na kterém v řadě stálo sedm lahví rozličných tvarů.

„Tohle si určitě vymyslel Snape,“ řekl Harry. „Co máme dělat?“

Překročili práh – a ve dveřích za nimi okamžitě vyšlehly plameny. Nebyl to však obyčejný oheň, tenhle měl nachovou barvu.

Současně vyšlehly černé plameny i ve dveřích, které vedly dál. Byli v pasti.

„Podívej!“ Hermiona uchopila svitek papíru, jenž ležel vedle lahví. Harry jí nahlížel přes rameno a četl:

*Od této chvíle tě čeká jen nebezpečí,
dvě z nás ti pomohou – ta menší či ta větší.
Jen jedna ze všech ti umožní pokračovat,
druhá tě vrátí zpátky a musíš začít znova.
Jen vino z kopřiv dvě z nás lahvi mají v sobě,
ze tří-li upiješ, octneš se v černém hrobě.
Vyber si, nechceš-li na věky zůstat tady,
a abys uspěl spiš, dáme ti čtyři rady:
Za prvé, i když jed se přiznat barvu bojí,
nalevo od vína vždy aspoň jeden stojí.
Za druhé, liší se láhve na konci řady,
na cestě dopředu však od nich nechťej rady.
Za třetí, všechny sic odlišnou míru mají,
obr ni trpaslík jed ale neskrývají.
Za čtvrté, ta druhá zprava i zleva taji
obě dvě stejnou chuť byť odlišné se zdají.*

Hermiona si hlasitě oddechla a Harry ke svému úžasu zjistil, že se usmívá; on sám by v tu chvíli udělal cokoli, jenom to ne.

„Výborně,“ řekla Hermiona. „Tohle nejsou žádná kouzla, nýbrž logika. Spousta těch největších kouzelníků neměla v hlavě ani za mák logiky; ti všichni by tu uvázli na věky!“

„Ale my tu uvážneme taky, nebo snad ne?“

„To víš, že ne,“ řekla Hermiona. „Všecko, co potřebujeme, je na tomhle papíru. Sedm

lahví: ve třech je jed; ve dvou je víno; jedna nás bezpečně provede černým ohněm a jedna nás vrátí zpátky tím nachově rudým.“

„Ale jak poznáme, kterou máme vypít?“

„Počkej minutku.“

Hermiona si papír přečetla několikrát za sebou. Pak prošla kolem řady lahví tam a zpátky, něco si pro sebe mumlala a ukazovala na ně. Nakonec zatleskala.

„Už to mám,“ řekla. „Ta nejmenší nás provede černým ohněm – dál za Kamenem.“

Harry si prohlížel maličkou lahvičku.

„V té je dost tak pro jednoho z nás,“ řekl potom. „Je v ní sotva jeden doušek.“

Podívali se na sebe.

„A která tě vrátí zpátky těmi nachovými plameny?“ Hermiona ukázala na kulatou láhev na pravém konci řady.

„Tu vypij ty,“ řekl Harry. „Ne, počkej – vrať se zpátky pro Rona – v síni s létajícími klíči si vezměte košťata, s těmi se dostanete padacími dveřmi ven a kolem Chloupka – pak jděte rovnou do sovince a pošlete Hedviku pro Brumbála, potřebujeme ho tady. Já snad dokážu Snapea na chvíli zadržet, ale doopravdy se s ním měřit nemohu.“

„Ale Harry – co jestli s ním je Ty-víš-kdo?“

„No – jednou jsem už měl štěstí, ne?“ řekl Harry a ukázal na svou jizvu. „Třeba ho budu mít i podruhé.“

Hermioně se zachvěly rty a pak se nečekaně vrhla k Harrymu a objala ho.

„*Hermiono!*“

„Harry – jsi veliký kouzelník, abys věděl.“

„Nejsem tak dobrý jako ty,“ řekl v krajních rozpacích, když ho konečně pustila.

„Já?!“ řekla Hermiona. „Jenom knížky! A to jsem si myslela, jak jsem chytrá! Jsou důležitější věci – přátelství a statečnost a – prosím tě, Harry, dávej na sebe *pozor!*“

„Vypij to první,“ řekl Harry. „Opravdu víš jistě, která z nich je která?“

„Vím,“ řekla Hermiona. Důkladně se napila z kulaté láhve na konci řady a zatřásla se.

„Není to jed?“ zeptal se Harry úzkostně.

„Ne – ale studí jako led.“

„Rychle běž, než to přestane působit.“

„Mnoho štěstí – dávej na sebe pozor –“

„BĚŽ!“

Hermiona se otočila a prošla nachovými plameny. Harry se zhluboka nadechl a uchopil nejmenší lahvičku. Potom se obrátil čelem k černým plamenům.

„Už jdu,“ řekl a jediným douškem malou lahvičku vyprázdnil.

Jako by mu opravdu proudil v žilách led. Postavil lahvičku zpátky a vykročil; dodal si odvahy a uviděl černé plameny, které ho celého olizovaly, ale necítil je – na okamžik neviděl nic než temný oheň – a pak byl náhle na druhé straně, v poslední komnatě.

Někdo tam už byl, ale nebyl to Snape. Dokonce to nebyl ani Voldemort.

Kapitola sedmnáctá

Muž se dvěma obličejí

Byl to Quirrell.

„To jste vy!“ zalapal po dechu Harry.

Quirrell se usmíval. Nervózní tik mu z obličeje nadobro zmizel.

„Ano, já,“ přisvědčil klidně. „Říkal jsem si, jestli se tu s vámi setkám, Pottere.“

„Ale já myslel – myslel jsem, že Snape –“

„Severus?“ Quirrell se rozesmál, a nebyl to jeho obvyklý třaslavý diskant, nýbrž chladný, řezavý smích. „Ano, Severus na to vypadá, že? Vždycky mi bylo velice vhod, když obcházel kolem jako přerostlý netopýr. Kdo by při pohledu na něj ještě podezříval uubohého k-koktavého p-profesora Quirrella?“

Harry to ne a ne pochopit. To přece nemohla být pravda, to ne!

„Ale Snape se mě pokusil zabít!“

„Ne, on ne. To já jsem se vás pokusil zabít. Vaše přítelkyně slečna Grangerová mě neúmyslně porazila, když při tom

famfrpálovém zápasu spěchala Snapea podpálit. Jinak bych z vás nespustil oči; chybělo jen několik vteřin, a býval bych vás z toho koštěte shodil. Mohlo se mi to povést ještě dřív, nebýt toho, že Snape neustále mumlal protikouzlo, aby vás zachránil.“

„Snape že se mě snažil *zachránit*?“

„Samozřejmě,“ řekl Quirrell chladně. „Proč myslíte, že si přál soudcovat váš další zápas? Chtěl mít jistotu, že to neudělám znovu. Vlastně je to směšné... vůbec se totiž nemusel namáhat. Nemohl jsem podniknout vůbec nic, když u toho byl i Brumbál. Všichni ostatní učitelé si mysleli, že Snapeovi jde o to, aby Nebelvír nevyhrál; jestli už předtím byl neoblíbený, tak potom ještě víc. A stejně jen mařil čas, když po tom všem vás dnes večer zabiju.“

Quirrell luskl prsty. Zčistajasna se odněkud objevily provazy a stáhly se Harrymu na rukou i na nohou. „Jste příliš všetečný, než abych vás nechal naživu, Pottere. Už to, jak jste obcházel po škole v předvečer Všech svatých; musel jsem počítat s tím, že jste mě zahlédl, když jsem se šel podívat, kdo vlastně hlídá Kámen.“

„Takže toho trolla jste pustil dovnitř vy?“

„Samozřejmě. S trolly to opravdu umím - určitě jste viděl, jak jsem si poradil s tím na cestě sem? Bohužel, zatímco všichni ostatní pobíhali po škole a hledali trolla, Snape, který mě už podezříval, šel přímo do třetího poschodí, aby mě zastavil - a nejenže vás můj troll neutloukl k smrti, ale ani ten tříhlavý pes nedokázal Snapeovi opravdu ukousnout nohu.“

Ted' v klidu počkejte, Pottere. Musím si prohlédnout tohle zajímavé zrcadlo.“

Teprve v tu chvíli si Harry uvědomil, co to za Quirrellem stojí. Bylo to zrcadlo z Erisedu.

„Tohle zrcadlo slouží jako klíč tomu, kdo chce najít Kámen,“ zamumlal Quirrell a zvědavě poklepal na rám. „Myslel jsem si, že Brumbál tu něco takového nastraží... jenže ted' je v Londýně... a až se vrátí, budu už daleko odtud...“

Harry nedokázal přijít na nic jiného, než nutit Quirrella, aby nepřestával řečnit a nemohl se tak soustředit na zrcadlo.

„Viděl jsem vás a Snapea v lese –“ vybreptl.

„Ano,“ řekl Quirrell netečně a obcházel kolem zrcadla, aby si ho prohlédl zezadu. „To už mi byl na stopě a pokoušel se zjistit, jak daleko jsem se dostal. Podezíral mě celou dobu. Snažil se mě zastrašit – jako kdyby to bylo možné, když na mé straně stál vznešený pan Voldemort!“

Quirrell se vrátil zpoza zrcadla a dychtivě se do něj zadíval.

„Už vidím Kámen... a předávám ho svému pánovi... ale kde je?“

Harry zápasil s provazy, které ho poutaly, ale ty nepovolovaly. *Musel* zabránit Quirrellovi v tom, aby se plně soustředil na zrcadlo.

„Mně se ale vždycky zdálo, že mě Snape strašně nenávidí.“

„Ano, to je pravda,“ řekl Quirrell, jako by na tom vůbec nesešlo, „přisámbůh, to je pravda. Chodil do Bradavic spolu s vaším

otcem, to jste nevěděl? Jeden druhého nemohli vystát. Ovšem nikdy si nepřál vaši smrt.“

„Ale před několika dny jsem vás slyšel, jak naříkáte – myslel jsem, že vám Snape vyhrožuje...“

Poprvé za celou dobu přelétla Quirrellovi po tváři zděšená křeč.

„Čas od času,“ řekl, „pro mě není snadné plnit pokyny mého pána – je to velký černokněžník a já nemám dost sil –“

„Chcete snad říct, že tenkrát v té třídě byl s vámi?“ vyjekl Harry.

„Je se mnou všude, ať jdu kamkoliv,“ řekl Quirrell klidně. „Setkal jsem se s ním, když jsem cestoval kolem světa. Tenkrát jsem byl pošetilý mladíček, plný směšných představ o dobru a zlu. Vznešený pan Voldemort mi ukázal, jak velice se mýlím. Není žádné dobro ani zlo, je pouze moc, a ti, kdo jsou příliš slabí, aby o ni usilovali... Od té doby mu věrně sloužím, i když jsem ho mnohokrát zklamal. Musí ke mně být velice přísný,“ a Quirrell se znenadání zachvěl. „Neodpouští mi chyby nijak blahovonně; když se mi tenkrát nepodařilo ukrást Kámen u Gringottových, nesl to velice nelibě. A potrestal mě... rozhodl se, že na mě musí dohlížet víc a z větší blízkosti...“

Potom už Harry Quirrella neslyšel. Vzpomínal na svůj výlet na Příčnou ulici – jak mohl být takový hlupák? Právě toho dne přece Quirrella *viděl*, a u Děravého kotle mu potřásl rukou.

Quirrell tiše zaklel.

„Tomu nerozumím... je snad Kámen *uvnitř* zrcadla? Mám ho rozbít?“

Harry horečně uvažoval.

Na čem mi v tuto chvíli záleží ze všeho nejvíc, pomyslel si, je najít Kámen dřív; než ho najde Quirrell. Takže když se teď podívám do zrcadla, uvidím sám sebe, jak jsem ho našel – a dozvím se tak, kde je ukrytý! Ale jak se tam dokážu podívat, aby si Quirrell neuvědomil, co mám v úmyslu?

Pokusil se zacouvat doleva a dostat se před zrcadlo, aniž by to Quirrell postřehl, jenže provazy kolem kotníků měl příliš těsně utažené a Harry klopýtl a upadl. Quirrell si ho nevšímal. Ještě pořád pokračoval ve své samomluvě.

„Co to zrcadlo vůbec dělá? K čemu slouží? Pomoz mi, Pane!“

K Harryho zděšení mu odpověděl jakýsi hlas, a zdálo se, že vychází z Quirrella samotného.

„Využij toho chlapce... toho chlapce...“

Quirrell se vrhl k Harrymu.

„Ano – Pottere – pojdte sem.“

Jednou jedinkrát tleskl a provazy, které Harryho poutaly, rázem spadly. Harry pomalu vstal.

„Pojdte sem,“ opakoval Quirrell. „Podívejte se do zrcadla a povězte mi, co vidíte.“

Harry vykročil k němu.

„Musím lhát,“ pomyslel si zoufale. „Musím se podívat a nalhat mu, že vidím něco jiného, to je všecko.“

Quirrell se pohyboval těsně za jeho zády a Harry ucítil podivný pach, který jako by vycházel z profesora turbanu. Zavřel oči, postavil se před zrcadlo a znovu je otevřel.

Uviděl v zrcadle sám sebe, nejdřív bledého a vyděšeného. Okamžik nato se na něj však jeho obraz usmál, strčil ruku do kapsy a vytáhl z ní krvavě rudý kámen. Zamrkal na něj a pak zastrčil Kámen zpátky – a ve chvíli, kdy to udělal, ucítil Harry něco těžkého, co se octlo v jeho vlastní kapse. Jakýmsi neuvěřitelným způsobem *se Kámen octl v jeho moci*.

„No tak?“ naléhal Quirrell netrpělivě. „Co vidíte?“ Harry sebral všechnu odvahu.

„Vidím sám sebe, jak si potřásám rukou s Brumbálem,“ vymýšlel si. „Právě – právě jsem pro Nebelvír vyhrál školní pohár.“

Quirrell znovu zaklel.

„Uhněte,“ vyzval ho. Jak Harry odstoupil stranou, cítil, jak ho Kámen mudrců tlačí do nohy. Má se odvážit a dát se na útěk?

Neušel však ani pět kroků, když se ozval jakýsi vysoký hlas, ačkoliv Quirrell vůbec nepohnul rty.

„Lže ti... On ti lže...“

„Pottere, vraťte se!“ rozkřikl se Quirrell. „Povězte mi pravdu! Co jste tam viděl?“

Vysoký hlas se ozval znovu:

„Počkej, já si s ním promluvím... z očí do očí...“

„Pane, vždyť nemáte dost síly!“

„Na to jsem silný dost...“

Harrymu připadalo, jako by ho Ďáblovo osidlo přibilo na místo. Nedokázal pohnout jediným svalem. Jako zkamenělý se díval, jak Quirrell zvedá ruce a začíná si rozmotávat turban. Co se to dělo? Turban mu spadl na zem; Quirrellova hlava bez něj vyhlížela podivně malá. Potom se profesor pomalu otočil.

Harry měl pocit, že se nejspíš rozkřičí, nedokázal však vydat ani hlásku. Tam, kde měl být Quirrellův zátylek, uviděl lidský obličej, nejhrůznější, jaký kdy v životě spatřil. Byl křídově bílý, zlobně v něm žhnuly rudé oči a místo nosních dírek měl dvě úzké štěrby jako had.

„Harry Pottere...“ zašeptal.

Harry se pokusil ustoupit o krok zpátky, ale nohy ho neposlouchaly.

„Vidiš, co se ze mě stalo?“ řekl obličej. „Jen pouhý stín a pára... a tvaru se mi dostane jen tehdy, když mohu sdílet něčí tělo... Naštěstí se vždycky najdou takoví, kteří jsou ochotni si mě pustit do svého srdce a mysli... Teď v posledních týdnech mě posílila krev jednorožce... sám jsi viděl věrného Quirrella, jak ji pro mě v lese pil... a jakmile získám Elixír života, budu schopen si stvořit své vlastní tělo... Nuže... proč mi nedáš ten Kámen, který máš v kapse?“

Takže to věděl. Harrymu se do nohou najednou vrátil cit a klopýtal zpátky.

„Nebud' hlupák,“ pronesl obličej vztekle. „Líp, když si zachrániš život a přidáš se ke mně... nebo skončíš jako tvoji rodiče... Když umírali, prosili mě o slitování...“

„LHÁŘI!“ okamžitě vykřikl Harry.

Quirrell přecházel zády k němu, aby na něj Voldemort neustále viděl. Zlověstný obličej se teď usmíval. „Velice působivé...“ usykával. „Vždycky jsem si vážil statečnosti... Ano, chlapče, tvoji rodiče byli stateční... Nejdřív jsem zabil tvého otce, a vzdoroval mi věru udatně... ale tvoje matka zemřít nemusela... snažila se tě ochránit... A teď už mi ten Kámen dej, pokud nechceš, aby zemřela nadarmo.“

„NIKDY!“ Harry vyrazil ke dveřím v plamenech, Voldemort však vřískl „CHYŤ HO!“ a v příští vteřině už ucítil, jak mu Quirrellova ruka svírá zápěstí. Vzápětí mu jizvou na čele prošlehla pronikavá bolest; měl pocit, jako by se mu hlava měla rozskočit. Hlasitě zakvílel a bránil se ze všech sil, a k jeho překvapení ho Quirrell pustil. Bolest v hlavě polevila; Harry se prudce otočil, aby zjistil, kam se Quirrell poděl, a uviděl ho, jak se hrbí bolestí a prohlíží si svoje prsty, na kterých mu naskakovaly puchýře.

„Chyť ho! CHYŤ HO!“ zavřeštěl Voldemort znovu a Quirrell se na Harryho vrhl, porazil ho na podlahu, padl na něj a oběma rukama mu stiskl hrdlo – jizva teď Harryho pálila tak, že samou bolestí téměř neviděl, slyšel však, jak Quirrell nepřítelně skučí.

„Pane, když já ho neudržím – mé ruce – mé ruce!“

A Quirrell, i když ještě pořád tiskl Harryho koleny k zemi, pustil jeho hrdlo a zděšeně hleděl na vlastní dlaně – Harry viděl, že je má poraněné do krve, popálené, rudé a lesklé.

„Tak ho zabij, hlupáku, a k čertu s tebou!“ vřískl Voldemort.

Quirrell zvedl ruku k smrtícímu kouzlu, Harry však spíš jen podvědomě vyskočil a prudce mu hrábl do obličeje -

„AAÚÚÚÚ!“

Quirrell se odkutálel pryč, tvář už také plnou puchýřů, a Harry pochopil, čím to bylo: Quirrell se nemohl dotknout jeho holé kůže, aniž by pocítil strašlivou bolest - pokud chtěl Harry zůstat naživu, musel se ho držet jako klíště a působit mu tolik bolesti, aby profesor nemohl uskutečnit své kouzlo.

Vyskočil proto, uchopil Quirrella za paži a držel se ho tak pevně, jak jen dokázal. Profesor křičel a snažil se Harryho setřást, zatímco bolest v jeho hlavě narůstala víc a víc - teď už vůbec nic neviděl - slyšel jen Quirrellovy zoufalé výkřiky a Voldemortovo ječení „ZABIJ HO! ZABIJ HO!“ a ještě jiné hlasy, nejspíš ve vlastní hlavě, které na něho volaly: „Harry! Harry!“

Cítil, jak se mu Quirrellova paže vysmekla, věděl, že prohrál, a pak už se propadal do tmy, dolů... dolů... dolů...

Něco zlatého se třpytilo hned nad ním. Zlatonka! Pokusil se ji chytit, nedokázal však pohnout rukama. Zamrkal. Vůbec to nebyla Zlatonka, ale něčí brýle. To bylo opravdu podivné.

Zamrkal znovu a z mlhy nad ním se vynořila usmívající se tvář Albuse Brumbála.

„Dobré odpoledne, Harry,“ řekl Brumbál.

Harry na něj užasle upřel oči. A vtom se rozpomněl: „Pane! Kámen! Byl to Quirrell, a má ten Kámen! Pane, rychle –“

„Uklidni se, chlapče, leccos jsi totiž zaspal,“ řekl Brumbál. „Quirrell žádný Kámen nemá.“

„Ale kdo ho tedy má? Pane, já –“

„Nerozčiluj se, Harry, nebo mě madame Pomfreyová vyžene.“

Harry polkl a rozhlédl se kolem sebe. Uvědomil si, že je zřejmě na ošetřovně. Ležel v bíle povlečené posteli a na stolku vedle něj se tyčila hromada, která vypadala jako polovina cukrářství.

„Pozdravy od tvých přátel a obdivovatelů,“ pronesl se zářivým úsměvem Brumbál. „To, k čemu ve sklepení došlo mezi tebou a profesorem Quirrellem, je naprosté tajemství, takže to pochopitelně ví celá škola. Myslím totiž, že to byli tvoji přátelé pánové Fred a George Weasleyovi, kteří se ti pokusili poslat záchodovou mísu. Bezpochyby si mysleli, že tě to pobaví; madame Pomfreyová se nicméně domnívala, že by to nebylo příliš hygienické, a zabavila ji.“

„Jak dlouho už tu jsem?“

„Tři dny. Panu Ronaldovi Weasleymu a slečně Grangerové spadne kámen ze srdce, až se dozvědí, že ses probral, dělali si o tebe veliké starosti.“

„Ale ten Kámen, pane –“

„Jak vidím, nedovolíš, abych odvedl řeč na něco jiného. Tak dobrá, co Kámen: Profesor Quirrellovi se nepodařilo ti ho vzít; dorazil jsem včas, abych tomu zabránil, i když

musím uznat, že ty sám sis počínal velice dobře.“

„Vy jste tam přišel? Našla vás Hermionina sova?“

„Zřejmě jsme se minuli někde ve vzduchu. Jakmile jsem dorazil do Londýna, začalo mi být jasné, že ve skutečnosti bych měl být tam, odkud jsem odletěl. Vrátil jsem se právě včas, abych Quirrella od tebe odtrhl –“

„Takže jste to byl vy!“

„Obával jsem se, že přicházím pozdě.“

„Mnoho nechybělo; dlouho už bych Kámen před ním nedokázal bránit –“

„Nešlo o Kámen, chlapče, ale o tebe – to vypětí tě málem zabilo. Na chvíli jsem už měl strach, že jsi opravdu mrtvý. Pokud jde o Kámen, je s ním konec – zničil jsem ho.“

„Zničil jste ho?“ zeptal se Harry rozpačitě.
„Ale váš přítel – Nicolas Flamel –“

„Takže ty víš i o Nicolasovi?“ zeptal se Brumbál; zdálo se, že ho to upřímně potěšilo.
„Zjistil jsi opravdu *všecko*, vid? Nicolas a já jsme si totiž spolu pohovořili a dohodli jsme se, že to tak bude nejlepší.“

„Ale to znamená, že on i jeho žena zemřou, že ano?“

„Mají doma dost Elixíru, aby dali všechny své záležitosti do pořádku, a potom – ano, potom zemřou.“

Když Brumbál spatřil úžas v Harryho tváři, usmál se.

„Někomu tak mladému jako ty to jistě zní neuvěřitelně, ale pro Nicolase a Perenellu je to jako jít spát po velice, *velice* dlouhém dni. Koneckonců, pro spořádanou mysl je smrt

jen další velké dobrodružství. Pochop, že Kámen zase nebyl něco tak úžasného. Tolik peněz a život tak dlouhý, jak jen si budeš přát! To jsou dvě věci, kterým by většina lidí dala přednost přede vším ostatním – totiž je v tom, že lidé mají sklon volit právě to, co je pro ně nejhorší.“

Harry ležel, neschopen slova. Brumbál si chvilku něco broukal a usmíval se na strop.

„Pane?“ ozval se konečně Harry. „Uvažoval jsem... i když je s Kamenem konec, Vol... chci říct Vy-víte-kdo...“

„Říkej mu Voldemort, Harry. Vždycky nazývej věci jejich pravým jménem. Pokud by ses ho bál vyslovit, o to větší z nich budeš mít strach.“

„Ano, pane. Chci říct, že Voldemort se určitě pokusí vrátit se nějak jinak, že? S ním ještě konec není?“

„Ne, Harry, s Voldemortem konec není. Ještě pořád je někde tam venku a nejspíš hledá jiné tělo, které by mohl sdílet... a jelikož není doopravdy naživu, nelze ho ani zabít. Nechal Quirrella zemřít; nezná slitování nejen vůči svým nepřátelům, ale i vůči svým přívržencům. Ty, Harry, jsi možná jenom zdržel jeho návrat k moci; postačí však, když se příště najde zas někdo jiný, kdo bude ochoten svést na pohled prohranou bitvu – a pokud ho někdo zdrží znovu a další zase znovu – možná že už moc nikdy zpět nezíská.“

Harry se pokusil přikývnout, okamžitě však od toho upustil, poněvadž znovu pocítil bolest v hlavě. Potom řekl: „Pane, jsou ještě další věci, které bych chtěl vědět, pokud mi

je můžete říct... věci, o kterých bych se rád dozvěděl pravdu..."

„Pravdu,“ a Brumbál vzdychl. „Jenže to je něco krásného a strašného, a proto je nutné s ní zacházet s krajní obezřetností. Přesto ti na tvé otázky odpovím, pokud nebudu mít příliš závažný důvod, abych to neudělal, a v takovém případě tě prosím o prominutí; samozřejmě ti nebudu lhát.“

„Tedy... Voldemort řekl, že mou matku zabil jen proto, že se pokoušela mu zabránit, aby zabil mě. Ale proč mě vůbec chtěl zabít?“

Tentokrát Brumbál vzdychl opravdu zhluboka.

„Bohužel, hned na tvou první otázku ti nemohu odpovědět. Aspoň ne dnes. Teď ne. Jednou se to dozvíš... teď na to ale zapomeň, Harry. Až budeš starší... já vím, že tohle slyšíš nerad... ale dozvíš se to, až na to budeš připraven.“

Harry věděl, že nemá smysl se s Brumbálem přít.

„Ale proč se mě Quirrell nemohl dotknout?“

„Tvá matka zemřela, aby tě zachránila. Pokud je na světě něco, co Voldemort nedokáže pochopit, je to právě láska. Neuvědomil si, že tak velká láska, jako byla láska tvé matky k tobě, zanechává své vlastní znamení. Není to jizva ani žádná viditelná známka... ale pokud tě někdo tak hluboce miloval, poskytne ti to navždy určitou ochranu, i když ten, kdo tě miloval, už není. Máš to v sobě, ve vlastní kůži... Právě proto se tě Quirrell, plný nenávisti, chamtění a ctižádosti, on, který se dokázal podělit o

vlastního ducha s Voldemortem, nemohl dotknout. Byla to pro něj hotová muka, dotknout se člověka chráněného něčím tak ušlechtilým.“

Brumbál se teď soustředil na jakéhosi ptáka venku na okenní římse, takže Harry měl čas osušit si prostěradlem oči. Když se zas zmohl na slovo, zeptal se: „A co ten neviditelný plášť – víte, kdo mi ho poslal?“

„Ano, ovšem – tvůj otec si ho náhodou nechal u mě, a já jsem si myslel, že by se ti mohl zamlouvat,“ v Brumbálových očích se rozhořely veselé jiskřičky. „Je to užitečná věcicka... v dobách, kdy tvůj otec žil tady, ji používal hlavně k tomu, aby se vplížil do kuchyně a ukradl tam něco k snědku.“

„A pak je tu ještě něco...“

„Ven s tím.“

„Quirrel řekl, že Snape –“

„*Profesor* Snape, Harry.“

„Ano, ten – Quirrell řekl, že mě nenávidí, poněvadž nenáviděl mého otce. Je to pravda?“

„Totiž, ti dva prostě nesnášeli jeden druhého. Byli asi jako ty a pan Malfoy. A navíc, tvůj otec udělal něco, co mu Snape nikdy nedokázal odpustit.“

„A co to bylo?“

„Zachránil mu život.“

„Cože?“

„Ano...“ řekl Brumbál zasněně. „Zvláštní, jak lidé někdy uvažují, co říkáš? Profesor Snape se nedokázal smířit s tím, že je tvému otci zavázán... opravdu si myslím, že během letošního roku se tě tak usilovně snažil

chránit, poněvadž si říkal, že tím si vyrovná účty s tvým otcem. Pak už by mohl jen v klidu dál nenávidět jeho památku.“

Harry se to snažil pochopit, rozbušila se mu však krev ve spáncích, takže od toho raději upustil.

„A pak bych rád věděl ještě jednu věc, pane.“

„Už jenom jednu?“

„Jak jsem dostal Kámen ze zrcadla?“

„Vidiš, to jsem rád, že ses na to zeptal. To byl jeden z mých nejskvělejších nápadů – a mezi námi, to už něco znamená. Abys věděl, Kámen mohl získat jenom ten, kdo ho chtěl *najít* – najít, ale ne ho využít – ti ostatní by místo toho viděli sami sebe, jak vyrábějí zlato nebo pijí Elixír života. Můj vlastní mozek občas překvapí i mě... A teď už těch otázek bylo dost. Radím ti, aby ses pustil do toho cukroví. Ano, ovšem! Bertíkovy lentilky tisíckrát jinak! V mládí jsem měl tu smůlu, že jsem narazil na jednu, která chutnala, jako když zvracíš, a od té doby jsem v nich bohužel dost ztratil zálibu – ale když si vezmu jednu mléčnou karamelu, snad se mi nemůže nic stát, co říkáš?“

Usmál se a strčil si zlatohnědou lentilku do úst. Pak se zakuckal a řekl: „Běda! To byl vosk do uší!“

Madame Pomfreyová, která ošetřovnu vedla, byla sice milá, ale velice přísná dáma.

„Jenom pět minut,“ žadonil Harry.

„V žádném případě!“

„Ale panu profesoru Brumbálovi jste to povolila...“

„Ano, jistě, poněvadž je ředitel, a to je něco úplně jiného. Potřebujete *odpočinek*.“

„Vždy odpočívám, vidíte přece, že ležím v posteli a vůbec. No tak, madame Pomfreyová...“

„Tak dobře,“ řekla. „Ale jenom pět minut.“ A pustila dovnitř Rona a Hermionu.

„*Harry!*“

Zdálo se, že Hermiona by ho nejraději znovu objala, Harry však byl rád, že se ovládla, poněvadž ho dosud velice bolela hlava.

„Ach Harry, my už jsme se báli, že – Brumbál vyhlížel tak ustaraně –“

„Mluví o tom celá škola,“ řekl Ron. „Co se *doopravdy* stalo?“

Byl to jeden z těch mimořádných okamžiků, kdy skutečnost je podivnější a vzbuzuje ještě větší rozruch než nejdivočejší pověsti. Harry jim pověděl všechno: o Quirrellovi; o zrcadle; o Kameni a Voldemortovi. Ron a Hermiona byli skvělí posluchači: zajíkali se v patřičných chvílích, a když jim Harry řekl, co se skrývalo pod Quirrellovým turbanem, Hermiona hlasitě vykřikla.

„Takže s Kamenem je konec?“ zeptal se Ron nakonec. „A Flamel prostě *umře*?“

„To jsem řekl také, ale Brumbál je přesvědčen – jak to bylo přesně? – že pro spořádanou mysl je smrt jen další velké dobrodružství.“

„Vždycky jsem říkal, že mu šplouchá na maják,“ prohlásil Ron; očividně na něj dost zapůsobilo, jak šílený jeho hrdina je.

„A jak to bylo s vámi?“ zeptal se Harry.

„Já jsem se vrátila zpátky bez potíží,“ řekla Hermiona. „Vzala jsem s sebou i Rona – to chvíli trvalo – a pak už jsme se hnali k sovinci, abychom poslali zprávu Brumbálovi, ale potkali jsme ho ve vstupní síni – už všechno věděl – a jenom řekl ‚Harry se pustil za ním, že?‘ a utíkal do třetího poschodí.“

„Myslíš, že chtěl, abys to všechno udělal?“ zeptal se Ron. „Když ti poslal plášť tvého otce, a to všechno?“

„Tedy,“ vybuchla Hermiona. „Pokud to chtěl – chci říct – je to strašné – vždyť jsi mohl přijít o život!“

„Ne, není to strašné,“ namítl Harry zamyšleně. „Brumbál je zvláštní člověk. Myslím, že mi svým způsobem chtěl dát šanci. On zřejmě více méně ví o všem, co se tu děje. Domnívám se, že měl dost jasnou představu, co máme v úmyslu, a místo aby nám v tom zabránil, prostě nás naučil dost, aby nám to pomohlo. Nemyslím, že to byla pouhá náhoda, když jsem s jeho pomocí zjistil, jak to zrcadlo funguje. Skoro jako by si říkal, že mám právo se Voldemortovi postavit, pokud to dokážu.“

„Ano, Brumbál je třída, to je pravda,“ pronesl Ron hrdě. „Poslechni, zítra už musíš vstát a přijít na hostinu na konec školního roku. Všecky body jsou už rozdělené a zvítězil samozřejmě Zmijozel – nebyl jsi na posledním zápasu ve famfrpálu, a bez tebe

nás Havraspár úplně převálcoval – ale večere bude stát za to.“

V tu chvíli vtrhla dovnitř madame Pomfreyová.

„Už tu jste málem čtvrt hodiny, a teď VEN!“ řekla rázně.

Po osvěžujícím celonočním spánku se Harry málem cítil už zase v pořádku.

„Chci jít na slavnost,“ řekl madame Pomfreyové, když mu urovnávala jeho krabice s cukrovím. „To už mohu, že ano?“

„Profesor Brumbál říká, že tam smíte jít,“ řekla s nakrčeným nosem, jako by si podle jejího názoru profesor Brumbál vůbec nevěděl, jak nebezpečné takové hostiny mohou být. „A máte tu další návštěvu.“

„Výborně,“ řekl Harry. „A kdo to je?“

Při jeho otázce už se dovnitř vsoukal Hagrid. Jako vždycky, když byl někde v místnosti, vypadal větší, než se vůbec patřilo. Posadil se vedle Harryho, podíval se na něj a pak se rozplakal.

„To všechno – je – moje – zatracená – chyba!“ vzlykal a zakrýval si tvář rukama. „To já řek tomu syčákovi, jak projít kolem Chloupka! Já mu to řek! Bylo to jediný, co ještě nevěděl, a já mu to řek! A ty jsi moh bejt po smrti! Všecko skrz jedno dračí vejce! V životě si už nedám ani kapku! Měli by mě vyhodit, abych někde musel žít jako mudla!“

„Hagrid!“ řekl Harry a zděšeně se díval, jak obrem cloumá zármutek a výčitky svědomí a do vousů mu kanou velké slzy. „Hagrid, stejně by se to nějak dozvěděl, poněvadž mluvíme o Voldemortovi; býval by se to dozvěděl, i kdybys mu to neřekl.“

„Moh jsi bejt po smrti!“ vzlykal Hagrid. „A neříkej to méno!“

„Jmenuje se VOLDEMORT!“ zahřměl Harry a Hagrida to tak vyděsilo, že přestal plakat. „Utkal jsem se s ním a používám jeho skutečné jméno. Hlavu vzhůru, Hagrid; Kámen jsme zachránili a je s ním konec, Voldemort už ho nemůže použít. Vezmi si čokoládovou žabku, mám jich spoustu...“

Hagrid si otřel nos hřbetem ruky a řekl: „Teď jsi mi něco připomněl. Mám pro tebe dárek.“

„Doufám, že to není chlebiček s kolčavím masem?“ zeptal se Harry úzkostně a Hagrid se chabě uchechtl.

„To ne. Brumbál mně včera dal na celý den volno, abych to zařídil. Samosebou mě spíš měl vyhodit ale mám pro tebe tohle.“

Vypadalo to jako pěkná, v kůži vázaná kniha. Harry ji zvědavě otevřel. Byla plná kouzelnických fotografií a z každé stránky se na něj usmívali a mávali mu jeho matka a otec.

„Poslal jsem sovy ke všem jejich bejvalejm spolužákům a poprosil sem je vo fotky. Věděl jsem, že ty žádný nemáš. Líbí se ti to?“

Harry ze sebe nedostal ani slovo, ale Hagrid mu rozuměl.

Na hostinu na konec školního roku Harry toho večera dorazil úplně sám. Zdržela ho madame Pomfreyová, která se nepřestávala starat a trvala na tom, že si ještě jednou ověří jeho zdravotní stav, takže Velká síň už byla plná. Byla vyzdobená v barvách Zmijozelu, zelené a bílé, na oslavu toho, že Zmijozel už sedmý rok po sobě získal školní pohár. Rovněž stěnu za čestným stolem zakrývala obrovská vlajka, na které byl zmijozelský had.

Když Harry vešel, v síni to zašumělo a potom všichni jako na povel začali mluvit nahlas. Harry došel k nebelvírskému stolu, vklouzl na židli mezi Ronem a Hermionou a dělal, jako když nevidí, že studenti vstávají a dívají se na něj.

Okamžik nato dorazil naštěstí Brumbál a šuškáni v síni ustalo.

„Další rok za námi!“ řekl Brumbál vesele. „A teď dovolte starému člověku, aby vás ještě chvíli obtěžoval otřepanými žvásty, než se pustíme do naší lahodné hostiny. Jaký to byl rok, jenž právě končí! Doufám, že máte v hlavách o trochu víc, než jste měli... a máte před sebou celé léto, aby se vám z nich všecko zas patřičně vykouřilo, než začne další školní rok...”

Pokud vím, teď je načase udělit školní pohár, a s body se to má následovně: na čtvrtém místě je Nebelvír se třemi sty dvanácti body; třetí je Mrzimor s třemi sty padesáti dvěma; Havraspár má čtyři sta

dvacet šest bodů, a Zmijozel čtyři sta sedmdesát dva.“

Od stolu, kde seděli studenti ze zmijozelské koleje, zazněl bouřlivý jásot a dupání. Harry viděl Draca Malfoye, jak tluče svou číši o stůl; při tom pohledu se mu zvedal žaludek.

„Ano, ano, velmi dobře, Zmijozele,“ řekl Brumbál. „Nicméně musíme ještě vzít v úvahu to, co se událo v posledních dnech.“

V síni se rozhostilo ticho a studentům ze Zmijozelu se z tváří vytratil úsměv.

„Ehm,“ řekl Brumbál. „Na poslední chvíli musím ještě rozdělit pár bodů. Okamžik. Ano...“

„Za prvé – panu Ronaldu Weasleyovi...“

Ron zrudl; vypadal jako ředkvička, která má úpal. „...za nejlepší šachovou partii, jakou Bradavice viděly za dlouhá léta, uděluji Nebelvíru padesát bodů.“

Jásot od nebelvírského stolu málem nadzdvihl očarovaný strop; dokonce i hvězdy nahoře jako by se zachvěly. Slyšeli Percyho, jak říká ostatním prefektům: „To je můj bratr, chápete? Můj nejmladší bratr! Dokázal přejít přes obří šachy profesorky McGonagallové!“

Konečně zas bylo ticho.

„Za druhé – slečně Hermioně Grangerové... za to, že tváří v tvář ohni dokázala použít chladnou logiku, uděluji Nebelvíru padesát bodů.“

Hermiona zabořila tvář do dlaní; Harry ji velice podezřival, že pláče. U nebelvírského

stolu byli všichni bez sebe radostí – rázem měli o sto bodů víc!

„Za třetí – panu Harrymu Potterovi...“ řekl Brumbál. V místnosti se rozhostilo hluboké ticho. „...za pevné nervy a mimořádnou odvahu uděluji Nebelvíru šedesát bodů.“

Síní zaburácel ohlušující řev. Těm, kteří stačili sčítat, zatímco hulákali do ochraptění, bylo jasné, že Nebelvír teď má čtyři sta sedmdesát dva bodů – přesně tolik jako Zmijozel. Boj o školní pohár byl v tu chvíli nerozhodný – kéž by Brumbál dal Harrymu jen o jediný bod víc!

Brumbál zdvihl ruku a v síni po chvíli zavládlo ticho. „Jsou různé druhy statečnosti,“ pronesl Brumbál s úsměvem. „Potřebujeme hodně statečnosti, abychom se postavili svým nepřátelům, stejně tolik ale i k tomu, abychom se postavili svým přátelům. Uděluji tudíž deset bodů panu Nevillu Longbottomovi.“

Pokud by v tu chvíli někdo stál venku před Velkou síní, mohl by si myslet, že uvnitř něco vybuchlo; tak hlasitý byl povyk, jenž zazněl od nebelvírského stolu. Harry, Ron i Hermiona vstali, křičeli a jásali, zatímco Neville zbledl jako stěna a zmizel pod hromadou studentů, kteří ho objímali. Až dosud nikdy nezískal pro Nebelvír ani jediný bod. Harry, i když dosud nepřestal hlasitě jásat, žďuchl Rona do žeber a ukazoval mu na Malfoye, který by se netvářil ohromeněji a zděšeněji, ani kdyby vůči němu někdo použil zaklínadlo pro Úplné spoutání.

„Což znamená,“ křikl Brumbál do bouřlivého potlesku, poněvadž i studenti z

Havraspáru a z Mrzimoru oslavovali porážku Zmijozelu, „že musíme poněkud změnit výzdobu.“

Tleskl rukama a během okamžiku se zelené závěsy rázem změnilý v nachové a stříbro se proměnilo ve zlato: veliký zmijozelský had zmizel a místo něj se tyčil nebelvírský lev. Snape s děsivým, nuceným úsměvem potřásl rukou profesorce McGonagallové. Zachytil Harryho pohled a ten okamžitě pochopil, že Snapeovy pocity vůči němu se ani trochu nezměnily. Nedělal si s tím těžkou hlavu; zdálo se, že v příštím roce se život vrátí do normálních, nebo aspoň natolik normálních poměrů, jaké kdy v Bradavicích byly.

Byl to ten nejlepší večer v Harryho životě – ještě lepší, než když vyhráli ve famfrpálu, než Vánoce a než tenkrát, kdy omráčil horského trolla... Věděl, že na dnešní večer nikdy, nikdy nezapomene.

Harry málem zapomněl, že ještě mají vyhlásit výsledky zkoušek, ale oznámili jim je. On i Ron ke svému velkému překvapení prošli s dobrými známkami; Hermiona byla samozřejmě nejlepší z ročníku. Dokonce i Neville nějak prolezl, poněvadž dobrá známka z bylinkářství vyvážila pohromu, kterou utrpěl z lektvarů. Doufali, že Goyla, jenž byl málem tak hloupý, jako byl podlý, by mohli vyhodit, postoupil však také. Byla to škoda, ale jak řekl Ron, v životě nemůžete mít všechno.

A pak najednou zely jejich skříně prázdnotou, kufry měli zabalené a našli dokonce i Nevillova žabáka, který se schovával v koutě na záchodech; všichni studenti dostali písemné sdělení, že během prázdnin nesmějí dělat žádná kouzla („Vždycky doufám, že nám ten zákaz projednou zapomenou dát,“ ozval se Fred Weasley smutně); a Hagrid už na ně čekal, aby je odvedl k flotile loděk, která se vydala přes jezero. Potom nastoupili do bradavického spěšného vlaku; bavili se a smáli se, zatímco krajina kolem byla čím dál víc zelená a upravená; cucali Bertíkovy lentilky tisíckrát jinak, jak projížděli kolem mudlovských měst; sundali si své kouzelnické hábity a oblékli si bundy a saka, a pak už dorazili na nástupiště devět a tři čtvrtě na nádraží King's Cross.

Trvalo hodnou chvíli, než všichni vyšli z nástupiště. U turniketu stál vetřelý starý hlídač, který je pouštěl branou po dvou nebo po třech, aby nevzbudili pozornost tím, že by se všichni naráz vyhrnuli z pevné zdi a vyděsili mudly.

„Musíte v létě přijet a pobýt u nás,“ řekl Ron, „oba dva – pošlu vám sovu.“

„Díky,“ řekl Harry. „Budu potřebovat něco, nač bych se těšil.“

Ostatní do nich vráželi, jak postupovali k bráně, která vedla zpět do světa mudlů. Někteří ještě volali:

„Ahoj, Harry!“

„Pottere, nashle!“

„Ještě pořád jsi slavný!“ řekl Ron a zazubil se na něj.

„Tam, kam teď jedu, slavný nebudu, to se spolehni,“ zamručel Harry.

Všichni tři prošli branou společně.

„Tamhle je, mami, tamhle je, podívej!“

Byla to Ginny Weasleyová, Ronova mladší sestra, ale neukazovala na svého bratra.

„To je Harry Potter!“ vřískla. „Podívej, mami! Já vidím –“

„Bud' zticha, Ginny, a taky není slušné na někoho ukazovat!“

Paní Weasleyová se na trojici usmála. „Tak co, měli jste letos napilno?“

„To tedy měli,“ řekl Harry. „Děkuji za fondán a za ten svetr, paní Weasleyová.“

„To byla maličkost, drahoušku.“

„Tak co, můžeme jet?“

To byl strýc Vernon – brunátný v obličeji stejně jako dřív, se stejným knírem a stejně rozčilený při pohledu na klid, s jakým si Harry nesl v kleci sovu po nádraží, plném obyčejných lidí. Za ním stála teta Petunie a Dudley, který se zatvářil vyděšeně, jakmile Harryho zahlédl.

„Vy musíte být Harryho rodina!“ řekla paní Weasleyová.

„Dá se to říct i tak,“ prohlásil strýc Vernon. „Pospěš si, chlapče, nemůžeme tu vystávat celý den.“ A zamířil pryč.

Harry se ještě zastavil na pár posledních slov s Ronem a s Hermionou.

„Takže se během léta uvidíme!“

„Doufám, že budeš mít – ehm – pěkné prázdniny,“ řekla Hermiona a nejistě se

ohlédla za strýcem Vernonem, ohromená tím, že někdo může být tak nepříjemný.

„To tedy budu,“ kývl Harry, a Rona i Hermionu překvapil široký úsměv v jeho tváři. „*Oni* nevědí, že doma nesmíme provozovat žádná kouzla. Počítám, že letos v létě si s Dudleym užiju spoustu legrace...”

JOANNE K. ROWLINGOVÁ

HARRY POTTER

a Kámen mudrců

Z anglického originálu

Harry Potter and the Philosopher's Stone,
vydaného nakladatelstvím Bloomsbury, Londýn, 1997,

přeložil Vladimír Medek

Ilustrovala Galina Miklínová

Graficky upravil Václav Rytina

Vydal jako svou 8879. publikaci

Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2000

Odpovědní redaktori Jiřina Novotná a Ondřej Miiller

Výtvarná redaktorka Jana Mikulecká

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Sazbu zhotovil VR ateliér

Vytiskla CENTA, spol. s r. o.,

odštěpný závod Brno, Vídeňská 113

1. vydání

13-704-000

14/55

Doporučená cena 156 Kč

Pro čtenáře od 9 do 99 let i více

Fred and George
Weasley

Luna
Lovegood

Ronald
Weasley

Harry
Potter

Hermione
Granger

Ginny
Weasley

Neville
Longbottom

Draco
Malfoy

Regulus
Black

Severus
Snape

Remus
Lupin

James
Potter

Sirius
Black

Peter
Pettigrew

Lily
Evans

Lucius
Malfoy

